

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Maria Dahvana Headley sözcükleri rüya gibi kaleme alıyor."

NEIL GAIMAN,

The New York Times çoksatana yazarı

MAGONYA

MARIA DAHVANA HEADLEY

PEGASUS

Ücretsiz PDF Kitap ve E-kitapları için www.kitapci.com

BULUTLARDAKİ BİR MEDENİYET GÖKTEN DÜŞEN İNSANLAR YERYÜZÜ'NÜ UNUTMAYAN MAGONYA...

"Magonya büyüleyici bir eser. İlginç ve alışılmadık dışındaki karakterleri, duygusal derinliği ve eşsiz bayağı dünyasıyla beklemediğim yüksekliklerde uçan bir roman."

VICTORIA AVEYARD,

The New York Times çöktürücü Kızıl Kraliçe'nin yazarı

"Okurları tam kalbinden vuran Magonya şaşırtıcı derecede özgün, büyüleyici, derin bir roman. Karakterleri pervasız, kendine bas ve zeki. Okuyucular şaşırtıcı olay örgüsüne bayılacak ve serinin devam kitabını sabırsızlıkla bekleyecek."

VOYA

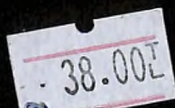

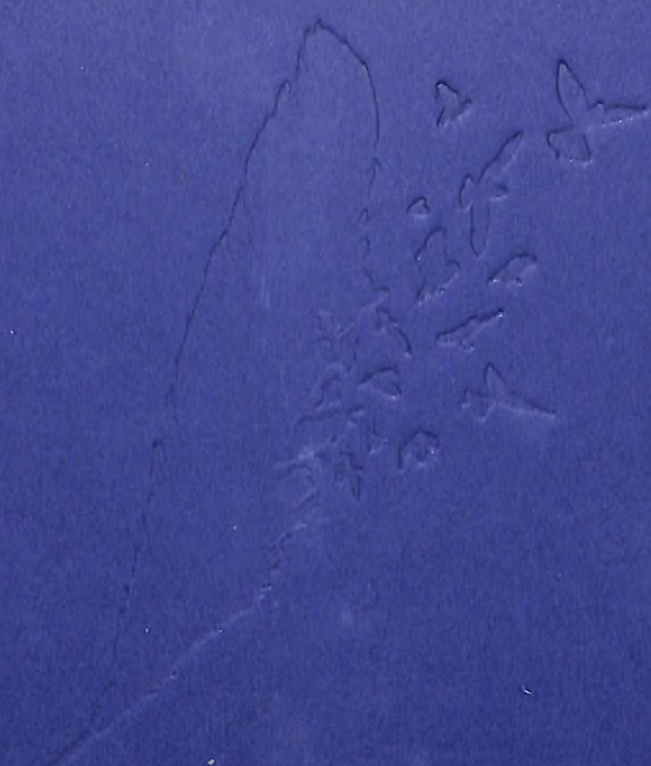
www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-277-262-3

DF Kitap Arşivi - http://kitap.arshi.net

MAGONYA

MARIA DARVANA HEADLEY

Pegasus Yayınları: 1717
Gençlik: 332

Magonya

Maria Dahvana Headley
Özgün Adı: Magonia

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Selma Altıntaş Bursalıoğlu
Düzeltili: Işıl Şahin
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ekim 2017 - Ciltli
ISBN: 978-605-299-262-3

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2017
Copyright © Maria Dahvana Headley, 2015

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

[pegasusyayinlari](https://www.facebook.com/pegasusyayinlari)

[pegasusyayinevi](https://www.instagram.com/pegasusyayinevi)

[pegasusyayinlari](https://twitter.com/pegasusyayinlari)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

MARIA DAHVANA HEADLEY

MAGONYA

İngilizceden çeviren:

Burcu Bingöl

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

CHINA'YA

{{{{ &,&& }}}}

,

GİRİŞ

Nefes aldım. Nefes verdim. Gökyüzü bulutlarla doluydu. Yukarıdan, gökyüzünden yeryüzüne bir halat sarkıyordu. Bana bakan bir kadının yüzü ve etrafımızda yüzlerce kuş vardı. Kuş sürüsü bir su gibi akıp gidiyor, siyah, altın sarısı ve kırmızının birbirine karıştığı bir bulut gibi havaya yükseliyordu. Her şey soğuk ama güven vericiydi, ay ve yıldızlar gökte parlıyordu.

Bütün bunlarla karşılaştırıldığında ufak tefek kalıyordum ve ayaklarım da yerden kesilmişti.

Herkesin, uçtuğu rüyalar gördüğünün farkındayım ama bu uçtuğumu gördüğüm bir rüya değildi. İnsanın havada süzülmesini gördüğü rüyalarından biriydi ve beni sürükleyen okyanus, sudan değil rüzgârdan oluşuyordu.

Rüyaydı diyorum ama hayatımdan bile daha gerçekmiş gibi geliyordu.

1. BÖLÜM

{AZA}

Hayatım hastanelerde geçti.

Genelde komik ve stresli hissettiğimde insanlara bunu söylemeyi seviyordum ve bu sık sık oluyordu.

Bir insanın yüzünde *sahte bir iyi niyet ifadesi, sahte endişe, ya da sahte ilgi* gördüğüm anda sohbetin içine böyle hazırcevap bir cümle sokuştururum kolayıma geliyordu. Şöyle bir yöntem takip ediyordum: Önce dalga geç, yarı özür diler/yarı dehşete düşmüş bir ifade takın ve beş saniye içinde sohbeti bitir.

Aza: “Aslında bir şeyim yok. Merak etmeyin. Sadece ömrüm hastanelerde geçti.”

Bahsi geçen şahıs: “Eh... Şey... Ah... Bunu duyduğuma üzül-düm. Yani, pardon, *sevindim*. Bir şeyiniz olmadığını söylediniz, değil mi? Sevindim!”

Aza (yüzümdeki o deli bakışını daha da abartılı bir hale getirerek), “Bunu sormanız hakikaten de büyük incelik.”

Aslında şunu demek istiyordum: Hiç de değil. Konuyu kapat.

Ondan sonra da insanlar bir şey sormaya yeltenemiyorlardı. Genelde çoğu kibardı. Ebeveynlerim, ailem gibi yüzeysel şeylerden bahsediyorduk ama işte hepsi buydu, değil mi? Mesela vekil

öğretmen neden öksürerek sınıftan dışarı çıkmak, sonra da revire gitmek zorunda kaldığını merak etmiş, ardından da beni tekrar beyaz muşamba zeminle kaplı anavatanıma uçurması için yardım hattını arayarak ambulans çağırmak zorunda kalmamış mıydı?

Böyle insanlar zaten bildiğim şeyleri bana hatırlatmak istemezlerdi. Bunları adım gibi biliyordum. Aptal olmayın. Benim aptal olduğumu da sanmayın.

Bu *Küçük Kadınlar* gibi bir şey değildi. Beth ve yeğeni, “hastalıklı Beth olmak” aklıma gelince kusasım geliyordu. İnsanların onun ölmeyeceğini düşünüyor olmaları. Ancak onun ölüm döşğinde olması. Böyle hikâyelerde, biri sizi battaniyelere sarıp sarmalamaya karar verdiğinde kazara takatsizce gülümser ve öldürdünüz.

Dolayısıyla ben de zaman zaman takatsiz olsam da –bazen gizlice bazen alenen– takatsizce gülümsememeye çalışıyordum. Kendimi battaniyelere sarılmış, felaketini bekleyen bir hastaya dönüştürmek istemiyordum.

Dan, dan, öldün. Gözlerini kapa ve git yat.

Not: *Hasta*. Bu kelimeyi kim icat edip iptal anlamını da ver-diye o insan berbat biriymiş.

Evet, ölüm mevzusu bulunduğum ortamlarda sık sık açılıyordu. Yetişkinler bu konuda konuşmayı pek sevmiyorlardı. Cidden ben de bu konuda konuşmayı sevmiyordum. Ama yaşlılarım seviyordu.

Hepsi de, sanki bütün gün otobanda giderken kaza mahal-linin yanından yavaşlayarak geçiyormuşuz gibi ÖLÜM ÖLÜM ÖLÜM diye düşünüp duruyorlardı. Bu olgu hastalıklı bir şekilde ilgilerini çekiyordu.

Gerçekten de ölmekte olan bazılarımız, bu konuyu diğerleri kadar büyüleyici bulmayabiliyorduk. Belki de bazılarımız, ünlülerin ölümleri hakkında; aşırı doz, araba kazası, bunalım sonucu

vuku bulan esrarengiz hadiseler ve benzeri şeylerin konuşulduğu odalara tıklıp kalmak istemiyorduk...

Benim yaşlılarım, bizim yaşımızdaki insanların nasıl ölebileceği hakkında atıp tutarak dramatik konuşmalar yapıp ağlamaktan hoşlanıyorlardı. Oysa burada tecrübe konuşuyordu. Bunu bir de hayatı boyunca, *Çok İyi Tanıdığım Bir Kız Günün Birinde Trajik Bir Şekilde Öldü* rolünü oynayan kızdan dinlemeliydiniz.

Gerçi ben henüz ölmemiştim. Hâlâ buradaydım. O yüzden bütün o artistik, gotik hastalıklı şeyler sinirimi bozuyordu.

Yetişkinler ölümden konuşmayı benim yaşımızdaki insanlar kadar sevmiyordu. Ölüm yetişkinlerin dünyasının Noel Baba'sı gibiydi. Daha doğrusu Tersine Noel Baba gibi bir şeydi. Bütün armağanları alıp giden adamdı. İnsanların hayatındaki her şeyi koca çuvalıyla sırtlayıp bacadan çıkıyor, sekiz geyiğiyle birlikte çatıdan havalanıp gidiyordu. Anılarla, şarap kadehleri, tencere, tava, ızgara peynir, kâğıt mendiller, çirkin ev bitkileri, kedi tüyleri, yarısı kullanılmış rujlar, biriken kirli çamaşırlar, oturup elyazısıyla özene bezene yazıldığı halde gönderilmeyen mektuplar, doğum belgeleri, kopmuş kolyeler ve hastane ziyaretleri nedeniyle sür-tünme yüzünden altı delik deşik olmuş çoraplarla doldurduğu kızıyla çekip gidiyordu.

Buzdolabına astığınız notlarla.

Âşık olduğunuz çocukların fotoğraflarıyla.

Ayrıca dans edemeyecek kadar zayıf düşüp nefessiz kalmadan önce bir baloda kendi kendinize dans ederken giydiğiniz bir elbiseyle.

Tüm bunların yanı sıra, gerçi üzerine çok fazla kafa yormaya gerek yoktu ama ruh ya da onun gibi bir şeyle.

Her neyse işte, yetişkinler Noel Baba'ya inanmıyorlardı. Bu Tersine Noel Baba'ya inanmamak için de büyük çaba sarf ediyorlardı.

Nadir görülen bir hastalığa yakalanan kişi olmak, okulda beni korkunç derecede gizemli bir insan yapıyordu. Gerçek dünyadaysa, bu beni bir sorun haline getiriyordu. Endişeli bir yüz, dan, gergin bir surat, dan: “Belki de hislerini birileriyle paylaşmalısın, Aza,” cümlesinin ardından o nahoş peki ya Tanrı-peki ya terapi-peki ya antidepresanlar, cümleleri geliyordu.

Bazen de peki ya alternatif tıp-peki ya otacılık-kristaller ya da yoga cümlelerini duyuyordum. *Yoga yapmayı denedin mi? Aza çok ciddiym çünkü ölmek üzere olan bir arkadaşım vardı ve kurtuldu, hem de aşağı bakan köpek duruşu sayesinde.*

Hayır. Herhangi bir şeyi iyileştirmesi için yogayı deneme-miştim çünkü yoga benim sorunumu iyileştirmeyecekti. Benim rahatsızlığım esrarengiz bir şeydi, sadece esrarengiz bir şey olmakla kalmıyordu, güneşsiz ve üçgenden ibaret bir Bermuda Şeytan Üçgeni’ydi.

Akıl sır ermez. Çözümsüz.

Kimse tam olarak nasıl bir hastalığa yakalandığımı bilmesee de her sabah avuç avuç ilaç alıyordum. İşte, o kadar nadir görülen bir vakaydım.

Kan tahlilleri ve tetkiklerle, boğazımdan aşağı sarkıtılan tüpler kadar nadir. MR’lar ve röntgenler, sonogramlar ve tükürük örnek-leri kadar nadir rastlanan bir vakaydım ve hastalığıma kesinlikle tam bir teşhis konamıyordu.

O kadar nadir bir vakaydım ki sanki hastalığım smokin giymiş, sahnede bağıra bağıra içinde, “*Bebeğim, sen benim bir tanem-sin*” sözleri geçen acayip duygusal bir şarkı söylüyordu. Sonra da orada öylece duruyor, direnmeyi bırakıp kendimi kollarına atmamı bekliyordu.

O kadar nadir bir şeydi ki şimdiye dek tüm dünyada bu korkunç teşhisin konuştuğu tek insan bendim.

Abarttığımı düşünebilirsiniz. Hayır. Hastalığım o kadar nadir görülen bir hastalıktı ki adı bile *Azaray Sendromu*'ydu.

Yani ona benim adım verilmişti, Aza Ray Boyle.

Bu da berbat bir durumdu. Bundan sonraki yüz yıl boyunca tıp öğrencilerinin beni anmasına yol açarak, hastalık kılığına girmiş bir öcü ve tuhaf bir tıbbi vakanın ismi olarak ölümsüzleşmek istemiyordum. Laboratuvar, *Doğal Yaşam* dergisinde bir makale yayımlayıp bu hastalığa ismimi verdiğinde kimse BANA sormamıştı. Sorsalardı, hayır derdim. Hastalığımın adını kendim koymayı tercih ederdim: Belki Denyo derdim ya da ne bileyim belki de Elmer ya da Clive gibi çirkin bir isim verirdim.

Yukarıda bahsi geçen konulardan hiçbirini, yani ölüm ve ölmek konularını aslında hiç de konuşmak istemiyordum. Depresyonda falan değildim. Sadece mahvolmuştum. Hem de kendimi bildim bileli. Hayatımın mahvolmamış herhangi bir versiyonu yoktu.

Evet. Mahvolduğumu hissettiğimde bu kelimayı kullanmaya hakkım vardı ve mahvolmuştum. Aslında daha çok küfretnmek istiyordum. Homurdana homurdana sonunu beklerken, *Bu beden içindeki benim, sağ olun*, diyecek ve başaramayacaktım. Her neyse, geriye döndürme şansımız olmayan şeyler hakkında konuşmayalım. Ben gerçek hayatta olması gereken kızlardan birinin biçimlendirilmiş versiyonuydum ya da en azından, birine bir şeyler anlatmak istediğimde ve aslında bu konuda konuşmaktan hiç de hoşlanmadığımda böyle diyordum, ancak daha güzel şeylerden söz etmek için önce bu konuyu konuşmamız gerekiyordu.

Evet, kesinlikle iyi görünmediğimin farkındayım. Hayır, enişelenmiş gibi görünmeniz gerekmiyor. Elinizden bir şey gelse yardım etmek isteyeceğinizi biliyorum. Edemezsiniz. Herhalde iyi bir insansınızdır ama gerçekten istediğim tek şey, hiç olmazsa yabancılarla başka şeyler konuşmaktır.

İşin aslı ne miydi? Özünde her gün Elmer/Clive/Denyo/Azaray Sendromu diyebilir miydik? Tozdan arındırılmış odalarda yaşamam gerekiyordu. Kendimi bildim bileli böyleydi. Doğduğumda, sağlıklı ve teorik anlamda mükemmelmışim. Ancak yaklaşık bir yıl sonra, durduk yere, ciğerlerim havanın ne olduğunu unutmaya başlamış.

Bir sabah annem odama gelmiş ve kriz geçirdiğimi görmüş. Annem de, tabii benim annem olduğu için bana suni teneffüs yaparak benim yerime nefes alıp vermeyi akıl etmiş. Beni hastaneye yetiştirene dek de hayatta tutmayı başarmış. Orada da beni, benim yerime nefes alıp veren bir makineye bağlayarak az da olsa hayata tutunmamı sağlamışlar. Bana ilaç verip havanın oksijen yoğunluğunu azaltmak için birtakım şeyler yapmışlar. Durumum biraz olsun iyiye gitmiş.

Hâlâ hayatta olduğuma göre aslında çok daha iyiye. Fakat yeterince iyileşememiştin. İlk zamanlarda, kabuklu, plastik bir şeffaf tüpün içinde asırlardır uyuyormuşum gibi gelmişti. Hayatım, uyuduğumu hatırlamadığım odalarda gözlerimi açmakla, sağlık görevlilerinin beni teskin etmeye çalışmasıyla ve kırmızı-beyaz ışıkları yanıp sönen ambulansların çığlık çığlığa siren sesleriyle geçmişti. Clive’la yaşayan şanslı kız olmak böyle bir şeydi.

Tuhaf görünüyordum, bünyem de bir garipti ve hemen hemen herkes, ah, hiç *böyle* şey görmedim, der gibi bakıyordu. Tüm bedenimde mutasyonlar vardı: İçimde, dışımda, beynim dışında her yerde... Herkes bir tek beynimin normal olduğunu söylüyordu.

Kimi insanlarda beyinde kimyasal dengesizlik gibi bir talih-sizlik olur ya, bende yoktu. Yani kıyamet kopuyormuş paniğiyle, ne yapacağımı bilemez halde uyanmıyordum, parmaklarımı ısırarak koparmaya ya da komaya girecek kadar içmeye falan da çalışmıyordum. Genel anlamda, talimatlarınızın çoğuna uyan bir beyne sahip olmak pek matah bir şey değildir.

Bunların dışında tam bir Aza Sergisi'ydim. Dünya Fuarı gibi bir şeydim. (Tek istediğim, TEK İSTEDİĞİM, tercihen yaşadığım şehrin yakınlarında bir yerde Adaletsiz Dünya Fuarı açılmasıydı. Hayal kırıklarıyla dolu bir sürü kulübe, nihayetinde yıkılması için inşa edilmiş kocaman yapılar olacaktı. Harika Günler Bizi Bekler sergileri olmayacak, tam tersi söz konusu olacaktı. Uçan arabalar da olmayacaktı. Sadece solucanlar gibi gıdım gıdım ilerleyen arabalar olacaktı.)

Hastalığımla fazla sıkı fıkı olmak istemiyordum ama gayet ikna ediciydi. Beni ele geçirdiğinde nefes almakta o kadar zorlanıyordum ki kendimi yerlere atıp debeleniyor, gölün dibinden çıkarılmış gibi hırıl hırıl sesler çıkarıyordum. Bazen o diplere geri dönebilmeyi ve başka bir yerden tekrar başlamayı diliyordum. Başka *bir şey* olarak...

İçten içe, yani bazen içimden, bazen de yüksek sesle, aslında insan olarak doğmamam gerektiğini dile getiriyordum... Bu işte bir yanlışlık vardı.

Hem de artık neredeyse on altı yaşındaydım. Yani bir hafta sonra öyle olacaktım.

OKULDAKİ HEMŞİRE: Sen bir mucizesin! *Bizim* mucizemiz!

AZA RAY BOYLE: (Kusma sesleri)

Hâlâ hayatta olduğum için parti vermeyi düşünüyordum. On altı yaşına basmanın böyle bir yanı vardı. Yani insan büyümüş filan oluyordu. Her şey değişiyordu ve birden kendinizi üzerinizde pembe bir elbiseyle, hoş bir çocukla öpüşürken ya da müzikallerden bir dans sahnesini canlandırırken buluveriyordunuz.

Öncelikle açıklık getireyim, bunlar filmlerde oluyordu. Gerçek hayatta mı? Bundan sonra neler olacağını bilmiyordum. Bunu düşünmek istediğim söylenemezdi.

Kimleri mi davet edecektim? HERKESİ. Sevmediklerim dışında herkesi. Herkes olarak kategorize edebileceğim kadar bir

grup insan *taniyordum*, ancak toplamda içlerinden belki beş, bilemedin altı kişiyi seviyordum. Doktorları da davet *edebilirdim* ama bu durumda epey kalabalık bir grup olurdu. Bir kaç gün önce bunu aileme de söylemiştim, şimdiyse etrafımda dolanıp duruyor, alışık olmadıkları bu halimi sorguluyorlardı. Ezelden beri yaptıkları gibi.

Ama sorarım size, mükemmel olsam daha kötü olmaz mıydı? Kusurlarım, beni daha az yası tutulur biri yapıyordu.

Kimse doğum günlerini sevmezdi. Evde herkes gergindi. Bitkilerimiz bile gergin görünüyordu. Dokununca küsen bir bitkimiz bile vardı. Benimle aynı odayı paylaşmasına izin verilmiyordu ama bazen onu ziyaret ediyordum ve ona dokunduğumda yapraklarını kapatıyordu. Yine yapraklarını kıvrıp top halini alarak Sana Küstüm der gibiydi.

Anladınız mı?

Küstüm. (Ah, haha. Ah hem de çok haha.)

Ortaokul. İlk ders zili. Koridorda ilerliyorum. Milyarlarca dolabın arasından geçiyorum. Derse geç kalmışım. Mazeretim de yoktu, genel mazeretim dışında tabii.

Yumruğumu kaldırıp kendisi de geç kalan ve birbirimizin yüzüne bakmadan da birbirimizi tanıdığımız Jason Kerwin'in yumruğuna vurarak onunla selamlaştım. Birbirimize bakmadan da birbirimizi fark ettiğimiz için yumruklarımız yeterliydi. Beş yaşından beri tanışıyorduk. O benim en yakın arkadaşımdı.

Jason, ebeveynlerimin endişe ettikleri için koydukları kurallara bir istisnaydı: Ebeveynler Dışındaki Başka İnsanlarla Vakit Geçirme kuralına mesela. Çünkü acil durumlarda ne yapılması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Ebeveynlerimin gitmek istemediği yerlere gitmem gerektiğinde bana eşlik etmesine izin veriliyordu. Ya da gitmek *isteseler* de saatlerce kalmak istemedikleri yerlere. Akvaryumlar, doğal hayat

tarihi müzelerinin böcek ve doldurulmuş hayvan koleksiyonlarının bulunduğu yerler, garip kelebekler, kemikler ve internette keşfedilmiş ve gerçek hayattaki boyutlarında ameliyat aletleri koleksiyonlarının bulunduğu ve tabii tüm bunlara dokunmak için maske takmamız gereken nadir kitapçılar.

Vesaire.

Jason hiç ölümden konuşmazdı, tabii internetten marazi denemek kadar ilginç şeyleri araştırmamız gerektiği zamanlar dışında. Aza Ray ve Fiziksel Bünyesinin Makûs Talihi mi? Jason o konuya hiç girmezdi.

İkinci zil çaldığında hâlâ koridordayım ve gerektiği üzere her zamanki gibi Jenny Green'e bakıp malum parmağımı havaya kaldırıyorum. Saçında pembe bir tutam, bıçak kadar sivri dirsekleri, hemen hemen ikinci el araba fiyatındaki kotuyla Jenny, son zamanlarda varlığıyla bile sinirimi bozuyordu. Yani, sadece varlığıyla değil. Duyarsız varlığıyla. Aramızda sessiz bir savaş hüküm sürüyordu. Şu noktada benden bir şeyler duymayı hak etmiyordu, ancak geçen gün bana birkaç laf etmiş, söylenmemesi gereken şeylerin taşkınlığıyla söylemişti. Hasta kıza isim takmak mı? Lütfen. Hepimiz bunun normal olmadığını biliyorduk.

Bu ihlali nedeniyle ona biraz olsun saygı duymam gerekiyordu. Tam belalı tiplere göre bir davranıştı, şimdiye dek kimsenin yapmaya cüret edemediği şeyi yapmıştı yani. Son zamanlarda herkes benim Japon korku filmlerinden fırlamış, kana susamış, avurtları çökmüş o hayalet kız gibi bir şey olduğumu düşünmeye başlamıştı, bu yüzden de Jenny açık renk pudra ve mavi ruj sürerek okula geliyordu. Benimle dalga geçmek için.

Jenny gülümseyerek elini çenesinin altına koyup zehirli bir öpücük savurdu bana. Ben de öpücüğünü havada yakalayıp, o gün gerçekten de mosmor görünen dudaklarımla kendisine iade edince dehşete kapıldı. Ben de bu davranışına sarsıla sarsıla öksürerek

karşılık verdim. Madem adımları hayalet kıza çıkarmaya niyetlenmişlerdi, ben de bunu kendi lehime çevirmeliydim. Onunla haksız bir rekabete girmişim gibi ters ters bakarak koşa koşa sınıfına girdi.

Dolapların önünde manasız bir şekilde duraksadım. Ağır ağır yürüdüm. Sınıfa, benim gibi insanların içeriye dikizlememesi için pencerelere çekilen tel örgünün ardından baktım.

Küçük kız kardeşim Eli, onlara baktığımı hissedince, tüm dikkatini ders anlatan matematik öğretmene vermiş olduğu halde dönüp bana baktı. Bir süre daha koridorda, sabahları başka hiç kimsenin yapamadığı gibi başıboş, yumruklarımı sıkmış halde dolandım. Hasta bir kız olmanın ayrıcalıkları. Eli bana bakıp gözlerini devirince yürümeye devam ettim. Birazcık öksürüyordum.

Edebiyat dersine yedi dakika geç kalmıştım ve dersi Bay Grimm veriyordu, kaşları havaya dikilmişti. Bana *Durmaksızın Geç Kalan Bağyan Aza Ray* ismini takmıştı ve evet adı da Grimm'di, gerçekten. Kalın camlı gözlükleri ve bir yarasa kadar kör gözleriyle, hipster'lar gibi ince kravatlar takardı ama bu tarz ona hiç yakışmıyordu.

Bay Grimm kaslı bir insandı ama asla gömleğinin kollarını kıvırmazdı. Kumaşı yırtıp dışarı fırlayacakmış gibi duran kolları vardı, bu da bana gerçekte bir hayatı olmadığını, öğretmen olmakla protein içecekleri içmek arasında bir yerlerde olduğunu anlatıyordu.

Beden eğitimi dersi veriyor gibi görünse de ağzını açtığında tam bir inek olduğunu anlıyordunuz. Bence dövmeleri de vardı ve bunları pek çok şekilde gizlemeye çalışıyordu. Fondötenle kapayarak. Hep uzun kollu şeyler giyerek. Vücudunuza kalıcı bir kurukafa, gemi ya da çıplak kız (?) dövmesi yaptırmak pek de akılcı değildi. Gömleğinizin kollarını asla sıvayamıyordunuz.

Bay Grimm okula bu sene gelmişti. Gençti, tabii otuza genç dersenez. Ancak dövmesi ilginçti. Tam olarak ne olduğunu bilmiyordum çünkü dövmesini hiç görmemiştim.

Ben de dövme yaptırmak istiyordum. Onunkinden daha feci bir şey istiyordum.

Kendisi ders anlatırken kafamı kitaplara gömmeyip aklımı derse verdiğim takdirde potansiyelimi ortaya koyabileceğimi söyleyip dururdu. Ama gereğince sızlanamıyordu, yani bu okulda gerçekten de, ah, kitap okuyan dört kişiden biri olduğum düşünülüğünde bunu yapamıyordu.

Çok banal olduğunu biliyorum. Evet, ben bir okurum. Öldürün beni. Size kütüphanede büyüdüğümü ve tek dostumun kitaplar olduğunu söyleyebilirim ama aslında öyle olmadı, değil mi? Ne de olsa insafım var. Ben ne bir dâhiyim ne de ileride mucizeler yaratması beklenen biri. Ben sadece benim işte. Bir şeyler okurum. Kitaplar yalnızca benim tek dostum değiller, onlarla bir gönül bağımız da var. İşte böyle.

Bay Grimm'in anlattığı derse dikkatimi vermem gerekmiyor. Ben o kısmı zaten okudum, yani bu durumda, ha Bildiğin Yaşlı Adam ha Bildiğin Deniz.

Takıntılı adam. Büyük balık. Türlü türlü büyük çuvallama. Daha önce kaç nesil lise ikinci sınıf öğrencisinin bu kahrolası şey yüzünden eziyet çektiğini merak ediyordum.

Neden mi? Hangimiz ileride koca bir balıkla ölümüne kapışacaktık ki? Bunun mantıklı bir açıklaması var mıydı?

Yine Takıntılı Başka bir Adam ve Büyük Balık hikâyesi olan *Moby Dick*'i de okumuştum, hüznün ve hayal kırıklığının tasnif edilmiş hali.

Biliyorum, balina balık değildir. Memeli bir deniz hayvanıdır. Yine de balinalar hep büyük balık hikâyelerinin prototipini

oluşturmuştur, bu da insanlığın her konuda ne kadar yanıldığı düşünülendiğinde kulağa gayet mantıklı geliyordu.

Moby Dick'in kimsenin okumadığı kısımlarını bile okumuştum. Size balinanın yağını boşaltma konusunda bilmeniz gereken her şeyi anlatabilirim. İlginizi çekmese de bu konuda bana kesinlikle güvenebilirsiniz.

Haydi, Bay Grimm bana *Moby Dick*'i sorun. Haydi ama. Çekinmeyin.

Yaklaşık bir ay kadar önce, kitabı okuduğum konusunda yalan söylediğimi düşündüğü için böyle bir şeye yeltenmişti. Anaforlar ve göndermeler, okyanuslar ve gerçekleşmesi imkânsız hayaller hakkında uzun uzun konuştuktan sonra korsan filmlerine, güvertedeki kalasın üzerinde gözleri bağlı yürümeye zorlanmaktan kadın astronotlara uzanan bir konuşma yapmıştım. Bay Grimm hem çok etkilenmiş hem de feci şekilde gıcık olmuştu. Bana fazladan kanaat notu vermişti ama o nota zaten ihtiyacım yoktu, sonra da dersi böldüğüm için ceza vermişti, bunun için de ona saygı duyduğumu itiraf etmeliyim.

Başını elindeki kitaba gömmüş olan Jason Kerwin'e baktım. Kitabın adını okumaya çalıştım. *Kepler'in Düşü: Somnium'un Tam Metni ve İstişare Notları ya da Muhteşem Ay Astronomisi*. Eski püskü, bayağı kötü durumda, elden geçirilmiş ciltli bir kütüphane kopyasına benziyordu. Kapağında koca bir ay resmi vardı.

Hiçbir fikrim yoktu: Hem de benim.

Elimi sırasına doğru kaydırıp kitabın kapağında yazılanları okumak için çekip elinden aldım. 1620'lerde yazılmış ilk bilim-kurgu romanı olduğu yazıyordu. Bir gökbilimci aya yaptığı seyahati anlatıyormuş ama aynı zamanda roman, Kopernik'in teorisini savunmaya da çalışıyormuş çünkü yazar aslında şirk koştuktan idam edilmeden bunu birilerine anlatmanın bir yolunu arıyormuş. Ancak insanlar çok daha sonraları aslında Kepler'in astronomi

kanunlarını ve denklemlerini fantastik bir yolla anlattığını fark etmişler.

Başparmağımla kitabı şöyle bir taradım. İşte, uçan, uzaylı bir cadı.

Harika. Tam benim kalemim bir kitaptı. Aslında kendim bir roman yazabilseydim daha iyi hissederdim. İşte, kurgusal bir dili ve gizemleri içeren şeylerle ilgili sorun da buydu. Ben metin çözümlemesi yapmak istiyordum. Her ne kadar henüz metin çözümlemenin yanından geçemesem de. Daha çok, bu konulara “meraklı” biri olduğum söylenebilirdi. Ya da amatör. On beş dakikalık internet araştırmalarım sırasında öğrenebileceğimden fazlasını öğrenip sonra da hızlı ve öfkeliymişim gibi davranıyordum.

Bu nedenle insanlar onlardan daha zeki olduğumu düşünüyorlardı. Bu da bana canım ne isterse onu yapma hakkını veriyordu, yani insanların çevremi sarıp bana bir şeyler hakkında sorular sormasını önlüyordu. Bütün bu ölüm meseleleri hakkında soru sormalarına engel oluyordu. Sahte bir ayrıcalık talep ediyordum.

“Ver şunu,” diye fısıldadı Jason. Bay Grimm bize *kesin sesinizi* bakışı attı.

Ebeveynlerimin bu doğum günü partisi konusunu bir sorun haline getirmesini nasıl engelleyebileceğimi düşündüm. Sanıyorum akıllarından paten kayma yarışması, doğum günü pastası ve balonlar geçiyordu, yani ben beş yaşındayken benim için organize ettikleri gibi bir şeyler.

O zaman, anneleri tarafından partiye gelmeye zorlanmış iki kız ve davetsiz misafir Jason dışında kimse gelmemişti. Jason, davet edilmediği doğum günü partime gelmek için bir kilometre yürümekle kalmamış, bir de resmi bir kıyafetle gelmişti: Cadılar Bayramı’ndan kalma, her şeyi tastamam bir timsah kostümü. Jason annesine nereye gideceğini söylememişti, bu yüzden de kaçırıldığını düşünüp polisi aramışlardı.

Sirenlerini çala çala buz pateni pistinin önüne doluşan polis arabalarından inen polisleri görünce, Jason’la arkadaşlığımızın kader olduğunu anlamıştım. İsmi söyleyip ortaya çıkmasını istediklerinde, üzerinde timsah kostümüyle, gayet zarif hareketlerle paten kayarak uzun, yeşil kuyruğunu arkasında sürüklemişti.

Yani, o kadar da kötü bir parti değildi.

Ancak on altıncı yaş günüm için defterime daha farklı bir vizyon çiziyordum: Ölü bir palyaço, içinden fırlayacağım kocaman tek katlı bir pasta, hemen o anda tepemde bitiverecek bir sıcak hava balonu. Balondan bir ip sarkacak. Balona tırmanacağım. Uçacağım. Sonsuzluğa.

Bu, acının ne kadarını ortadan kaldırır? Çok. Tabii kendi planına göre değil benim planıma göre ölmesi gereken palyaçonun acısı dışında.

Belli ki Bay Grimm kıs kıs güldüğümü duymuştu.

“Aklınızdan geçenleri bizimle paylaşmak ister misiniz, Bayan Ray?”

Neden hep bu cümleyi kullanıyorlardı? Sınıfın geri kalanı test çözüyordu. Kurallara uygun bir şekilde dikkatlerinin dağılmış olmasından rahatlamış gibi başlarını kaldırıp baktılar. Jason pis pis sırıtıyordu. Günün daha hızlı geçmesini sağlamanın en iyi yollarından biri bela çıkarmaktı.

“Gerçekten de aklımdan geçenleri bilmek istiyor musunuz?” diye sordum çünkü bugün canım ortalığı karıştırmak istiyordu. “Ölümü düşünüyordum.”

Adam canından bezmiş gibi baktı. Bu cümleyi Bay Grimm’in dersinde daha önce de kullanmıştım. Birilerinin çenesini kapamanın iyi bir yoluydu. Konuyu açtığımda, öğretmenler ıslak cadılar gibi eriyip gidiyorlardı. Ancak, benim aslında ne yapmaya çalıştığımı anlayabildiği için Bay Grimm’i sevdiğim söylenebilirdi. Beni gerçekten görüyordu. Bu da özünde, oldukça garip bir durumdu.

Kimse benimle fazla ilgilenmezdi. Durumumun muğlaklığının onları yiyip bitireceğinden korkarlardı. Hani küçükken içinde yaşadığım şu plastik sabun köpüğü vardı ya? Hâlâ oradaydı aslında, sadece görünmez olmuştu. Hem artık plastikten daha dayanıklı bir maddedendi.

“Hangi edebi eser bağlamında ölüm, Aza?” diye sordu. İnsaflı yoktu.

“Shakespeare’in *Fırtına*’sına ne dersiniz?” dedim, ne de olsa işte, müfredatın bir yerlerinde Demokles’in kılıcı gibi tepemizde bekliyordu. Bu sene her şey deniz deryaydı. “Boğulan ikizler.”

“Olmaz, çünkü aslında onlar boğulmuyorlar,” dedi. “Tekrar dene, Ray.”

Ne yazık ki söyleyecek bir şey bulamıyordum.

“Tekrar çal, Sam mi?” derken uygunsuz bir şekilde Bay Grimm’in ilk adını kullanmıştım. Sonra geleneksel yöntemime başvurdum: Her şeyi bildiğinizi zannetmelerine neden olan tek bir şey söylemek. Vikipedi sayfalarından bir sürü acayip detay öğrenebiliyordunuz.

“Teşbihte hata olmaz elbet ama... Aslında, ‘Çal, Sam,’ olacaktı ancak insanlar daha romantik ve pek de emrivaki olmayan şeyleri seviyor.”

Grimm iç geçirdi. “*Casablanca* filmi izledin mi bari? Kalemı bırakmadan önce size on dakika daha veriyorum. Yerinizde olsam sınavımı tamamlardım, Aza. Ayrıca bana da bir daha Sam deme. Adım Samuel. Yalnızca beni tanımayan insanlar bana Sam der.”

Kazanmıştı, çünkü haklıydı. Gerçekten de *Casablanca*’yı izlememiştim. Film hakkında bildiğim tek şey o replikti. Sonunda pes edip kalemime sarıldım, ihtiyar adam ve yelken balığıyla denizlere yelken açmaya başladım.

Samuel. Bu zamanda kim çocuğuna Samuel adını verirdi ki? Yazarların takma adları konusuna değinmeyi düşündüm: Gerçek

adı Samuel Clemens olan Mark Twain'in yazdığı ve son dönemlerde okuduğum *Mississippi'de Hayat* kitabına değinecektim ama sonra vazgeçtim. Bunu son kez yaptığımızda düelloya dönüşmüştü ve şu anda, öksürmeden düello edemeyeceğimden emin olmama sebep bir şey oturmuştu göğsüme.

Dışarıda fırtına vardı ve ağaç dalları pencereleri kırbaç gibi dövüyordu. Panjurlar deli gibi zangırdıyordu çünkü bu bina fazlasıyla eskiydi.

Jason benim sırama bir not fırlattı. Bay Grimm titreşen telefonlara sinir olduğu için biz de teknolojiye pek sık başvurmuyorduk. *Dev mürekkepbalığı*, diyordu. *Yarın, saat beşte. Sizin evde.*

Çekimleri bir kaç gün önce izlemiştik ama o kadar öksürüyordum ki hastaneye kaldırılmam gerekmişti. Bu da her şeyi mahvetmişti.

Endoskopi yapmaları gerekmişti ve anesteziden ayıldığımda, cerrah, *vay canına, böyle bir şeyle ilk kez karşılaşıyorum*, ifadesiyle bakmıştı.

Herhangi bir şikâyetim olursa yazabileyim diye verdikleri deftere *Mutant* diye karalamıştım.

Cerrah önce bana bakıp sonra gülmüşü. Sonra, "Hayır," demişti. "Çok özel bir genç kadınsın. Şimdiye dek seninki gibi ses telleri görmemişim. Aslında şarkıcı olabilirsin."

Nefes alabilseydim olurdum, diye yazdığımda utanmış bir ifadeyle bakma inceliğini göstermişti.

Jason, benimle dayanışma adına, dev mürekkepbalığı videosunu bense izlememiş, hatta Acil Servis'te bana izletmeleri için hemşirelere bir hayli dil dökmüştü. Fakat hemşirelerden izin koparmayı başaramamıştı. Hastanenin katı kuralları vardı.

Okyanustan ve içindeki koca balıklardan söz açmışken, bu kendi doğal ortamında yüzerken görüntülenen ilk dev mürekkepbalığı videosuydu. Bir insan kafası büyüklüğünde gözleri, yedi

buçuk metrelik gövdesi ve duyargalarıyla böyle inanılmaz bir deniz canavarı hayal etmeye çalışın. Bizim okul otobüsünün iki katı büyüklüğünde bir şey. Bir de şimdiye dek kimsenin böyle bir şeyi hareket halinde görmediğini idrak etmeye çalışın. Gerçekten de çok büyük bir mucizeydi ve böyle bir şey gerçekten varsa, o zaman Loch Ness Canavarı da vardı. Belki de böyle şeyler her yerde, bütün dünya üzerinde vardı. Belki... Belki umut da vardı, ha ne dersiniz?

Çünkü birileri şu dünya üzerinde yeni bir hayvan ya da inanılmaz bir şey bulduğunda, henüz her şeyi mahvetmediğimizi anlıyorduk.

Şimdilik yalnızca gerçekten ölü ya da gerçekten hasta görünümlü bir dev mürekkepbalığının videosu vardı ama bir bilimsan, denizaltıyla o derinliklere inip birini bulmuş ve filme almıştı.

Jason'ın tanıdığı biri, Massachusetts'te oşinoğraf olan Woods Hole'un web sayfasını hacklemiş ve keşif gezisi yazışmalarına denk gelmişti. Jason, bu videoyu dört gün önce o sitenin sunucusundan indirmişti ve o günden beri başımın etini yiyip durmuştu.

Jason'a bakıp gülümsedim ama başını yine kitabına gömmüştü. Tam başımı öne eğip sınavıma odaklanacaktım ki sınıfın penceresinden baktığımda, iguanaların teraryumunun üzerinde, gökyüzünde bir şey gözüme çarptı.

Bir anlığına görmüştüm ama garip bir şekilde tanıdık geliyordu, sanki rüyamda görmüş ya da filmini izlemiştim.

Bir gemi direği. Ve bir yelken.

Hatta birden çok yelken... İki, üç. Eski tarz gemilerdendi. Kocaman, beyaz ve rüzgârda çırpınan yelkenler. Ve fırtınanın içinden bir geminin burnu görünmüştü.

Ve bu...

Daha önce de halüsinasyon görmüştüm ama böylesi ilk defa oluyordu. Bir süre önce gökyüzünde görülen seraplarla ilgili şeyler okumuştum, bunlara *fata morgana* deniyordu.

Bir keresinde birisi, Liverpool'un üzerinde yarım saat boyunca asılı duran Edinburgh'ı görmüştü. Ancak bu da neydi böyle... Bu *gemi* nereden yansıyor olabilirdi? Biz denizden uzaktaydık. Hem de bayağı uzakta.

Uzanıp Bay Grimm'in kolunu çekiştirdim. Can sıkıntısıyla baktı bana. Ben de gördüğüm şeyi işaret ettim.

Gösterdiğim yere baktığında bir an kıpırdamadı, gözlerini pencereden ayırmadı. Gözlüğünü çıkarıp bir kez daha baktı.

"Kahretsin," dedi.

"Ne?" diye sordum. "Siz de görüyor musunuz? Görüyor musunuz?"

Başını iki yana salladı.

"Fırtına," deyip panjurları indirdi.

Panjurlar gürültüyle pencerenin pervazına indiğinde, oda yine yalnızca bir odaya dönüşmüştü, uzun ve tiz bir ıslık işittim. Tam ıslık gibi de değildi. ıslıktan öte bir şeydi.

Bir düzeltme yapayım. Bir ıslıktan *çok daha fazlasıydı*.

Islık *Aza*, diyordu. *Aza*, *orada mısın?*

2. BÖLÜM

{AZA}

Bunların hiçbirisi gerçek değil, Aza Ray Boyle, gerçek değil.

Kendi kendime bunu mırıldanıp duruyordum.

Bu yeni bir şeydi, yani böyle kötüsü. Beynimde olanlarla ilgili.

Annem, atkuyruğu topladığı sarı saçlarını elleriyle tarayıp alnını kırıştırarak mutfak masasının üzerinden bana bakıyordu.

“İyi olduğundan emin misin? Pek iyi görünmüyorsun. En son halüsinasyon gördüğünde nasıl olduğunu hatırlıyor musun? Ateşin vardı.”

Bir kez size baktı mı işiniz bitti demektir. Onun yanındayken hiçbir şey yokmuş gibi davranamazdınız. Bütün gününü laboratuvarında geçiriyordu. Bağışıklık sistemi uzmanıydı ve çoğu zaman gece geç saatlere kadar farelerle uğraşıyordu.

O güneş, eve nispeten erken gelmişti, saat on bir buçuk gibi. Son zamanlarda deneylerinden pek iyi sonuçlar alamıyordu. Kendi deyimiyle böyle “zırvallıklara” tahammülü yoktu; bu durumda ona iyi olduğum ve doktora gitmeme gerek olmadığı gibi bir şeyi söylüyor olmamdan bahsediyordu.

“Greta,” dedim. “Her zamankinden daha iyiyim.”

“Greta,” dedi. “Bana bu şekilde hitap edemezsin, Aza Ray.”

“Bana *kızım* demene gerek yok,” dedim. “Bana *adıyla* hitap edebilirsin.”

Söylediklerime hiç aldırmadan ilaçların dozajını ayarlamaya başladı, sonra da ağzımın içine bir termometre soktu.

“Peki, *kızım*,” dediğinde bunu hak etmişim gibi gülümsedim. Annemin aynı zamanda hem sevgi dolu hem de insanın içini delip geçen bir gülümsemesi vardır. Hangi duygunun ağır bastığı yalnızca bir nüans meselesiydi.

Yani... Bir şey yokmuş gibi davranarak kurtulma şansım yoktu.

“Tabii sen yüz iki yaşındaydın, değil mi?” dedi. “Tabii ki gök-gemin gelmiş.”

Genelde bir nebze de olsa ateşim olurdu. Buna alıştım. Ya donuyor ya da alev alev yanıyordum. Her neyse. Annem omuzlarıma bir battaniye örttü. Battaniyeyi bir çırpıda üzerimden attım. (Ölümü çağrıştıran battaniye mi? Hayır, teşekkürler.) Binlerce cebi olan kapüşonlu svetşörtümü çekiştirdim. Fermuarın cırt sesinin bana ceset torbasını hatırlatmasına izin vermemeliydim.

“Biraz mola ver, Aza,” dedi annem.

Ona bir bakış attım. “Mola mı? Gerçekten mi?”

“Kafayı yemeye bir mola ver, çünkü kafayı yemenin faydası yok, al bakalım şu hapı.” Bunu söylerken hapı ağzıma atmıştı ve yemin ederim köpek gibiydim çünkü ben daha bana hap verdiğini anlayamadan o, hapı çoktan boğazımdan aşağı göndermişti bile. Diğer elinde su dolu bir bardak vardı ve gluk gluk, buyurun bakalım, hapı yutmuştum bile.

İşte size Greta. Hızlıydı. İtiraz etmenin ne anlamı vardı ki? Ayrıca, hap işe yarıyordu galiba.

İki yaşındayken altı yaşımı görürsem şanslı olacağımı söylemişlerdi. Altı yaşındayken, on yaşımı görürsem şanslı olacağımı söylemişlerdi. İnsanlar on yaşma bastığımı gördüklerine şaşır-mışlardı, on altı yaşım için de aynı şeyi söylemişlerdi.

Ve işte on altı yaşına da basıyordum, yaş günüm hızla yaklaşıyordu.

Bu yüzden de artık hastaneye kaldırıldığım zamanlarda ailem konuşmak istemediğimiz konularda tam olarak ne yapmaları gerektiğini biliyorlardı. Ne olur ne olmaz diye hepsinin listesini çıkarmıştık. Annem, ölümle ilgili tüm o kaygı verici başlıca şeylerin bu şekilde daha sorunsuz yürüyeceğini düşünüyordu.

Örneğin, beş yaşındayken kıcıma birkaç şaplak attığında göğsüm tıkanıp nefes alamaz hale gelip komaya girdiğim için benden yazılı olarak özür dilemişti. Bütün bunları affetmiştim. Önemli şeyler değildi zaten. Ama hastaneye giderken, ne olur ne olmaz diye bu listeyi yanımda götürmem konusunda ısrar ediyordu.

Annem de benden acımasız alaycılığım konusunda yazılı bir özür almıştı. Eli'nın mektubuysa *Aşırı Hırçınlık, Devamlı Ölüyormuş gibi Olup Ashnda Ölmeyerek Ebeveynlerin Dikkatlerini Üzerime Çekme* ve *Kıyafet Hırsızlığı* kategorisi içindi. .

Babama yazdığım mektup da *Pek de İlgimi Çekmeyen Şeyler*, 1-36. Bölümler minvalinde bir şeydi.

Annem asıl işinin yanı sıra, uzun yıllardır bir proje daha yürütüyordu. Teoride solunum yoluyla insan bünyesine sirayet eden zehirli çevresel atıklara bağışıklık kazanması beklenen bir fare yetiştiriyordu. Süper fare gibi bir şey. Nefes alma konusunda mutasyona uğramış Şikago'lu çetin ceviz bir laboratuvar faresine dayanan bir çalışmaydı. Yeni fare ırkının burun deliklerini kapamalarını sağlayacak ve daha az havaya ihtiyaç duyacakları bir mutasyona uğramaları söz konusuydu, en azından bir süre, tabii yanı sıra bir sürü bulaşıcı hastalığa da bağışıklık kazanmış olacaktı.

Fare aslında geliştirilecek bir ilacın ilk aşamasıydı. Bu çalışmanın sonunda ilaç şirketlerinin normal havayı soluyamayan insanların bu durumla daha rahat başa çıkabilmesini sağlayacak

bir ilaç geliştirmesine önayak olması bekleniyordu. Yani, benim gibi insanların. Ancak, en azından insanların araştırmaya finansman sağlamalarına yarayacak başka uygulama alanları da olacaktı. Örneğin, biri sinir gazı atarsa ne olacaktı? Bu farenin en az bir saat kadar oldukça soğukkanlı bir tepki vermesi bekleniyordu çünkü bu süre boyunca gaz havada dağılabilirdi de dağılmayabilirdi de. Aslında annem, *Alis Harikalar Diyarında*'ki fındık faresine gönderme yaparak cenk faresi filan diye espri yapmak istemişti.

Cenk faresi. Berbat bir espri.

Annem savaş yanlısı bir insan değildi elbette. Araştırmasına destek olmaları için orduya başvurmayı hiç istememişti. Çünkü böyle bir saldırıda, muhtemelen, korumak istediğiniz insanlar (siviller, çocuklar, öğretmenler, yani bir savaş bölgesine sıkışıp kalmış ve kimyasal saldırının hedefi olan insanlar) için geliştirdiğiniz cenk faresi ilacı gibi, saldırıyı gerçekleştiren ve havaya zehirli gazı sıkan askerleri korumak için de bir ilaç geliştirmek durumunda kalacaktınız.

Yani annem bütün gün kendi içinde bir savaş veriyordu. Tek istediği bir tür astım ilacı geliştirmekti, genel kapsamlı bir şey olacaktı, her tür akciğer problemine, anfizeme, astıma, Azaray'a deva olacak bir şey. Ancak bunun yerine, cenk faresini geliştirmeye odaklanmak zorunda kalmıştı.

Eli da masadaydı, bıçak bileme aletinde keskinleştirdiği bir makasla saçının kırıklarını alıyordu. Çok dikkatliydi. Bunu nasıl başarıyordu bilmiyordum ama işi bittiğinde saçları dümdüz, sapsarı bir kâğıt gibi, uçları da mükemmel bir şekilde düzgün görünüyordu.

Birbirimize hiç benzemiyorduk. Benim saçlarım siyah ve düğüm düğümdü, mavi gözlerim laciverte çalıyordu ve içinde altın sarısı ve kızıl benekler vardı. Eli'nin gözleriye belli belirsiz gök

mavisiydi. Bu bir masal olsaydı, o iyi ablalık ödülü almaya aday olurdu, bense hırçın ve şımarık kardeş olurdum.

“Birincisi,” dedi Eli, benim abla olduğum gerçeğini kanıksama ihtiyacı hissetmeden. “Fırtınayı duydun. Fırtınayı *hepimiz* duyduk. Ben de matematik dersindeyken duydum. İkincisi. Bulutları gördün. Hepimiz gördük. Fırtına vardı. Üçüncüsü. Hem ilaçların yan etkisiyle hem de ateşin olduğu için gemi halüsinasyonu gördün.

“Fırtınanın seninle konuşması imkânsız,” diye bitirdi. “Ayrıca, adını haykıran bir hoparlör filan da yoktu. Bilgin olsun diye söylüyorum.”

Büyük ihtimalle Bay Grimm’in sınıfında tiz bir ses çıkarmıştım. Muhtemelen ufak çaplı bir skandala sebep olmuştum. Muhtemelen her zaman dram yaratma özelliğimle tanınıyordum. Muhtemelen Eli da asla histeri krizine kapılmayan muhteşem insan olarak tanınıyordu. On dört yaşında olduğundan öfke nöbetleri geçirme ve abuk subuk espriler yapma hakkına sahip olmasına rağmen gayet sakin bir insandı.

Hayır. Dengeli Eli. Geçen sene regl olmaya başlamıştı ve *Tamam, her şey yolunda* gibi bir tavrı vardı. Bale dersine bale mayosuyla gidiyordu ve bu konuda hiç sorun yaşamıyordu.

Ben hiç adet görmemiştim ve buna üzülüğüm de söylenemezdi. Sefilliği erteleyelim diyordum. Zaten çok zayıftım ve kilo alma şansım da yoktu.

Meseleyi açıklığa kavuşturayım: “Çok zayıf” derken, Aslında Her Zaman Güzel bir Kız Olduğu Halde Normalde Gotik Tarzda Giyinen ve O Ana Dek Hiç Fark Etmemiş Olsanız da Çiçek Desenli Elbise ve Rujla Bambaşka Bir Havaya Bürünen O Seksi Kız değilim. Yaşayan ölü gibi bir şeydim. Ceset gibi bir deri bir kemiktim, bazen öksürdüğümde durum daha da vahim bir hal alıyordu. Bilmem anlatabildim mi?

Ayrıca o gün ne olup bittiğinden de emin değildim. Özgürlük, özgür irade ve panjurlar hakkında birtakım şeyler haykırdıktan sonra, gelip beni müdürün odasından alması için babamı çağırmışlardı. Bay Grimm bana bir bakış atmış ve gitmem gereken yeri bildiğimi söylemişti. Ya revir ya da müdürün odası. Tabii ki müdürün odasına yollanmıştım.

Beni almaya gelen babam, ikimiz de azarlanırken, her zaman-
kinden daha anlayışlıydı. Bana ucube değil de normal bir insan-
mışım gibi davranıyorlardı. Ortada özel bir durum yokmuş gibi.

Zaten var olan özel durum dışında, elbette.

Mesela koridorda ilerlediğim sırada tıkanıp kalırım diye gö-
zünü benden ayırmayan bir refakatçi sistemi vardı. Bu düşersem
tutarlar sistemine tam olarak güvendiğim söylenemezdi. Kimin
ne zaman Aza Nöbeti tuttuğunu bilemezdim.

Vaaz kısmıysa hep aynıydı.

Müdür: “Bayan Ray, sınıf ortamında huzursuzluk çıkarma-
manız gerektiğini biliyorsunuz herhalde.”

“*Bilmek sözcüğünü tanımlayın,*” demek isterdim.

Çünkü bazen kendimi yapmamam gerektiğini “bildiğim” şeyleri
yaparken buluyordum ve bunları bilmek de bana engel olmuyordu.
Beynimin bir köşesinde cirit atan aktiviteler beni çağırıyorlardı
ve gayet talepkârlardı. Bir şeylere odaklanmak istiyorsam, onlara
kulak *asmamak* için müthiş çaba sarf etmem gerekiyordu.

Sekizinci sınıftayken, tedbiri elden bırakmış ve bir saat sonra
elimdeki *Gazap Üzümleri* kopyasını devekuşları, filler, gerçekten
tekerlekleri olan vagonlar ve akrobatlarla dolu yüz otuz dört say-
fadan müteşekkil bir origami sirkine dönüştürmeyi başarmıştım.

Üçüncü sınıftayken, elimden gelen tek şey akvaryumdan tek
başıma çıkmak olduğu için yine kötü bir dönem geçirmiştım.
Balıkların sürekli bana bakıp durduğunu hissediyordum. Der-
ken altıncı sınıftayken, bu kez dersliğimizde bir kanarya vardı.

O zamanlar, kuşun benimle *konuştuğuna* yemin edebilirdim. Kelimelerle değil. Sadece tünediği yerde öylece durup gözlerini bana dikerek insanı sağır eden bir sesle şakıyordu. Hem de öyle yüksek sesle şakıyordu ki sonunda herkesi rahatsız ettiği için onu başka bir dersliğe almak zorunda kalmışlardı.

Kuşlar. Kuşlarla başım hep dertteydi. Ben, yukarıdan ne geçerse geçsin, tepesine saldırıya geçilen tiplerdendim. Dışarı çıkarken şapka takıyordum.

Her neyse, müdürün odasına dönelim.

Aza: “Gökyüzünde garip bir şey gördüm.”

Aza’nın babası: “Kızım adına özür diliyorum. Aldığı ilaçlar onu...”

Aza (halüsinasyon imalarından hoşlanmadığımdan): “Hayır, haklısınız. Sıkıldım. Bunları da uydurdum. Boş verin.”

Müdür (kendisiyle dalga geçip geçmediğini anlamak için gözlerini gözlerime diyor): “Yeter artık, Bayan Ray. Bu kadar maskaralık yeter.”

Maskaralık kısmını söver gibi söylemişti.

Müdürün ofisinden çıktıktan sonra, yüzümü koridor boşluğunun merdivenlerindeki cama dayayıp daha önce gördüğüm şeyi görmeye çalıştım. Ama hayır, hiç bir şey yoktu. Gitmişti.

Babam bitkin görünüyordu. Yemek pişirdi. Bu akşam yemekte çaresizlik soslu spagetti güveç vardı. İçinde fındık ezmesi de olacaktı. Bu yemeğin Tayland mutfağından olduğuna yeminler ediyordu ancak Tayland mutfağında makarna yoktu. Kurutulmuş et de. İçine kurutulmuş et koyduğundan adım gibi emindim.

Babam anneme, “Ama *bir şey* görmüş,” dedi.

Annem, mantıklı şeylere inandığı için başı sık sık derde giren babama baktı. Fazlasıyla geniş bir hayal gücü vardı. Annem ve Eli evimizin gerçekçileriydi. Sonunda babam omuzlarını silkip fırında pişen yemeğin başına döndü.

“*Halisünasyon* görmüş,” dedi annem. “Gerçekte bir şey görmemiş.”

Eli, “Çok zengin bir hayal gücü var,” derken aptal cümlesine de kıs kıs gülüyordu ve kendimi bildim bileli benim için bu cümleyi kullanırlardı.

“Her neyse,” dedim. “Bitti gitti. Bırakın artık.”

Yine dışarı çıkmış, gökyüzüne bakıyordum ama hava karanlıktı, ay incecik bir dilim halini almıştı, bunun mantığa uymayan bir açıklaması yoktu. Gökyüzü, her zamanki gökyüzüydü işte. Ve şuradaki Kuzey Yıldızı.

Gökyüzünü seviyordum. Hayat ne kadar mantıksızsa, gökyüzü de bana o kadar mantıklı geliyordu. Ona bakmak, ölmekte olan bir kızın gözlerini dikip cennete bakması ihtimalini de göz önüne aldığınızda, sandığınız kadar iç karartıcı değildi. Ben göğü cennet olarak algılamıyordum. Bana göre gazlardan oluşan bulutsu bir yapı ve bir zamanlar alev alev yanmış olan bir şeylerin uzaktan gelen yansımalarıydı.

Kuzey Yıldızı’nın bilimsel adı Cynosura, ismini bir su perisinden alıyordu. O bir *scip steorra*’ydı, gemilerin yön bulmak için baktığı bu yıldıza “gemi yıldızı” da deniyordu. Kimi eski hikâyelerde (evet 1600’lü yıllarda eser vermiş bir sürü garip ancak muhteşem felsefeciyi analım... Bu vakada bahsi geçen Jacques Gaffarel’dir ve hayır onunla nasıl müşerref olduğumu size anlatamam, kütüphanenin derinliklerinde bir yerde gökyüzünün daire şeklindeki bir şemasına rast gelmiştim, üzerindeki yıldızlar bir bakteri üretme tabağında sayıları gittikçe artarak çoğalan meyve sineklerini andırıyorlardı ve bu Konuya Kafayı Feci Şekilde Takmıştım), yıldızların dizilimleri harfler oluşturuyordu. Gök- sel alfabe. Dünya döndükçe yeniden yazılan harfler. Gökyüzüne o gözle baktığınızda, aslında sürekli devinim halindeki bir şiiri ya da başta bir yazarca kaleme alındığı halde dünya döndükçe

başkalarının da üstüne bir sürü notlar aldığı devasa bir mektubu andırdığını görürdünüz. Bu yüzden böyle bakıp durmaya devam edersem bir gün onu okuyabileceğimi düşünüyordum.

Küçükken, yıldızların tadını doyasıya çıkarabilmek için geceleri gizlice dışarı çıkardım. Planım, odamın penceresinden çıkıp su borusundan aşağı inmek yerine yukarı tırmanmaktı. Battaniyemin ucuna yapıştığım sırada annem beni yakalasa da sonunda pes etmiş, olur da krizim tutarsa diye nefes almamı sağlayacak her türlü teçhizatı da yanma aldıktan sonra sabahın dördünde beni yukarı çıkarmıştı. Battaniyeme sarınıp yanımda bir termos, bir el feneri ve takımyıldızlar hakkında bir kitapla birlikte gökyüzüne bakmıştık. Orada sessizce otururken, annem arada sırada kitaptaki yıldız resimlerinden birini gösteriyor, özelliklerini anlatıyordu.

Peki, neden şikayet ediyordum? Elbette koşullardan. Ailem, herkesin sahip olmak isteyeceği bir aileydi. Işığı açtığımda odamın tavanına Samanyolu'nu yansıtacak şekilde üzerine delikler açılmış bir lamba yapmamı kesinlikle sorun haline getirmeyecek türden insanlardı.

Artık göremediğimiz yıldızları görebildiğinizi hayal etsenize. Yeryüzündeki tüm ışıklar sönmüş olsa, tıpkı lambamın odamda yarattığı görüntü gibi, gökyüzü de o şekilde ıslıl ıslıl parlardı.

Yıldızlara bakarak nasıl yön bulacağımı bilmiyordum ama bir ara, Güney Amerika'dan Polinezya'ya kadar el yapımı minicik bir sandalla tüm okyanusu geçen biri hakkında bir şeyler okumuştum. Sandalın adı *Kon-Tiki*'ydi. Adam da Thor adında Norveçli bir kâşifti.

Keşke benim adım da Thor olsaydı. Savaşçı ruhlu olmayı çağırıyordu. Ama, hayır. Adım Aza'ydı. Bana kimin adı verilmmişti? Hiç kimsenin.

Aslında başta, bana Aza Ray bile denmemişti. Bu ismi bana nefes alma sorunları yaşamaya başladıktan sonra vermişlerdi.

Ondan önce adım Heyward'dı. (Heyward büyük büyük amcalarımızdan birinin adıydı. Eli'a da büyük büyük amcalardan birinin ismi verilmişti. Annemle babamın aklından zoru mu vardı, bilmiyorum. Ne vardı yani halalarımızın ismini verselerdi.)

Resmi kayıtlarda adım hâlâ Heyward olarak geçiyordu ama tabii Kimsenin Bundan Haberi yoktu. Ama...

Annem: "Seni kaybedeceğimizi düşündüğümüz o günden sonra sana Aza demeye karar verdik. Sana A'dan Z'ye her şeyi kapsayacak bir isim vermek gerekiyordu. Sana uyan en mükemmel isim buydu."

Babam: "Öyle bir anda aklımıza geliverdi. Oldukça ruhani bir deneyimdi. Hem buna kimin ne itirazı olabilirdi ki?"

Ancak, bu Aza-lık meselesi benim tuhaflığıma da tuhafılık katıyordu. İlkokulun büyük kısmını Ava olarak geçirdim çünkü öğretmenlerimizden biri bir hata yapmıştı ve ben de onu düzeltme zahmetine girmemiştim. Sonunda, bir veli toplantısında yakayı ele vermiştim.

Aza. Yıllarca, ismim bir dönüşük sözcük olsa, bunun *kuulilennuteetunneliluuk* olmalı diye düşünmüştüm. Estonca, silahtan çıkan merminin sizi vurmaya gelirken çıkardığı ses anlamına geliyordu.

İş o noktaya varacaksa da varsın olsun be. Değil mi ya?

Onun yerine alfabenin kendisi olmuştum. Dünya görüşünüze ve alfabe tarihçesi bilginize göre arada sessiz bir & işareti de olabilirdi. "Ve" işareti eskiden yirmi yedinci harfmiş, yani bütün alfabeyi saydıktan sonra en sonunda X, Y, Z ve & diyormuşsunuz. Yani adımı söylemeye çalışırken aslında alfabeyi birleştirmiş oluyordunuz; yani Z ile A'nın arasına bir "ve" işareti eklemeniz gerekiyormuş. Az(&)a.

Aslında ismimde böyle bir & olmasının harika bir yanı vardı: Latince "ve" anlamına gelen *et* kelimesinin birbirine bitişik bir

şekilde yazılmasını sembolize ediyordu. Dolayısıyla ismimin içinde görünmeyen bir uzaylı vardı.

Jason’la bunu yaklaşık beş sene kadar önce keşfetmiştik ve adımın içindeki *ET*’yle kafayı bozmuştuk.

Yani, insan nasıl kafayı takmazdı ki? Tüm o “Evi ara”lar falan.

Bunu tuhaf olmaktan çıkarıp muhteşem bir şey gibi anlatıyorum, değil mi? Hakkımı verirsiniz herhalde. Bu bazen kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağlıyordu. Her zaman kendimi o kadar iyi hissetmezdim.

Mesela böyle günlerde. Bugün berbat bir gündü.

Göğsümde feci bir hırıltı vardı ve ben o hırıltı yokmuş gibi davranıyordum, muhtemelen piyasaya yeni sürülmüş ilaçların deneme tahtası olmam gerçeğinin etkisiyle belkimuhtemelenkesinkatıyetle yine halüsinasyon görmüş ve ben daha ne olduğunu anlamadan kendimi ailemle mutfak masasında oturmuş, gözlerim ağlamaktan şişmiş ve sersefil halde deli gibi öksürürken buluvermiştim.

Beni hemen duşa soktular, bir taburenin üzerinde çırlıçplak, hayatımdan bezmiş bir şekilde otururken, suyu içime çekerek gördüğüm gemiyi, gökyüzünün haykırdığı sözcükleri, on altıncı yaş günüm, ebeveynlerimi ve kederimi dahil her şeyi unutmaya çalışıyordum.

Annem odamın kapısını kaparken, “Sen çok özelsin birisin, bebeğim,” dedi. “Hepimiz senin yanındayız. Yalnız değilsin. Seni seviyoruz.”

“Ölsem bile mi?” diye sordum çünkü çok bitkin hissediyordum. “Ölsem bile beni sevmeye devam eder miydiniz?”

Annem kapının eşiğinde duruyordu. Bana cevap verebilecek kadar sakinleşmeye çalıştığının farkındaydım. Şunu demek iste-

1 Özgün adı *E.T. The Extra-Terrestrial* olan 1982 yapımı bilimkurgu filmi. Aynı zamanda, filmde evinden ayrı düşen uzaylı kahramanın adı. (ed.n.)

diğini görebiliyordum: “Ölmeyeceksin.” Ama söylemedi, koca bir yalan olacağını biliyordu.

Bu ne zamanı ne de dermanı kalmış aptal, darmadağın be-
dende beni görmeye çalışıyordu. Greta’nın elleri kapının pervazını
sımsıkı tutsa da yüzü, *Merak etme* diyordu. Yutkunup sonra bana
gülümsedi.

“Ölsen bile,” dedi. “Tamam mı? Seni ebediyen seveceğiz.
Sonsuza dek.”

Çok ama çok berbat hissettiğim için, ben de ona, “Sevmeyecek-
siniz. İnsanlar öldüğünde önünde sonunda unutulurlar. Unutmak
zorundasın zaten. Zaman akıp geçiyor. Hiçbir şey o kadar önemli
değil,” demek istedim ama diyemedim.

Annem usulca çekip gitti.

Uyumuş olmam gerektiğinden, bir saat boyunca koridorda
durup ağladığını duymadığımı sanıyordu.

Arabanın motorunu çalıştırıp, yapmayı bildiği tek şey bu
olduğundan, bitmek bilmeyen bir sabırla yürüttüğü araştırma
süreciyle kimsenin ne olduğunu çözemediği bir şeye deva bulmaya
çalıştığı laboratuvarına gittiğini duymadığımı sanıyordu.

Ebeveynlerimin sürekli beni ve sorunlarımı düşünerek kaygı-
lanmalarını ben de istemezdim. Annemle babamı, tıpkı televizyon
reklamlarındaki gibi bir kumsalda, içinde minik şemsiyeler olan
kokteyllerini yudumlarlarken hayal ediyordum.

Kumsala hiç gitmemiştik. Benim yüzümden hiç baş başa
tatile de çıkmamışlardı.

Bu yüzden gönülsüzce de olsa, otostopla başka bir şehre git-
meyi düşünüyordum. Ya da bizim arabayı gizlice alıp başka bir
yere gitmeyi. Yarı yarıya araba kullanabiliyordum. Üç ay önce,
babam yanımdaki sürücü koltuğunda, annem de arkada otururken
ve bana ne kadar güvendiklerini söylemek üzerelerken geri geri
gidip arabayla çöp tenekelerine çarpmıştım.

Annem: “Merak etme. Şimdiye kadar kimse saatte üç kilometre hızla giderken ölmedi,” demişti.

Babam: “Sümüklüböcekler de mi?”

Annem: “Lemurlar da.”

Babam: “Sivrifareler de. Dur bir dakika. Sivrifareler ne kadar hızlı hareket edebiliyor?”

Annem: “Sivrifareler gayet hızlı hareket ederler. Aslında avcı bir türdür. Acil durumlarda on saniyelik şekerlemeler yaparlar, geri kalan vakitlerini de avlanarak geçirirler. Kaybettin.”

Babam (sırıtarak): “Sen kazandın.”

Ben: “Şey... Arabayı tekrar çalıştırıyor mı?”

Aslında henüz ehliyetimi almamıştım. Ancak son sürat araba kullanmayı biliyordum çünkü gecenin bir yarısı, otobanda, yasalara aykırı bir şekilde ve şehir merkezinden uzakta bir yerde bana bunu da öğretmişlerdi. Şimdiye dek bunu hiç tek başıma yapmamıştım ancak anne ve babamla yapmıştım. Çok ama çok süratli araba kullanmıştım.

Yeterince hızlı bir şekilde başka bir şehre gidebilirim orada ölebilirdim. Muhtemelen bir otelde. Böylece herkesi, ölümümü izleme felaketinden kurtarabilirdim.

Eli, diye düşündüm. Her ne yaparsam yapayım bu onun için felaket olur.

Bütün gece, gökten geldiğini duyduğumu sandığım sesi düşündüm. İngilizce değildi, hatta kelime oldukları bile söylenemezdi. Ama bana çok tanıdık gelmişti. Çok garip bir şekilde bunu iliklerimde hissediyordum.

Sanki içimdeki bir şey, beni çan gibi çalıp duruyordu.

3. BÖLÜM

{AZA}

Sabahın 4.30'unda ter ve panik içinde, kalbim küt küt atarak ve deli gibi öksürerek uyandım. Tenim öyle gerilmişti ki sanki yarılp çatlayacaktı. Yalpalaya yalpalaya banyoya gidip aynada kendime baktım. Kendim gibiydim. Sadece acı çekiyormuş gibi görünüyordum.

Gecenin geri kalanı boyunca, sanki bir şey yüzüme, burnuma bastırıp ciğerlerimi tıkayarak beni boğuyormuş gibi hissederek tuhaf yüzler ve tüylerle dolu kâbuslar görüp durdum. Tekrar uyan-
dığımda sabahın yedisiydi. Güneş doğuyordu ve kafayı yememek için kendimi telkin edip duruyordum.

Etimin çekilip kemiklerime yapıştığı hissinden kurtulamıyordum. Ağzımın tadı bir garipti. Öksürüklerim de dün gecekine göre çok daha feciydi.

O yüzden okula gitmedim. Onun yerine, kendi terliklerimi ve hastanenin yaptığı ufak tefek şirinliklerden biri olarak üzerine adım işlediği arkası açık beyaz önlüğümü giyip doktora gittim.

Bu tür şeyler konusunda rol yapmamla bilinirdim. Genelde bu, siyah ve beyaz kıyafetler giyilmesi zorunlu bir balo olurdu. Truman Capote. Sırtı açık beyaz önlüğüm aslında ipekli kumaş-

tan hazırlanmış bir tuvaletti ve ufak bir bolerosu da vardı, biraz da Audrey Hepburn tarzında dikilmiş fileli bir şey. (Audrey de davetliydi ancak hiç teşrif etmedi.) Ancak sanırım böyle görkemli bir partide kimsenin üzerindeki o güzelim tuvaletlerin altı açık değildi. Bir muayene masasının üzerine uzanmışken üst bacaklarınızın donması kadar eğlenceli bir his olamazdı.

Burası bir çocuk hastanesiydi, o yüzden burada benden çok daha ağır vakalar da vardı. Perdelerin birden çekildiğini görebiliyor ve şüphesiz ebeveynlerin ağlama seslerini duyabiliyordum. Koridorlarda Bir Dilek Tut vakfından insanların üzerlerinde kostümleriyle her an bir şeyler yapmaya hazır olduklarını ve hasta çocukların sanki dünya tersine dönmüş de istedikleri her şeyi onlara son anda vermiş gibi baktıklarını görüyordum.

İstedikleri tek şey, elbette herkes gibi olabilmektir. Bir keresinde, gençlerin idollerinden biri olan kızıl saçlı, kırmızı deri pantolonlu bir şarkıcının, çocuklardan birinin dileğini yerine getirmek için koridorda paytak paytak yürüdüğünü görmüştüm. Bir süre sonra, genç adamın kahrolmuş halde gittiğini görmüştüm.

Klasik hata: Körlerin gözlerini açıp ölenlere hayat verebileceğini düşünerek çıkıp gelmişti. Ama işler öyle yürümüyordu. Ünlüler sihir yapamıyordu. Her ne kadar aksini düşünseler de.

Küçük bir çocuk köşeden fırladı, saçları dökülmüş, feci şekilde aç, kocaman bir yavru kuş gibi çılgılık atıyordu. Bir palyaçoyu kovalıyordu, doktordan kaçmaya çalışmadığı için o kadar da korkunç bir manzara sayılmazdı.

Palyaço bir muayene odasının eşliğinde durup elindeki gökkuşakları renklerindeki ponponu salladı. Üç yaşındaki hasta, çılgınlar gibi ellerini çırparak gözlerinde inanılmaz bir heyecanla bana baktı. Canım ne kadar sıkkın olursa olsun gülmeden edememiştım.

Bu hayal dahi edilemeyecek şeylerin kurbanı olan yoldaşlarımınla arkadaşlık etmeme kuralımı ihlal anlamına gelse de dokto-

rum geldiğinde çocuğu çoktan kucağıma almıştım, palyaço da bir yandan havaya sabun köpükleri üflerken bir yandan da mızıkayla *Gökkuşağının Üzerinde* parçasını çalıyordu. Bence şarkı seçimi pek de iyi değildi ama yıllardır bu şarkıyı dinlemek zorunda kalıyordum. Bazı insanlar, öldüğünüzde bir gökkuşağının üzerinden fırlatılıp mavi bir kuş tarafından yakalanarak boşluğa fırlatılmanın rahatlatıcı bir şey olduğunu düşünüyorlardı.

Peki, tamam. Elbette insanı çok daha fazla üzebilecek pek çok olasılık vardı. Çocuk gayet neşeli bir şekilde şarkıya eşlik ediyordu. İkimiz de en ağır vakalardan sayılmazdık. Neredeyse normal insanlar gibi biz de yürüyor, konuşuyor ve öksürüyorduk.

Dr. Sidhu gelince palyaço, çocuğu alıp labirenti andıran hastane koridorlarında gözden kayboldu. Doktorum her zamanki gibi sırtıma hafifçe vurarak steteskopuyla göğsümü dinledi, kapalı bir kapının ardından içeride neler olup bittiğini görmeye çalışarak casusluk yapan bir komşu gibiydi.

Ne var ki Dr. Sidhu duvarların arkasında neler olup bittiğini görebilen komşulardandı. Yüzündeki ifade değişmemiştir. Bir şeylerin ters gittiğini anlamamı sağlayan, yüzündeki ifadenin *değişmemesi* değildi.

“Ha,” dedi.

“Ha da ne demek?” diye sordum.

Dr. Sidhu, doğduğumdan beri benimle ilgileniyordu. Hiç “ha” demezdi. Bu arada hatırlatayım, burada bahsettiğimiz benim bedenimdi. Organlarım garip yerlerdeydi.

Sahiden de nefes alamama sorunumun başlarında, göğüs kafesimdeki bir şeylerin yer değiştirdiğine dair bir teori vardı. Örneğin ciğerlerimden bir tanesi göğsümün ortasına doğru kaymıştı. Kaburgalarım, elbette Clive adındaki bir hastalığa yakalanmış ve ismi Aza olmayan birine göre daha esnekti.

Denyo Clive beni tahta göğüslü, sivri kaburgaları fırlamış ve ciğeri yana kaykılmış bir insan yapıyordu. Yoksa tümüyle mükemmeldim hani.

“Alışılmışın dışında bir ses var. Sus bir dakika.”

Susmak istemiyordum ama denileni yaptım çünkü Dr. Sidhu, tehlikeli bir şeyle karşı karşıyaymışız gibi bir ifadeyle bakıyordu bana. Muayene sırasında benim gibi konuşup duran hastalara pek tahammülü yoktu. Steteskopunu bir kement gibi sallayıp kalbimi dinledi. (Kalbim. Onun da yeri şaşmıştı. Daha doğrusu ona pek yer kalmamıştı. Bu saçmalığa alışmıştık, cidden alışmıştık ama olması gereken yerde atmayan kalbimi dinlemeye çalışan o gözü kara doktorlar aferini hak ediyordu. Birkaç kez, kalpsiz olduğum halde nasıl olur da yürüyüp konuştuğuma hayret ettiklerinden, sırf bir anlığına yüzlerindeki ifadeyi görmek için başka doktorların kalbimi dinlemesine izin veriyordum. Çok eğleneliydi.) Kadın beni röntgene götürdü ve sonuçları değerlendirmek için bir süreliğine gözden kayboldu.

“MR,” dedi.

Harika. Kapının hemen dışındaki babamın kaygılanmaya başladığını hissedebiliyordum.

Tekerlekli iskemlede (hastane kuralları öyle gerektiriyordu) bekleme odasına giderken ona, “Ben iyiyim,” dedim. MR tüneline girerken kulak tıkacı veriliyordu ama yine de içinizde ne var ne yok bakarlarırken bütün o bam bam bam, klik ve tıslama sesleriyle uğultuyu duyabiliyordunuz.

MR'dayken bazen balina olduğumu, derinlerde bir yerde balina ailemin şarkılarını ve seslerinin çınlamalarını dinlediğimi hayal ederdim. Bugünse daha çok şöyle bir şeyler duyuyordum: *Aza, Aza Ray.*

Sanki yine dışarıdan gelen sesler duyuyordum. Yoksa bu sesler kendi içimden mi geliyordu? Her neyse bundan nefret etmiştim.

Teknisyen, “Nefesini tut,” dedi. “Öksürmemeye çalış.”

Öksürmemeye çalıştım. O anda “balina” değil de “dev bir kalamar” olduğumu hayal ettim. Işıklar parlayıp söndü. Işık sesleri ile puf sesleri birbirine karışırken tiz bir çığlığı andıran biplemler sanki başka bir şeyi dinlemem gerekiyormuş hissine kapılmama neden oluyordu. Bir keresinde, dünyanın gürültüsünün derin okyanuslardaki yaratıkların sonar algılarını nasıl bozduğuna dair bir şeyler okumuştum. Bir kentin kıyılarına vuran balina sürüleri gibi şeyler işte. Bir de gürültünün yarattığı kaos hakkında bir şeyler okumuştum, orada da doğanın aslında uyum içinde olması gerekirken insanların sebep olduğu gürültünün her şeyi mahvettiğinden ve her şeyin atonal olmasıyla insanların çıldırmanın eşiğine geldiğinden bahsediyordu. Belki de ben o çıldırma eşiğini geçmiştim bile.

Aza, dışarı çık.

Çağırma butonuna bastım.

“O sesi duydun mu?”

“Neyi duydum mu? O iğrenç sesi mi? Bu makinanın ne kadar gürültü çıkardığını biliyorsun, hayatım, binlerce kez girdin içine,” dedi dost canlısı bir insan olan Teknisyen Todd.

Todd, ben bu makineye girmeden önce bana hep fazladan bir ısıtma pedi verirdi. Onu seviyordum, akşamları da bir lazer epilasyon merkezinde çalışıp foliküllere ölüm saçıyordu. Kadınların yüzündeki istenmeyen tüyleri almakla ilgili, mutlu sonla biten hikâyeler anlatıyordu. Epilasyon merkezindeki insanlar ona hep minnettar kalıyorlardı. Buradaysa insanlar homurdanabiliyordu. Kimse MR çekirtmekten hoşlanmıyordu ve herkes hastaydı. “Az kaldı. İyi misin?”

Değilmişim, yani iyiyim dediğim anda aslında iyi olmadığımı o ıslık sesini tekrar duyduğumda anlamadım. Şöyle diyordu: *Azadinledinleazaazazazadinleçıkışarı.*

Dişlerimi sıktım, öksürmedim ve kendimi tuttum. Böyle kıpırdamadan durmak kolay değildi.

O şeyin içinden çıktığımda, herkes *Tanrı aşkına neler oluyor?* der gibi bana bakıyordu? MR'dan çıktığınızda insanlar genelde size böyle bakmazdı. Todd iç geçirip omzumu sıvazladı.

“Sakın benden duyduğunu söyleme ama sadede gelirsek; sol ciğerinde bir tüy var.”

“Yani, tüy mü çıkarmışım?”

Tabii ki tüy filan çıkarmıyordum. Ama aklıma ilk gelen buydu.

Todd duruma açıklık getirdi. “Yani, biz ciğerlerine bir tüy çekmiş olabileceğini düşünüyoruz. Bu da öksürüğünü açıklar tabii.”

Ama ne yazık ki hayır. Böyle bir şeyi fark ederdiniz. Yani insan burnundan solusa ve bu solumayla, taramada görünecek kadar kocaman bir tüy kaçsa ciğerlerine? İnsan tabii Kİ elbetTE fark ederdi.

Pes edip bana taramayı gösterdiler ve evet: Ciğerimde, serçe-parmağım büyüklüğünde bir kuş tüyü görünüyordu. Bu tüy ancak bir yastıktan gelmiş olabilirdi ve benim odama kuş tüyü yastıklar alınmıyordu. Yatağıma kuş tüyü bir yastık koyacak kişinin başı belaya girerdi. (Tabii bu durumda belli ki Eli'dan bahsediyorduk. Babam da en az benim kadar dehşete kapılmıştı.)

Duyduğum sesler o anda hiç aklıma gelmedi.

Gökyüzü de.

Hayatımdaki her şeyin nasıl da kıyameti andıran bir hale geldiğini düşünmedim. Hepimizin bildiği gibi, kıyamet, beynin ihanetidir ve benim beynim düzgün çalışan tek yerimdi.

Babam, “Bunun bir açıklaması var mı?” diye sorarken teknisyenin herhangi bir açıklama bulamadığı belli oluyordu.

“Doktor Sidhu durumu takip etmek için size arayacaktır,” dedi Todd. “Cidden, doktora bunu gördüğünüzü söylemeyin sakın.”

Ben elbette yıllardır bir sürü taramanın sonucunu görmüştüm. Herkes bana her şeyi gösteriyordu. Ömür boyu hasta olduğunuzda böyle oluyordu. MR'ları Todd'dan çok önce yorumlamaya başlamıştım. Bu, içinde bulunduğumuz durum nedeniyle dehşete kapılmadığımı anlamına gelmezdi.

Todd da dehşete kapılmıştı. Bunu görebiliyordum. Beni rahatlatmak için kısık sesle ısıklık çalıyordu ama aslında bu beni daha da telaşlandırmıştı.

Isıklık çalışının altında elbette bir kelime ya da bir kelime öbeği yatmıyordu. Böyle bir şey yoktu ancak ben *her* ısığında bir kelime duyuyordum. Artık *her şey* bana bir anlam içeriyormuş gibi geliyordu ve kendime engel olamıyordum. Zeminin çatırdaması. Kapıların gıcırdaması.

Üstümü giyip çeşitli metal eşyalarımı da taktım. Kúpelerim. Kolyem. Lüzumsuz bir sutyen.

Aza, dışarı çık.

Bu bir tür kuş şakıması ile birlikte duymam ne ifade ediyor olabilirdi?

Bu durumun ne korkularıyla ne kâbuslarımla ne de endişe ettiğim hiçbir şeyle uzaktan yakından alakası vardı.

Anlamsızdı.

Hiçbir anlamı yoktu.

4. BÖLÜM

{AZA}

Hastaneden ayrılmamıza izin vermeleri inanılmazdı ama vermişlerdi işte. Ertesi gün soluk borumdan aşağı minik kısıkaçlar takmaları için geri gelecektik. Daha kötülerini de yaşamıştım. En azından tam bir ameliyat söz konusu olmayacaktı. Bunun bir pamuk parçası değil de bir tüy olduğunu, her şeyde bir terslik olduğunu ve doğum gününe sadece beş gün kaldığını düşünmemeye çalıştım.

Kaburgalarımın birbirine geçtiği göğsümün ortasını ve pencereler gibi iki yana açılıp bakıldığında birinin zehirli ayrıkotları bürümüş bahçesi gibi görünüp görünmeyeceğini merak ediyordum.

Tabii cerrahlar akciğerlere bu şekilde girmiyordu. Ancak bu şey sadece ciğerlerimle ilgili değil gibi görünüyordu. Kaburgalarım bir kuş kafesi gibi tıngırdıyordu. Orada, içeride olmaması gereken bir şey yoktu. Otoparkta arabamıza doğru yürürken kendime sövüp durdum.

Gökyüzü fırtına bulutlarıyla doluydu, o anda hislerimi yansıttıklarını düşünerek onlara bakmamayı tercih etmiştim. Yine bir gemi görmek istemiyordum. Zaten, tüm bu gariplikler o zaman

başlamıştı ve ben işlerin tekrar yoluna girmesini istiyordum. Sıkı sıkı giyindiğim halde tir tir titriyordum.

“Pekâlâ. Şimdi söyle bakalım,” dedi babam. “Çıkar ağzındaki baklayı, Az. Yoksa sigara mı içmeye başladın?”

Ona öylece bakakaldım.

“Durum ciddi, Henry. Ciddi değilmiş gibi davranıyorsun.”

“Şimdi de Henry mi oldum? Hayır, tabii ki bana baba demeye devam edeceksin. Sigara mı? Ot mu? Yoksa nargile mi?”

Nargile mi? Bir de kalkmış soruyor. Tanrı aşkına biz nerede yaşıyoruz? Evet, dünyada nargile de var. Üniversite civarında nargile içerken suratını ekşiten ama öte yandan heyecanlı görünen insanlar görmüştüm ama cidden birilerinin gerçekten de nargile içeceğini düşündüğüm tek yer *1001 Gece Masalları*’ydı.

“İstesem bile nargile içebileceğim bin bir gecem yok, zaten böyle bir isteğim de yok çünkü hiç kimse bir hikâyenin içinde yer almıyorsa ve tabii o kişi ben değilse, nargile içmez,” dedim babama.

“Tabii ki binbir gecen *var*,” dedi babam kendinden emin bir tavırla. “Aslında iki binbir gecen var. Üç binbir. Otuz binbir gecen var.”

Doğru söylermiş gibi gülümsüyordu.

Ben on yaşındayken, babam bizi komşularımızdan birinin trambolinine götürmüştü ve birlikte zıplayıp durmuştuk. Buna kesinlikle izin yoktu ama doktorun tavsiyelerine ve annemin talimatlarına karşı gelmiş, ne olursa olsun yapmıştı. Durmadan zıplamıştık. İşimiz bittiğinde beni yere indirmiş, havada ters takla atıp önümde eğilmişti. Önemli bir yerini incitmiş gibi görünüyordu ama yine de otuz iki dişini birden göstererek sırtıtmıştı.

Babam o zaman, “Pekâlâ,” demişti. “Bu tepetaklak olmaması gereken birinin tepetaklak olmasıydı. Yani, nasıl görüldüğünü merak ediyor olabilirsin diye sergileyeyim dedim,” demişti.

“Şu tüy konusunda da endişelenme,” dedi. “Kaygılandığınızı görebiliyorum. Bunu da atlatacağız. Ben usta bir dövüşçüyüm. Minik Kuş odanda filan takılırsa, o kuşun da icabına bakarım.”

Bu sözleri, öleceğinden kesinlikle emin olan biri için garip bir şekilde rahatlatıcıydı. Bir insanın babasının Minik Kuş gibi, tüm çocukların dimağında yer etmiş bir Susam Sokağı karakterine savaş ilan etmeye kalkışması azımsanacak şey değildi.

“Kuş, Hitchcock filminden fırlamış olsa bile mi?” diye sordum.

Babamla birlikte, bir an arabanın içinde, başımızın üzerinde kocaman, sarı ayaklarıyla uçan *Minik Kuşların* tepemize tepemize dalış yaptığını hayal ettik. Başta komikti ancak sonra, düşünebileceğinizden daha korkunç bir hal almaya başladı. “Umurumda değil. Yine de senin için onlarla kapıştırdım,” dedi. “Tüylerini yola yola hepsini kara deliklere yollardım.”

Evin önüne geldiğimizde neredeyse gülüyordum.

Jason Kerwin evimizin ön basamaklarında beni bekliyordu. Daha saat ikiydi, bu da Jason'ın o anda bulunması gereken yerde, yani okulda olmadığı anlamına geliyordu. Babam da duruma benimle aynı anda vakıf olup iç geçirdi.

Babam, Jason'a, “Yoklama meselesini halletmemi ister misin?” diye sordu.

“Ciddi olamazsınız?” dedi Jason. “Siz beni ne sandınız? Ben o işi hallettim. Dişçi randevum var dedim. Her zamanki gibi dişlerimin temizleneceğini ve dişetlerimden ufak bir operasyon geçireceğimi, iyileşmek için birkaç gün istirahat etmem gerektiğini söyledim.” Bana döndü. “Yarın ben de sizinle hastaneye geliyorum.”

Ertesi gün hastaneye gideceğimi kimden duyduğu hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Jason çok uzun zamandır bilgi toplama uzmanıydı. Aynı zamanda üç patente sahip bir mucitti; bunlardan biri giysilerin üzerine onları birkaç saniyede kurutmak için sıkılabilecek kim-

yasal bir bileşkendi. Pil büyüklüğünde bir teneke kutunun içine konmuştu ve anahtarlıkta bile taşınabiliyordu. Bunu sigara içtiklerinden ailelerinin haberi olmasını istemeyenler için icat etmişti. Jason sigara içmiyordu, insanın en yakın arkadaşı, adıyla anılan dehşet ölümcül bir akciğer hastalığından mustaripse içmezdi ama bu alanda kâr edilebilecek bir pazar olduğunu görmüştü.

Ayrıca oteller ya da hastanelerde kullanılan lastikli çarşaf-lara iştirildğinde yatakların yarı zamanda yapılmasını sağlayan, çekecek gibi bir şey de icat etmişti. Bu ufak tefek plastik parçalar Yeni Delhi’de Kerwin Fabrikası adıyla bir yerde imal ediliyordu. Jason her şeyi cep telefonundan idare ediyordu. Çalışma koşulları ve dışarıdan hizmet alımı gibi sorgulanabilir konuları tartışmıştık ve ben kaybetmişim. Jason’ın benim bile aşamayacağım obsesif kompulsif bozukluğu vardı. Onun fabrika fikri benim ağırlıklı olarak el yapımı ahşap parçalar gibi ütöpik fikrimi ezip geçmişti. Yani, mükemmel değildi. Bazen bazı şeyleri sırf yapabildiği için yapıyordu, normalde yapması gerektiği gibi değil.

Ortaokulda vakit öldürüyordu. Sırf bir şeyleri ispatlamak istediği için sınıfı zar zor geçiyordu. Sınıfın sonuncusu olarak mezun olup sonra da dünyayı ele geçirecekti. Sanıyorum önünde sonunda hakkında hazırlanacak biyografiler düşünüldüğünde bu kaçınılmazdı.

Jason bütün öğretmenleri canından bezdirmesiyle ünlüydü. O dâhilik potansiyelini okulda asla ortaya çıkarmazdı. Öyle boş boş bakıp sizi fethederdi.

“Ciğerlerinde tüy mü bulundu?” dedi. “Cidden mi? Burnundan tüy mü yutmuşsun? Başımıza İkarus filan mı kesileceksin yoksa?”

Biz on yaşındayken, başlarına İkarus kesilmeye kalkmıştım. Jason, Leonardo da Vinci’nin tasarımına uygun bir şekilde kanatlar hazırlamıştı. Anlaşılan, evimizin garajının tepesinden aşağı atladığınızda çadır bezi ve sal ağacı kerestesinden Rönesans kanatları

işe yaramıyordu. O kolunu kırmıştı bense bacağı mı. İşte bu da İkarus'un sonu olmuştu. Ebeveynlerimizin içine de su serpilmişti. Bu ikimizin de yarı normal olabileceğini gösteren birkaç vaka-
dan biriydi. Yıllarca herkese umut dolu seslerle, kanatların nasıl
işe yaramadığını *Ah şu çocuklar, en çılgınca şeyleri yapıyorlar*
tadında anlatıp durdular. Tabii Jason ile benim yaptığım diğer
çılgınca şeylere hiç değinmiyorlardı.

On iki yaşma geldiğimizde, Jason'ın annesi Eve'in Pontiac
marka otomobilini çalıp içi doldurulmuş sahte bir aslan gövdeli
kartal başlı ejderha yapmak için doğru tüyleri bulmak uğruna
neredeyse beş yüz kilometre yol gitmiştik. Garip bir adama parayı
nakit olarak ödeyip, tekrar otobana çıkıp geri dönmüş, Jason'la-
rın evinin önüne park ederken Eve'e yakalanmıştık. Pontiac'ın
bagajında bir sürü ölü hindi ve buza yatırılmış, yanlışlıkla öldür-
düğümüz bir vaşak ile bir sürü akbaba pençesi, bir koli dolusu
japon yapıştırıcı ve camgöz vardı. Bagajı açtığında yüzünde *vay*
canına, işte bu ifadesini gördüğüm Eve'in hakkını vermek lazımdı,
ne de olsa Eve, saniyesinde sahte bir kartal başlı aslan gövdeli
ejderha yapacak türden bir insandı ama yine de bir ebeveyn ola-
rak kendisinden izin almadan hareket ettiğimiz için bu duruma
sinirlenmiş görünmesi gerekiyordu. Carol, Jason'ın ikinci annesi,
dört gün boyunca yataktan çıkamamıştı.

Jason'la dizlerimizi sıyırmak, böcek yakalamak gibi normal
şeyler de yapmıştık. Ama bu kartal başlı aslan gövdeli ejderha
yapma işi herkesin hafızasına kazınmıştı.

Jason ya CIA'ye kabul edilecekti ya da bir suç örgütünün başı
filan olacaktı. Kimse hangisi olacağından emin değildi. Sanki
bunlar birbirinden çok farklı şeylermiş gibi.

"Ne?" diye sordum. "Benim tüy yutup yutmadığımı konusunda
bir fikrin olabileceğini mi sanıyorsun?"

Buz tutmuş oldukları halde merdivenin basamaklarına oturdum. Babam iç geçirip montunu çıkardı, üzerime geçirip düğmelerini ilikledi.

“Beş dakika,” dedi. “Sonra seni almaya geleceğim.”

Jason kaz tüyü görünümlü polyester dolgulu montu işaret edip, “Sakin ondan da bir şeyler yutmayasın,” dedi.

Bir kaç dakikalığına huzurlu bir sessizlik içinde oturduk ama aslında bugün o kadar çok şey olmuştu ki hiçbir şey huzur vermiyordu.

“Aslında bir şeylerin hızlanma ihtimali yok değil,” dedim tecrübeyle.

“Neyin?”

“Bilirsin işte. Yani yakında. Çok kısa bir süre sonra.”

“Sen ezelden beri ölüyorsun,” dedi kurallara saygı duymayan Jason. “Ayrıca, gidişatın ivme kazandığını sanıyorlarsa yanılıyorlar. Gayet iyi görünüyorsun.”

Bana baktı.

“Bence gayet iyi görünüyorsun.”

Yüzündeki ifade tam aksini düşündüğünü söylüyordu. Boynundaki atkıyı çıkarıp hemen boynuma dolaması da bunu perçinliyordu. Tüm hayatını hesaplamalar yapıp hemen hemen her konuyu dert ederek geçirdiği halde, Jason normalde pek gergin görünmezdi.

“Sen nasılsın?” diye sordum. “Biraz garip görünüyorsun.”

“İyi,” diye atıldı hemen. “Ben iyiyim, cidden, hem merak edilmesi gereken kesinlikle ben değilim. Bu yüzden beni düşünmeyi bırak.”

Jason’ın bu hali hayra alamet değildi.

“Haplarını aldın mı?”

“Kes şunu,” dedi. “Tabii ki aldım.”

Şüphelenmiştim. Aynı zamanda suçluluk da hissediyordum. Jason bu kadar endişeleniyorsa suç bendeydi.

Babam bizi içeri soktu ama mutfakta yalnız bıraktı. Jason hemen fırında bir şeyler pişirmeye koyuldu. Kollarını sıvayıp üzerine babamın mutfak önlüğünü geçirmesini izledim. Saçları, eritmekle uğraştığı çikolatayla aynı renkti. Ensesinde beş tane çil vardı. Aslında en ayırt edici fiziksel özelliği kaşlarının arasındaki kırışıklıktı. Dokuz yaşındayken oraya yerleşmişti ve işte ölümsüz olmadığımızı o zaman anlamıştı.

Bir dâhinin nasıl olup da sonsuza dek yaşayacağımızı düşünmüş olabileceğine akıl sır erdiremiyordum ama hem denizyıldızları hem de kaplumbağalarla alakalı kimyasal bir bileşim üzerinde çalışıyordu, ancak garajlarındaki patlamaya kadar bunun gerçekten de işe yarayacağından neredeyse emindi. Sanırım benim için yeni ciğerler yapmaya çalışıyordu ama bunu hiçbir zaman itiraf etmemişti.

Jason kısa bir süre önce kapıları mühürlenmiş bir şehirden çıkmayı başarmış biri gibi görünüyordu. Geçen hafta, okula eski bir *Yıldız Savaşları* pijamasının üst kısmıyla gelmiş, üzerine de büyükbabasının smokin ceketini giymişti. Pijamalar şu andaki boyundan daha kısa olduğu bir dönemden kalmaydı. Kollarının boyu dirseklerinin hemen altında bitiyordu. Tişört vücuduna yapışuyordu. Ama umurunda değildi. Kızların bütün gün yüzlerinde dehşet ifadesi yerine, böyle bir sürpriz hoşlarına gitmiş gibi bakışlarına şahit olmuşum.

Sanki yazın göğüsleri çıkmıştı. Yani tabii ki öyle değil ama anlarsınız işte. Birdenbire popüler ve seksi biri haline gelmişti.

Ancak kızlar Jason'ın umurunda değildi. Yani, eşcinsel falan değildi ama zaten insanların bunu bilip bilmemesi de umurunda değildi. İki annesi vardı. Bu konuda ağzını açan son kişinin gözünü morartmıştı. Jason'ın sağ kroşesi ve ortaya çıkan yaralanma

Jason dâhil herkesi şaşırtmıştı çünkü normalde insanlara yumruk atan bir tip değildi.

Jason ne zaman canı çekse çikolatalı ekler yapardı. Demek bugün de canı çekiyordu. Zaten endişeli olmasaydım da bu hali işkillendirirdi. Çikolatalı eklerler doğum günlerinde yapılırdı. Bu kadar erkenden yapmaya koyulduğuna göre gerçekten kötü görünüyor olmalıydım.

Evet. Sanırım aynaya bakmasam daha iyi olacaktı.

“Evdeyim, değil mi?” dedim. “Gidişat o kadar kötü olsaydı beni eve göndermezlerdi.”

Jason o ela gözlerini dikip bana ters ters baktı. O bakış, ne dediğime hiç aldırmadığını, hiçbir şeyin onu şaşırtmayacağını iddia eden bir bakıştı. Alnındaki o kırışıklık o kadar derinleşmemiş ve elindeki sıvı çikolatayı bu kadar hızlı çırpıyor olsa, beni kandırabilirdi de.

Belki alnındaki o kırışıklık yüzünden belki sadece kendi kuruntumdan iyice endişelenmiştim, bu yüzden ona her şeyi anlattım. Islıklar, gemiyi, her şeyi. Bulutların arasından öylece çıkışını. Avlanmayı.

Avlanmak mı?

Neden böyle düşündüğümü bilmiyordum ama öyle hissediyordum. Ona bence acayip bir davranış sergilemiş olan Bay Grimm'den de söz ettim ama belki de asıl garip davranan bendim. Bir an Bay Grimm'in de gemiyi gördüğünü sanmıştım ama sonra öyle bir şey yokmuş gibi davranmıştı.

Jason eklerleri fırına attıktan sonra bir süre daha iç dolgusunu karıştırarak sanki kafasının içindeki bir veritabanım tarıyormuş gibi uzun uzun düşündü.

“Gemi bir bulut kümesiydi. En basit açıklaması bu.”

İtiraz edecek oldum.

“Beni dinle,” dedi. “Açıklanamayan görsel fenomenler. Yeşil ışınlar her zaman UFO paniğine yol açar.”

Elimi kaldırdım.

Jason soruma yanıt vermeden, “İnsanlar ışık yansımalarının ancak yarısını anlayabiliyor,” diye devam etti. “İnsanların gökte gemiler gördüğü kayıtlara geçmiş bir sürü serap vakası var. Bazı insanlar *Titanik*’in bile bir serap yüzünden görünmez hale gelen bir buz kütesine çarptığı için battığını düşünüyor.”

O konuşurken ben de telefonumdan araştırma yapıyordum. Bizim çocuk bir internet ansiklopedisi obruğu gibiydi, ancak bunu internet bağlantısı olmadan gerçekleştiriyordu. Bir yandan ek-lerlerin iç dolgusunu karıştırırken bir yandan da beni bir sürü ansiklopedik bilgiyle bilinmezliğin dehlizlerine sürüklüyordu.

Fakat benim gördüğüm, vermeye çalıştığı imaj değildi. Ben bu numaraları yemezdim. Bana inanmalıydı. O bana hep inanırdı. Renkli Hayal Gücüme güç katan en önemli destekçim olduğu için ona güveniyordum.

“Durumunu mu araştırıyorsun? Hiçbir şeyi sorgulamadan anlattıklarına inanmadığım için bana kızdın mı? Peki ya, şu aniden gökyüzünde beliren ışınlar,” dedi. Dönüp bana otuz iki dişini birden göstererek sırtması beni daha da tedirgin etti. “UFO’lar, siyah helikopterler, uzaktan kumandayla yönlendirilebilen hava araçları. Tüm bu şeyler.”

Sonra tek bir kelime daha etti ve nedense öylece kalakaldım. “Magonya.”

5. BÖLÜM

{AZA}

“Magonya mı?” diye tekrarlamıştım, olduğum yerde sıçrayarak.

Bu kelimeye aşına değildim. Dalga geçmeyi denedim.

“Hastalık adı falan mı? Mimari bir üslup mu? Yoksa zehirli bir bitki mi? Hastalıksa, bilmek istemiyorum, önceden seni uyaryım dedim. Hiç hastalık el kitabı dinleyecek havamda değilim...”

“Hastalıktan bahsetmiyoruz. Seraplardan bahsediyoruz. *Uls-ter Vakayinamesi*’ne bak,” diyen Jason uzun zamandır patentini almış olduğu o meşhur Mağdur İç Geçirmesiyle içini çekti.

Bu kelimenin beni nedense huzursuz ettiğini saklayabilmek için, “Ulster. Ülser’in bir üst versiyonu gibi bir şey mi? Bir tür cüzzam mı yoksa?” diye bir şeyler gevelemeye başladım. Beynimin kara deliklerinde bir yerde bununla ilgili bir anının yattığını hissediyordum. Belki de bir şeyler okurken bu isme denk gelmiştim. Ne de olsa, şu hayatta bildiğim her şeyi okuyarak öğrenmiştim.

Jason iç geçirdi.

“Bana *Vakayiname*’yi okumadığını söyleme.”

“Okudum,” diye yalan söyledim ama okumuş da okumamış da olabilirdim. Kısmen yapmacık bir öksürük koyverdim. Jason’a neden yalan söylemeye çalıştığımı ben de bilmiyordum. Bir insan

beş yaşından beri sizinle birlikte vakit geçirdiyse ne okuduğunuzu da acil durumlarda mutfak masasının altında cep telefonunuzdan kitap özeti arayacağınızı da bilirdi elbette.

Vikipedi'ye göre *Ulster Vakayinamesi* İrlanda tarihinin bir parçasıydı.

“Kimse *Ulster Vakayinamesi*’ni okumamıştır. Ancak bugün işimize yarayabilecek kısımlarını iyice inceledim. Kitlesel halüsinasyonlar. Bu aklıma bir şey getiriyor mu? Yani herhangi bir şey?”

Hayır, hiçbir şey getirmiyordu. En sevdiği moda geçti, kelimeleri robot gibi yutarak hızla konuşmaya başladı.

“Özünde: Mesele *Vakayiname* değil, hikâyenin bir kısmı. Fransa. Takriben milattan sonra otuz sekiz.” Belgesine altyazı geçmek ister gibi abartılı el hareketleri yaparak bir tiyatro anlatıcısı gibi girizgâhını yaptı: “Lyon Başpiskoposu, kasabasında gökten düştüğünü iddia eden dört kişi olduğundan bahsediyor, üç erkek ve bir kadın. Gemilerden düşmüşler. Gökteki gemilerden. Gemilerden. Beni dinliyor musun?”

Dinliyordum. Hem de can kulağıyla. Ama dinlemiyor gibi yapıyordum.

“Başrahip bu dördüne boyunduruk geçirip halka açık bir toplantı yapıyor...”

Lafım böldüm.

“O el hareketini ‘boyunduruk’ kelimesini vurgulamak için yapmadığını söyle lütfen, çünkü sen her ne kadar varmış gibi anlatmaya çalışsan da böyle bir şey yok.”

Yanakları kızarıp, “boyunduruğa sıkışmış adam” taklidi yapmayı bırakma nezaketini gösterdi (ve aynı anda elindeki ekler dolgusu olan çanağı da tehlikeli bir şekilde yana yatırdı).

“... Mahsulleri çaldıkları için halk onları neredeyse linç edecekmiş. Küçük sandallarla gökten yere inip dünyadan mahsul çaldıklarını iddia edecek kadar da aptallarmış. Kasabadakiler

bunların ekinlerini çalan hırsızlar olduğuna inanıyorlarmış çünkü zaten hasatla ilgili problemler yaşıyorlarmış.”

Jason Kerwin’in her şeyi böyle gelişigüzel anlatmasına sinir oluyordum. Mutant bir ezberciydi. Bu konuda da asla özür dilemezdi, şimdiye dek de hiç dilememişti.

“Hepsi de *MAGONYA*, demişler. Biz Magonya’dan düştük. Kasabadaki insanlar da korkmaya başlamış.”

Jason elindeki dolguyu öyle hızlı karıştırmaya başlamıştı ki bir parçası fırlayıp buzdolabına yapışmıştı.

“Sonra ne olmuş?” diye sordum.

“Evet, sonunda Magonyalılar cadı oldukları düşünüldüğü için yakılmışlar mı ya da kasabadan çıkmayı başarabilmişler mi hatırlayamıyorum ancak dünyaya ait olmadıkları ve köyün bütün mısırlıyla evlerine dönmeyi istedikleri için sonucun onlar için çok da parlak olduğunu düşünmüyorum.”

Sonunda, “Jason,” dedim. “Söylediklerinin elle tutulur yanı yok.”

“Demek istediğim, halüsinasyon görüyorsan bile, eski tarzda halüsinasyon görüyorsun,” dedi. “Bu kadar geniş bir hayal âlemi dağarcığın olduğu için seni tebrik etmek gerek. Biraz daha Magonya alır mısın?”

“Hayır,” dedim. “Ben çikolata istiyorum.”

Magonya’ya ilişkin tüm bunları nasıl bilmediğime inanamıyordum. Halbuki tam bana göre bir şeydi.

“*Maganwetar*. Eski Almanca’da ‘hortum’ demek.”

“Jason,” dedim.

“Sakin ol. Eski Almanca bilmiyorum,” dedi.

“Bilmesen iyi olur,” dedim. “Çünkü bu koca bir yalan olurdu. Bensiz Eski Almanca öğrenmiş olamazsın.”

Onu utandırmanın bir yolu yoktu.

“Bazı insanlar, Magonya kelimesinin kökenin bu olabileceğini düşünüyorlar. Magonya’dansan bir hortumun içinde yaşıyorsun demektir. Şu masalları yazan Jacob Grimm de aynı şeyi söylüyor. Aynı zamanda Yunanca’daki *magoi* kelimesi yüzünden *Büyücüler Diyarı* anlamına gelebileceğini de öne sürüyor. Ben hortum meselesini daha çok sevdim. Ayrıca büyücüler diyarı sıkıcı olurdu, sonuçta büyü’nün bütün olayı, onu herkesin yapamaması. Yoksa hayat normal ve sıradan olurdu işte. Yani Mekanikler Diyarı gibi bir şey olurdu.”

Başımı telefonuma gömmüştüm. İşte. Agobard adlı biri, kasabasında yaşayan insanların, fırtına ve şimşeklerin gökyüzündeki fırtına koparıcılar tarafından çıkarıldığını düşünmesinden yakınıp duruyordu.

“Ancak böyle bir çılgınlığa kapılan, aptallıkları yüzünden delirmiş öyle insanlar gördük ki, Magonya denen bir krallık olduğunu ve orada gökyüzünün deniz olduğunu, gemilerin bulutlarda yol aldığını iddia ediyorlar. Bu gemiler tarlalarımızı dolu ve benzeri hava olaylarıyla mahvediyor, hortumun yerinden söküp kopararak önüne kattığı mahsulleri toplayıp kendi ambarlarına götürüyormuş. Bu göksel denizciler, karşılığında fırtına yapanlara bizim mahsullerimizi veriyormuş. Kendi kasabamda bile gözleri, kara cahillikleri yüzünden görmez olmuş bazı insanların, hâlâ Magonya diye bir yerin varlığına, bulutlarda yol alan göksel gemilerinden düştüklerini iddia eden ve zincire geçirilen biri kadın üçü erkek dört esirin sözlerine inanmaları beni şaşkına çevirmiştir. Üstelik kasaba halkı, gerçekleştirilen toplantıda bu dört esirin taşlanmasıyla yana oy kullanmıştır.”

Başımı telefonumdan kaldırıp ona baktım. “Yani Magonyalılar mahsul hırsızı mı?”

Jason çokbilmiş bir tavırla, “Tarlalara bırakılan şu işaretler umurumda değil ama UFO’lara inananlar nasıldır bilirsin. Daha *Gervase of Tilbury*’ye geledin mi?” dedi.

“Hala *Ulster Vakayinamesi*’ne bakıyorum,” diyerek iç geçirdim çünkü elbette tek bir referansla yetinmeyecekti. SMS atarken bile dipnot giriyordu.

“Gervase da bir gün bir grup insanın kiliseden nasıl dışarı çıktığını anlatıyor. Bulutlardan bir demir atıldığını ve çapasının kilisenin hemen önündeki bir kayaya tutunduğunu görmüşler. Bir dakika sonra bir gemici, *gökten yüzerek inmiş ve halatı tutup* demiri yerinden çıkarmaya çalışmış. Amma da olağanüstü, değil mi?”

Arama motorunda aratıyordum. “Bu ne zaman olmuş?”

“Bin iki yüzlerde. Kasaba halkı ipi kesip demiri saklamış. Kilise kapısının bir parçası haline getirmişler.”

“Masal bu.” Birden aklıma bir şey geldi. “Gemiciye ne olmuş, ondan bahsediyor mu peki?”

Jason bana baktı.

“Gemici boğulmuş,” dedi.

Bakışlarına karşılık verdim.

“Havada mı. *Havayla* boğulmuş. Hem sen bana şu alakasız durumu anlat bakalım. Ne de olsa sen de on altı yıldır havada boğulmuyordun.”

Birden ürperdim. Nedense şu demir atma hikâyesi beni fena halde geriyordu.

“Aslında, Bay Grimm’in dersindeyken sınıfın penceresinden gördüğüm şeyin helikopter olduğuna eminim.”

“Tabii. Sen de bu yüzden kafayı yedin zaten. Sonuçta hayatında ilk defa helikopter görmüyordun. Tabii beşinci sınıfta safari temalı parka gittiğimiz okul gezisinde soluk alamadığın için ambulans helikopterle hastaneye götürülen de *bendim* zaten.”

Gözlerimi devirdim.

“Cennette ve dünyada düşleyebileceğinizden çok daha fazla şey var, Horatio,” diyen Jason Kerwin, işte o anda da beylik sözler konusunda baltayı taşa vurmuş oldu.

“Hamlet. Ciddi olamazsın?” dedim. “Ben Horatio değilim. Ciğerlerimde tüyler, erken ölüm filan, bunlar ilaçların yan etkisi.”

“*Hamlet* tamamen halüsinasyonlarla, sinir krizleriyle ve erken ölümlerle ilgilidir. Ölmek üzere olduğundan söylemiyorum. Çünkü öyle bir şey yok.”

Arkasını dönüp dolguyu biraz daha karıştırdı.

Artık daha da huysuzlanmaya başlamıştım. Üzerindeki sudan kurtulmaya çalışan bir köpek gibi her yanımla titretmek istiyordum. Tenim adeta vücudumu saran bir korseydi. Aslında korse giymenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum ama annemde bir tane vardı ve bana bunun kadınların kan dolaşımını bozmak için özel olarak tasarlanmış bir işkence aleti olduğunu söylüyordu. Tenim mi? Tam da buydu işte.

Bir süre yanaklarımın içini ısırıktan sonra, “Anlamıyorum,” dedim. Canımı asıl sıkmanın ne olduğunu bilmiyordum ama bir şeylere tokat atmak ya da çöküp ağlamak istiyordum. “Halüsinasyon gördüğümü mü söylüyorsun?”

Jason bana şöyle bir baktı.

“Yoksa gökte beni arayan bir gemi olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun? Yani şu... Magonya denen yerden gelen bir gemi?”

Onu sınıdığım için mırıldanır gibi söylemişim.

“Sadece bunu bir yerlerde okumuş olabileceğini ve zihninin bir köşesine takılıp kaldığından şimdi ortaya çıkmış olabileceğini anlatmaya çalışıyordum. Sen bir bulut kütleşi gördün ve beynin de boşlukları doldurdu.” Bir an duraksadı. “Gökyüzünde bir gemi, görebileceğin en berbat halüsinasyon değil,” dedi. “Dünyadaki her şeyin cayır cayır yandığını da görebilirdin. Bazı insanlara bu da oluyor. İlaçlar etkisini gösterdikten sonra tabii.”

“Lütfen *bana* ilaçların yan etkisini biraz daha anlatır mısın?” dedim ama onu utandırmanın bir yolu yoktu. Bana inanmıyordu. Ben de bana inanmıyordum. Neden halüsinasyon görmüş olabile-

ceğimi kabullenmek *istemiyordum*? Halüsinasyon görmek korkunç bir şey değildi. Gökyüzünde, içinden adınızın haykırıldığı gemiler görmekten çok daha iyi olduğu kesindi.

“Bazen ondan da kötüdür,” diye devam etti. “Sen... Ve gördüğün şu halüsinasyon? Yani, her şey bir Disney filmi gibi. *Peter Pan* ile *E.T.* karşıma gibi bir şey.”

Çocuk hastanesindekiler gibi halüsinasyon gördüğüm iması midemi bulandırmıştı.

“Yani, sen beynimin sulandığını düşünüyorsun, öyle mi?” dedim. “Pekâlâ. Her neyse.” Dedikten sonra daha can yakıcı bir şey ekledim. “Beyin sulanmasından bahsedene de bakın.”

“Haklısın,” derken bunu o kadar sakın bir şekilde söyledi ki o anda söylediğime pişman oldum. “Beynin sulanmasının nasıl bir şey olduğunu iyi bilirim.”

“Peki, sen bu Magonya meselesini nereden *biliyorsun*?” Bunu söylerken sesimin mızırdanır gibi çıkmamış olmasını tercih ederdim. “*Ulster Vakayinamesi*’ni sırf zevk olsun diye okumadın herhalde.”

“UFO yapmaya çalıştığımı hatırlıyor musun? Magonya, UFO’nun erken bir versiyonu sayılır.”

“Annelerin UFO olayından nefret ederlerdi.”

Jason’ın annesi, Eve, eskiden çevreci eylemlere katılan bir biyologdu. Aslında o kendisine ekoterörist diyordu çünkü ona göre asıl teröristler doğaya verdikleri zararın farkında olmayan insanlardı. Ancak buna rağmen, bir zamanlar kendini ağaçlara zincirleyen bir insandı hatta bir keresinde böyle bir eylem sırasında ingilizanahtarıyla bir buldozere ağır hasar vermek suçundan tutuklanmıştı. Ama ona baktığınızda böyle bir şeyi asla tahmin edemezsiniz. Tam bir anne gibi görünüyordu. Muhtemelen, zaten öyle görüldüğü için bunları yapabiliyordu.

Artık tarım uygulamaları ve gıda satın alımına dayalı bir ekonomi kurmaya çalışarak dünyanın düzenini altüst etmemizle ilgili akademik makaleler yazıyordu. Muzun sorumsuzca yetiştirildiğiyle ilgili makalesini okuduktan sonra muz yemeyi bırakmıştım.

“UFO, geri döndürülmüş materyallerden yapılacaktı,” dedi Jason. “O yüzden bir şey demezlerdi. Şunun tadına bir bak.”

Eklerin içi sıcak havayla dolu olduğu için dilimi yaktı. Gözlerim beklediğimden daha da fal taşı gibi açılarak ona baktım Jason’a. Keyfi yerine gelmişti.

“Evet,” dedi. “UFO’lar hakkında bilmediğim yok gibi.” Bir an duraksadıktan sonra halime acıdı. “Ayrıca, sen dün Bay Grimm’in dersinde, gökyüzünde bir gemi gördüğüne yeminler edip söverken yakalanınca ben de internette ‘gökteki gemiler’ araştırması yaptım.”

Yine sövdüm. Ama bu kez Jason’a. İçime su serpilmişti.

“Ufak çaplı bir araştırma yaptım. Akıllı telefonumla. Tırnak aç, *ilaçların etkisinde olmasaydın*, tırnağı kapa, sen de aynısını yapardın. Genelde kafandan bir şeyler uydurmazsın, Az. Bulutların arasından süzülen bir gemi gördüğünü söylersen sana inanırım.” Bana bakmıyordu. “Yani, evet, bence sen... Bir şey gördün.”

Yine rahatlamıştım, birazcık. Bir de minnettarlık diyebileceğim bir hisse kapılmaya başlamıştım galiba.

Neredeyse yalvaran bir sesle, “Sen de aynı şeyi görmedin, değil mi?” diye sordum. “Yelken filan görmedin? Gemi direği de? Ya da bir şey duymadın?”

Başını iki yana salladı. “Bunun bir önemi yok. Bu işi çözeceğiz, Az.”

“Emin misin?”

Jason eklerlerin içini doldurup üzerlerine çikolata sosu sürdükten sonra işini bitirdi.

“Evet. Doğum günün kutlu olsun.” Eklerlerden birinin üzerine bir mum iliştirip mumu yaktı.

“Daha doğum günüm değil ki,” dedim.

“Ne olmuş yani? Erkenden de olsa bir dilek tutabilirsin,” dedi.

“Mumu sen söndürmezsen ben söndüreceğim.”

Bir süre daha muma baktım. Kenarlarından akıyordu.

Jason, “O zaman senin yerine dileği ben tutarım,” diye uyardı beni. “Benim dileyeceğim şeyi dilemek istemezsin.”

“Neymiş o?”

“Sonunda kendini bir timsah kostümü giyerken bulabilirsin,” dedim. “Paten kayarken de. İnan bana. Bunu yapabilirim.”

Elimde olmadan gülümsedim. Gözlerimi kapadım.

Jason dilek tutmayı unutabilirmişim gibi, “Bir dilek tut,” dedi.

Dileğimi tuttum. Mumu üfledim. Jason’a baktım.

Jason da bana bakıyordu. Altdudağını ısıırıyordu.

“Sana bir hediyem var,” dedi.

“Versene,” derken birden içim umut dolmuştu çünkü böyle bir şeyi hiç beklemiyordum. Belki de bu gemi yanılısaması onun yarattığı bir şeydi. “Projektör falan mı kiraladın? Benimle dalga mı geçiyordun yoksa?”

Bana öylece bakakaldı. Normalde bana böyle bakmazdı. Genelde, yüzünde koca bir sırıtışla, masanın üzerinden bana doğru bir paket ittirirdi. Geçen sene, içinde bir sürü pire olan bir karınca yuvası hediye etmişti bana. Hayatını bir sürü pireyi eğitmekle geçiren mutsuz bir adamdan almıştı. Kısa bir süre sonra, (pirelerin ömrü o kadardı) ölmüşlerdi, ancak ölmeden önce bir sürü muhteşem perende atmışlardı.

“Hediyem ne?” diye sordum. “Nerede?”

Gömleğinin cebini çekip baktım. Orada bir şey yoktu. Birden göğüs ceplerini karıştırmak o kadar saçma geldi ki yanmış gibi elimi geri çektim. Parmaklarıma kramp girmiş gibi davranmaya çalıştım. Hâlâ parmaklarımın ucunda, sağlam ve ılık bedenini hissedebiliyordum ah hayır, hayır, kesinlikle hayır.

Sonunda, “Kalamar videosunu seyrederken vereceğim,” dedi.

Şaşırmıştım. Dev mürekkepbalığı videosunu tamamen unutmuştum ama Jason dizüstü bilgisayarını çantasından çıkarıyordu.

“Karanlık,” dedi. “Bunun için ortamın karanlık olması gerekiyor.”

“Bodruma inelim,” dedim.

Genelde, bu gayet normal bir şeydi. Vaktimizin çoğunu ya bodrumda ya da garajda geçiriyorduk.

Ancak, gözleri bana bu dev mürekkepbalığı videosunu seyretme meselesini, mesela bodruma inerken kapıdan geçtiğimde kafama bir kova su dökmek ya da bana bir tür ölümsüzlük iksiri armağan etmek için uydurmuş gibi bakıyordu. Benimle başka bir şey yapmak isteyeceğini hiç sanmıyordum, ne de olsa o Jason’dı, ben de bendim.

Sanki yasadışı yollarla internetin gizli dehlizlerinden indirilmiş ham görüntüleri izleyecek iki insan değilmişiz de sıradan yeniyetme gençlermişiz gibi kanepeye yerleştik.

Jason dizüstü bilgisayarını kurup videonun bulunduğu klasörü açtı ve defterini çıkarıp bir şeyler yazdığı yaprağı koparıp katladı. Bir an duraksadıktan sonra kâğıdı kanepenin üzerinden bana doğru itti.

Ne yazdığını görmek için kâğıdı açıp baktım.

Ben seni { } -den çok [[{{{ }}}}].

İçi boş parantezler. Başımı kaldırıp ona baktım. Gözlerini benden kaçıırıyordu.

“Peki. Tamam. Bu benim listem,” dedi. “Yani bir liste tutmaya gerek olursa diye. Ama tabii gerek yok,” dedi ve duraksadı. “Evet, bu mesele de halloldu.”

Yumruğunu kaldırıp benimkine vurdu. Ama sonra elini çekmedi. Benimkilere değen parmak eklemlerini hissedebiliyordum. Yüzüm kızarmaya başlamıştı. Tenimin mavimtırak bir görüntüsü

olduğunu düşününce herhalde mora çalmaya başladığını söylemek daha doğru olurdu.

Uzunca bir süre siyah ekrana baktık. Ekranda parıldayan bir şey olduğunu görüyorduk... Kalamar yemi olmalıydı.

Notu düşündüm.

Ona *ben de* demek istedim.

Biliyorum demek istedim.

O cümledeki boşlukları doldurabiliyorum. Harflerin arasındaki boşlukları. Senin dilini biliyorum. Bu benim de dilim. Demek istedim.

Bunları söylemek istedim.

Onun yerine, Jason'ın parmakları benimkine dolanmış ama vücutlarımızdan ayrı bir parçaymış gibi öylece oturup ekrana bakarken uzun bir dakika boyunca { } dedim.

Kalamar, karanlık gökyüzünde, eskiden içinde hiç yıldız olmayan bir takımyıldızı gibi ekranda beliriverdi.

Çözülüp etrafında dönen o gümüş renkli şey oradaydı işte. Kameranın önünden süzülüp geçerken capcanlı ve imkânsızdı. Gözleri, duyargaları, devasalığı. Ölü ya da ölmekteyken gördüğümüz bir şey gibi bir anda görünür olmuştu.

Capcanlıydı.

Birbirimize bakmadık.

İkimiz de ağlıyorduk.

Onu yanımda hissedebiliyordum, koluma değen kolunu, kot pantolonun içinde dizime değen dizini. Elini değdiği toksik maddelerden arındırmak için kullandığı limon kabuğu kokusunu, geri kalanları da arındırmak için sabununa kattığı kömürün kokusunu, kalemtırış artıklarının ve grafiti boyalarının kokusunu. Benim duyup duyabildiğim tek şeyse { } oldu.

Jason'ın parmakları elimin üzerinde oradan oraya hareket ediyor, diğer eli de bileğimi okşuyordu ve, ve, ve.

&, &, &.

!!!!

Ona bakamıyordum.

Sonunda, o dev mürekkepbalığı videosunun sessizliğinde, dev mürekkepbalığı kameranın önünden süzülerek kendi dünyasına geri dönerken, “Ne dilediğimi merak etmiyor musun?” diyebil-meyi başardım.

Bilmiyormuş gibi. Sanırım o da aynı şeyi diliyordu. İkimiz de batıl inançlarımız yokmuş gibi davranmakta gayet başarılıydık ama *vardı* işte.

“Bilmem gerekmiyor,” derken yüzünde artık bir sırtış olmama ihtimali olan o yamuk sırtışla bana baktı.

“Aza,” dedi Jason, sonra da bana yaklaştı. Ben de ona sokul-mak istedim, denedim ama nefes alamıyordum. Ben bendim, o da oydu, biz çok yakın arkadaştık ama bu neydi şimdi? Hasta kızı öp mü?

Hayır, hayır, benden sadece birkaç milim ötede duran Jason’dı. Hâlâ ağlıyordu, ben de ağlıyordum. Ben ona sokuluyordum o da bana sokuluyordu ve...

Şimşekler çaktı.

Beyaz, iç yakıcı, insanın tüylerini ürperten bir ozon patlaması. Aman Tanrım, şimşek arka bahçemizde çakıyordu. Bodrumun pen-cerelerinden görebiliyordum. Hemen dışarıda. On adım ötemizde.

Birden olduğumuz yerde sıçradık ve içgüdüsel bir şekilde hemen birbirimizden ayrıldık.

AZA! diye haykırdı ıslıklı bir ses. *AZA, GEL ARTIK.*

6. BÖLÜM

 $\{AZA\}$

Pencereleere önce yağmur damlaları sonra da pinpon topu büyüklüğünde dolu taneleri pat pat vurmaya başladı. Rüzgâr dışarıda esip gürlüyordu.

Jason beni tutup kanepeden düşmemi engelledi.

“Duydun mu?”

“Neyi? Gök gürültüsünü mü?” dedi. “Evet, çok yakındı.”

“Hayır, ONU,” dedim. “Bir milyon kuş gibiydi. Sanki bizzat bana seslenen milyonlarca kuş vardı.”

Jason kollarını bana dolamıştı. Aslında beni korkutan, fır-
tınadan çok buydu.

Yine sonikpatlamajetmotorugökgürültüsü tadında bir başka gürültü daha vardı ve bu gürültü, bir sürü farklı farklı sesin bir araya geldiği bir çığılgı oluşturuyordu:

AZA.

Bundan daha fazlasını da duyuyordum. Rüzgârın içinde yankılanan, uğultuyu andıran tiz sesler. Herkes –kimse o herkes?– adımı çağırıyor, şakıyor ve haykırıyordu.

AZAAZA AZA AZA AZA AZA AZA AZA AZA AZA

Jason'ın gömleğine yapışıp ona öylece baktım. Bir süre dinledikten sonra başını iki yana salladı.

“Çıldırılmış,” dedi.

“Çıldırılmış mı ne?”

“Hava. Kuşlar. Bir sürü kuş.”

Ondan uzaklaşıp tişörtümü düzelttim ve bana verdiği kâğıdı katlayıp cebime koydum.

“Belki de,” derken parmaklarım titremiyormuş gibi davranmaya çalıştım.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Aklımı kaçıırıyordum. Bu kez işler fena halde sarpa sarıyordu.

Jason bana bakıyordu. Bir gün odama girdiğimde, yuvalarındaki bütün pirelerin öldüğünü gördüğümü düşünmemeye çalıştım.

“İyi misin?” diye sordu.

“Pek değil,” dedim.

Usulca, “Bu olanlar yüzünden mi,” diye sorduktan sonra, “yoksa ben her şeyi berbat ettiğim için mi?” diye ekledi.

Başımı iki yana salladım. Tek yapabildiğim buydu. Sonunda, “Bana bir saniye ver,” demeyi başardım.

Bana uzun uzun baktıktan sonra başını sallayıp beni onayladı, dizüstü bilgisayarını ve mucizevi kalamarını katlayıp yukarı çıktı. Karanlıkta kanepenin üzerinde oturup kendimi toplamaya çalıştım. Aynı anda hem ağlamak hem de gülmek istiyordum.

Biz neredeyse...

Ama hayır.

Ve...

Birkaç dakika sonra kendimi toparlayıp yukarı çıktım.

“İyi misin?” Eviyede bulaşıkları yıkıyordu. Biz, bir gariptik işte.

“Daha iyiyim,” dedim.

Boğazını temizledi. “Magonya meselesine devam edelim mi?” derken bana bakmıyordu. “UFO öncesi teorilerden biraz daha konuşuruz, ha?”

Sırtına baktım. Omuzları çok yüksekti.

“Olabilir,” dedim. Konuşmaya devam ettiğim için birdenbire cesaretimi toplamıştım. Yani bu benim için dünyanın sonuysa, yaşayacağım son gün buysa neden cesur *olmayaydım* ki?

“Az önce kaldığımız yerden devam etmemizi istiyorum,” dedim. “Her şeyi berbat eden asıl bendim.”

Geri kalanını da bir çırpıda söyleyip kurtulmaya çalıştım.

“Ben-bir-felaket-olsam-bile-her-şeye-baştan-başlamak-ister-misin?”

Jason’ın omuzları düştü. Yüzü yumuşadı. “Seninle olmaksızın korktuğumu sanıyorsan...” dedi. Ben ne zaman böyle şeyler gevelesem hep böyle derdi zaten.

“Ama sen hiçbir şeyden korkmazsın,” dedim. Söylenecek en doğru şey de buydu.

Jason masanın üzerinden bana uzandığında Facebook durumumu güncellemeye hazırlandım, çünkü Aman Tanrım, sanırım Facebook durumumu değiştirmeyi umarsızca isterdim fakat Eli, yüzündeki iğrenme ifadesiyle mutfağa dalıvermek için bu anı seçmişti.

Pekâlâ.

Onu öpmeme gerek yoktu.

Aslında yıllardır gizliden gizliye, Jason’ı öpmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmiyor değildim.

O anda bu işte hiç suçu olmadığı halde içimde Eli’ya karşı kızılca kor bir öfke kabardı.

“Dışarıda hava berbat,” deyip bize bakarak gayet sakin bir şekilde durum değerlendirmesi yaptı. “İçerideki hava da berbat gibi. Yağmura fena yakalandım. Şimşeği gördünüz mü?”

Omzundaki yağmur damlasını silkeledi. Tek bir damla. Herhalde yağmur damlalarının arasında slalom yapmıştı. Bense siste bile sıırıslıklam olurdum.

“Eli?” dedim. “Sence de sen...”

Muhtemelen aklımdan geçenleri okumuştı çünkü bir anda savunma moduna geçti.

“Burası benim de evim,” dedi. “Bana mutfaktan çıkmamı emredemezsin.”

“Öyle bir şey demedim,” derken içeri daldığında karşılaştığı manzara hakkında bir yorum yapmaya kalkacağını düşününce bir an içim ürperdi.

“Demek üzereydin,” derken sanki medyummuş da önsezileri harekete geçmiş gibi mutfak masasına oturdu. “Böyle bir şey olmayacak. Ben acıktım.”

Eli ve Jason’ı ekler yemek üzere kendi hallerine bıraktım. Öksüre öksüre, buz gibi odama çıktım.

Ameliyatıma on bir saat kalmıştı. Aslında saatleri saymıyordum. Saymama gerek yoktu çünkü yarın kesinlikle ölmeyecektim.

Jason’ım bana verdiği kâğıdı cebimden çıkarıp baktım. Hayatta kalma isteğimi bu şekilde ayakta tutmaya hakkı yoktu. *Ben seni { } daha çok [[[{ }]]]]*.

Aynı anda hem kocaman sıırıtp hem de aptal aptal ağlar gibiydim...

Sonra pencere açıldı. Tuhaf bir şekilde utanarak kâğıdı katlayıp cebime koydum.

Annem yine boşu boşuna kendini yorup temizlik yapmış, pencereyi kapamayı unutmuştu herhalde.

Dışarı baktım. Kar yağmaya başlamıştı, o yağmurdan sonra kar yağması kesinlikle çok saçmaydı, üstelik daha kasımdaydık. Arka bahçemiz incecik bir kar tabakasıyla kaplanmıştı ve kar yağdığında olduğu gibi, dışarısı ışıldayan, alacakaranlık bir akşamüzerydi.

Kar, ayın yüzeyini andırıyordu. Sanki hem burada hem de uzay boşluğundaydık. Tabii ki öyleydik. İplerimizi koparmış, karanlıkta tıpkı Venüs ile Mars ve diğer yıldızlar gibi süzülüp duruyorduk.

Kesinlikle ağlamayacaktım.

Pencere gıcırdadı.

Bütün o göksel şeyleri düşündüm. Belki de güneş sistemindeki tüm gezenleri devasa eller ortalığa saçmıştı. Yıldızların her biri buruşturulup top haline getirilmiş kâğıt parçalarıydı, alev alev yanan aşk mektupları, köze dönmüş sigara külleri.

Bir kızılgerdan, o müşkülpesent kızılgerdanını kıra kıra bahçede dolanıyor, beyazın içinden fırlayan sürgünlere bakıyordu. Boynunu hafifçe yana eğerek uzun süre bana baktı.

Ayağımı sürüye sürüye dönüp giysi dolabımı karıştırmaya, hastaneye götüreceğim çantayı hazırlamaya başladım. Jason ile Eli'nın mutfakta, gökten içinde donmuş kurbağalar olan buz topları halinde yağın dolu fırtınasından bahsettiklerini işitebiliyordum; elbette kurbağa yağmurundaki kurbağaların her biri doluya dönüşmüştü. İçinde kurbağadan oluşan dolu taneleri tam da Jason'a göre bir şeydi.

Çok yakınımdan gelen bir kuş sesi duydum. Pencereyi kapamak için arkamı döndüğümde arka bahçe kuşlarla dolmuştu. Belki elli kuş vardı. Bahçenin kızılgerdanlar, kargalar, mavi alakargalar, martılar, serçeler ve kırlangıçlarla dolduğunu gördüm.

Penceremin pervazına siyah gagalı, parlak sarı tüylü bir kuş konmuş, çuhaçiçeğinin taçyapraklarmdan yapılmış bir pelerini andıran kanatlarını iki yana açmıştı.

Şakıyıp duran kuş, buydu.

İşte, diyordu. Hazır.

Hayır, kesinlikle böyle bir şey demiyordu. O bir kuştı. Gagasını açıp tiz bir çığlık atmasıyla diğer kuşlar da bir şeyler bekliyor gibi ona baktı. Onu pencereden kovalamaya çalıştım. Parmaklarımı

pencerenin çerçevesine koyduğumda kuşların hepsi başlarını çevirip bana baktı.

Yalnızca benim bulunduğum yöne bakmıyorlardı. Hayır, bu mevsimde etrafta görmeye alışık olmadığım bir kuş sürüsü karın üzerinde sabırla oturmuş, bana bakıyordu. Bir şahin kondu. Sonra bir baykuş. Kuşların hiçbiri onlara bakmadı.

Çok saçmaydı, kurbağa yağmuru saçmalığı yetmezmiş gibi bu kez de kuş yağmuru vardı ve ben hem soğuktan hem de başka bir şey yüzünden tir tir titriyordum. Pencereimin pervazındaki kuş yerinden kıpırdamamıştı. Öylece bana bakıp duruyordu.

“Uçup gitsene!” diye bağırıp öksürmeye başladım, donuyordum ama hiçbiri yerinden kıpırdamadı. Şakımaya başladılar.

Konuşmaya.

Hem de hepsi birden.

Aza Ray.

Göğüs kafesimin içinde garip bir hırıltı hissettim, sonra açıklamaya çalıştığım bir şey oldu, ciğerlerimin yerinde koca bir boşluk kalmış gibiydi. Küçük sarı kuş, gözlerimin içine bakıyordu. Öksürdüm.

Derken, sanki uçacak başka yer yokmuş gibi, o lanet olası kuş, ağzımın içine uçuverdi.

O minicik sert kemiklerini, dişlerimi tırmalayan ayaklarını hissedebiliyordum. Haykırmaya çalışıyordum ama ağzımın içi tüy doluydu. İttirip duruyordu, kanatları ağzımı açtı sonra boğazıma geçti, nefes alamıyordum sonra nefes boruma girdi ve göğsümün içinden *konuşmaya* başladı.

Yakaladım onu, diye şakıyordu sarı kuş. Onu sol ciğerimde hissedebiliyordum. *Onu yakaladım. İçine girdim. Hazırız.*

Çılgılık attım. İçimde ılık çaldığını, kanatlarını çırpıştığını hissedebiliyordum.

Ciğerimde bir kuş mu vardı? CİĞERİMDE BİR KUŞ MU VARDI? Kesik kesik soluyordum.

Pencereden, bulutların arasında bir şey gördüm...

Aman Tanrım, ağaçların tepesinden görünen *yelkenler* vardı, güvertesinde kara silüetler olan bir gemi. Ağlayarak göğsümü tutuyordum ve içimden *Bilmiyorum Bilmiyorum Ne Yapacağımı Bilmiyorum* diyordum.

Göğüskafesindeki kuş *Hazırhazırhazırbaşla* diye ısıklık çalarken, dışarıda, bahçedeki kuşların hepsi neler olup bittiğini biliyormuşum gibi bana bakıyorlardı, benimse aklımdan *tamam işte, bu demek, ölmek böyle bir şey demek, peki neden ölümden dönen insanların hiçbiri, onları almaya gelen bir kuş sürüsünden bahsetmiyor? Beyaz ışık nerede? O huzur ve dinginlik nerede? Tanrı'nın sesi ve o meleksilikle...*

Bulutların arasından bir halat sarkıyordu; belli ki rüya görüyordum. Gökten penceremin hemen önüne sarkıyordu ve burada hiç hava yoktu, hiçbir yerde bir nefeslik bile hava yoktu.

Göğüskafesim *Hazırhazırhazır* diye şakıyordu. Gökyüzü kar, dolu ve rüzgârdan oluşuyordu. Bahçedeki kuşlar, pençeleriyle halatı tutarak havalandı. Başım dönüyordu. Nefes almaya çalışıyordum. Ben...

7. BÖLÜM

{AZA}

Kendime gelip bir ambulansın kırmızıbeyazmavi ışıklarına gözlerimi açtığımda, sıcacık tutan battaniyelere sarılmıştım, aracın pencerelerinden baktığımda dışarıda lapa lapa kar yağıyordu. Ambulansın arkasında babam, Jason ve Eli'yla beraberdim.

Doğrulamaya çalıştım ama beni sedyeye bağlamışlardı. Yüzümde bir maske vardı. Konuşmak istiyordum. O maskeyi çıkarıp atmak.

Bir sağlık görevlisi, “Kriz geçirdin,” derken sanki ben ben değilmişim, sanki tüm bunları defalarca yaşamamışım gibi tane tane söylüyordu. Ben profesyonel bir hastaydım, buraya nasıl geldiğimi, benimle konuşan bu sağlık görevlisinin kim olduğunu ve ambulansın beni neden ve nereye götürdüğünü bilmesem de bu böyleydi.

Göğsümden ses gelmiyordu.

Ya kuştan?

“Odanda kuşlar vardı... Bir sürü kuş,” diyen Eli’nın sesi titriyordu. “Çılgılık attıklarını duyunca içeri girdim.” Dehşete kapılmış gibi görünüyordu.

Jason parmaklarını benimkilere sımsıkı dolamıştı.

Neler olmuştu?

Gerçek dünyada *elimi* gerçekten hissedemiyordum ama Jason'ın elini hissedebiliyordum. Parmaklarımı parmaklarının arasından sıyrıp almak istiyordum. Sanki beni olmak istemediğim bir yerde tutmaya zorluyordu. Tabii ki bu doğru değildi. O *Jason'du*. Elimi tutmasını *istiyordum*.

Babam ağlıyordu. O da diğer elimi tutuyordu.

"Korkma, Az," diyordu. "Nefes almana yardım ediyorlar. Nefes alamadığın için nöbet geçirdin. Ama şimdi iyisin. Her şey yolunda. Annen laboratuvardaydı ama şu anda yolda."

Sanki her şeyi bir yüzme havuzunun dibinden görüyordum.

Jason o kadar alçak sesle, "Sanki boğuluyordun," dedi ki onu zar zor duyuyordum. "Tamamen morarmıştın ve nefes alamıyordun. Göğüskafesin... Kasılıp duruyordu ve içinden şimdiye dek hiç duymadığım bir ses geliyordu. Bu yüzden sana suni teneffüs yaptım."

Dudaklarına baktım. Benimkilere değmişti. Bana verdiği notu düşündüm. Muhtemelen hâlâ cebimdeydi.

Evet, anladım demek için birkaç kez gözlerimi kırptırdım. Ama anlamıyordum. *Kuşu* anımsıyordum... Aman Tanrım kuş... İşte o anda hemen doğrulup oturmak istedim. Onu *dışarı çıkar-mam* gerekiyordu.

Kalp krizi geçirip geçirmediğimi merak ettim. Ciğerlerim eziliyormuş ve aynı anda bir şeyle tamamen dolup taşıyormuş gibi geliyordu.

"Mektuplar sırt çantamda," diyen Eli'n sesi kendi sesi gibi değildi. "Seni seviyorum listeleri ve özürlerin. Ama ben aslında benimkini hiç hazırlamadım. Şimdi hazırlayacağım tamam mı? Şu anda senin için bir tane hazırlıyorum çünkü ablam değilmişsin gibi davrandığım ve seninle kan bağım olmadığını iddia ettiğim zamanlar için özür dilerim, kazağını çaldığım için de, hani çok

fena öksürdüğü için insanlara telefonunu yuttuğunu söylediğim o zaman için de...”

Jason’a baktım. Ona baktım ve bir anlığına kuşu filan unuttum, ona seni { } dedim.

Babam bana, “Aza, beni duyuyor musun?” diye sorarken sesi telaşlıydı. Hatta telaştan da öte. “BENİ DUYABİLİYOR MUSUN?”

Eli’a baktım ve seni { } dedim.

“Özür dilerim, Aza! Yaptığım hataların hiçbirini yapmak istememiştim!” Eli ağlamaya başlamıştı ve elinden geldiğince hızlı konuşuyordu. Hiç yapmadığı şeyler için bile özür diliyordu.

Babama bakıp seni çok {{ }} dedim. Annem için de üstüne katarak.

Babamın görüntüsü giderek bulanıklaşıyordu. Tek görebildiğim kendi kirpiklerim ve gözkapaklarım ve içindeki o dar ve karanlık patikalarıyla gittikçe daralan, kitaplıkları üzerime devrilmeden, kitapların altında ezilmeden, yapış yapış yığınlar halinde üzerimi kaplamadan, sayfaları çatırdayıp kelimeler birbirine girmeden, duvarları yıkılmadan aralarından kaçıp kurtulmaya çalıştığım beynimdi.

Bedenimin korkunç bir origami gibi içe doğru katlandığını görüyordum. Canımın yanacağını sanıyordum ancak kendimi bildim bileli çektiğim acı artık benim için önemini kaybetmeye başlamıştı, tıpkı kemiklerim gibi, nefes alıp nefes veriyordum ve

Göğsümdeki kuş

Göğsümdeki kuş

Gökteki gemiler

Ölmeden önceki son anlar

Demek böyleydi, son anlarım böyle olacaktı, fırtına, kuş, şaşkınlık, soğuk, kimseye onları sevdiğimi söyleyemeyecektim...

Hastaneye daha ne kadar vardı?

Başımı uzatıp ön tarafa bakmaya çalıştım. Şoförün saçları kızıldı. Bana baktı.

Savrulduk.

Eli'm ağladığını işitebiliyordum. Jason pürtelaş benimle konuşmaya çalışıyordu. Kulağıma vuran nefesini hissedebiliyordum. Ambulans şoförüne bakıyordum ve ambulans dönüyordu, direksiyonu çevirdiğini görebiliyordum. Sert bir şekilde çeviriyordu.

Buzlu yolun ortasında yavaş yavaş kendi etrafımızda dönüyorduk. Benim dışımda herkes çığlık atıyordu çünkü ben atamıyordum. Nefes almaya çalışıyordum, burada kalmaya çalışıyordum ama kalamıyordum.

Gidiyordum.

Ambulansın pencereleri donuyordu, ben bu sedyenin üzerinde etrafımda ailemleydim ve aslında başka hiçbir şey de sandığım kadar önemli değildi.

Hayat ile ölüm sandığım gibi birbirlerinden o kadar da farklı değillerdi. Bambaşka bir ülkeye gitmek gibi bir şey değildi. Aynı evde farklı bir odaya girmek gibiydi. Aynı holü ve duvardaki aynı aile fotoğraflarını paylaşmak gibiydi, yalnızca arada cam bir duvar vardı.

Hem buradaydım. Hem değildim.

Eğer *buysa*, hazırdım. Karanlık maddeydim. İçimdeki evren bir sürü şeyle doluydu ve bilim buna ışık bile tutamıyordu. Sanki bilinmezliklerden ibarettim.

Göğüskafesimin içinde küçük bir kuşun şakiyip bana ninni söylediğini hissediyordum. Ambulans durmuştu, ışıkları hâlâ ya-
nıyor ve sireni çığlık atmaya devam ediyordu, lastiklerin altında buz vardı ve bizimle arkada olan sağlık görevlisi telsizle helikopter talep ederken panik içindeydi: "Acil..."

Kızıl saçlı şoför dışarı çıkıp gökyüzüne baktı. "Sinyal vereceğim," diye bağırdı. Beyazlığın içine doğru yürüdükçe etrafında kardan, bembeyaz bir hare oluşuyordu.

Bense içinde dev bir kalamar olan bir okyanustum. İçimde bir kuş, kanatlarını çırpıyor, uçuyor, göğüskafesime çarpa çarpa dışarı çıkmaya çalışıyordu.

Ambulans doktoru, “Zatürre,” diyordu.

“Aza, yapma,” diye emrediyordu babam. “SAKIN BUNU YAPMA.”

Onun sözlerine kulak vermek istiyordum.

Babama baktım. Kendime bakıyordum ve artık ne olduğum, bütün önemini yitirmeye başlıyordu.

Nereye gidiyordum?

İçimdeki kuş *Hazırhazırhazır* diyordu. Dışarıdaki biri de onu *hazırhazırhazır* diye yanıtlıyordu.

Birden bir şey bam diye göğsüme çarptı ve sonra gitti. Göğüs-kafesim? O aslında benim miydi ki? Sonra, hayır, yine o ambulans doktorunun hayata dönmem için bana kalp masajı yaptığını gördüm.

Jason bana, “Ölemezsin.” diyordu.

Eli cep telefonuna hızlı hızlı bir şeyler söylüyordu.

“Anne-hemen-buraya-gel-hemen-Bilmiyorum-Bilmiyorum-Ne olduğunu bilmiyorum-ama-her-neyse-çok-kötü...”

Annemin telefonda yankılanan sesini duyuyordum, başka hiç kimsenin sesine benzemeyen sesi, Eli’ a her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu ve bunu kendinden o kadar emin bir şekilde yapıyordu ki sanki bilmediğim bir şey biliyor gibiydi ve ona neredeyse inanacaktım ancak sonra Eli haykırarak, “Ama hiç bir şey yolunda değil!” dedi.

Hazırhazırhazır

Kalp masaj cihazı göğsüme yine sert bir şekilde iniyordu. Eli telefonunu kulağıma dayamıştı.

Annemi duyabiliyordum.

Derin bir nefes aldığını işittim. Kelimeler dudaklarından dökülürken onu neredeyse gözümün önünde canlandırabiliyordum,

bir an yüzündeki ifadeyi, bir elini kalbinin üstüne koyduğunu, diğerini yumruk yaptığını görür gibi oldum.

Annem, “Gitmen gerekiyorsa gidebilirsin,” diyordu; sesi titriyordu ama gayet metanetliydi. Onu iyice anlayabilmem için bir kez daha yineledi. “Gitmen gerekiyorsa gidebilirsin, bebeğim, tamam mı? Beni bekleme. Seni seviyorum, sen benimsin, hep benim olacaksın ve her şey yoluna girecek, güvendesin, bebeğim, güvendesin...”

Annemin konuştuğunu duyabiliyordum, aynı anda hem kulağımda olduğunu hem de olmadığını hissediyordum.

Kızıl saçlı ambulans şoförü soğuk hava dalgasıyla geri geldi.

Diğer görevliye, “Helikopter geliyor,” diye fısıldayıp hemen yanıma geldi. “Kızın ailesini uzaklaştı.”

Diğer görevliyi de hışımla itti. Kadın bir an irkildi. Elleri üzerimde, deli gibi beni kurtarmaya çalışıyordu.

Sol ciğerime yakın, tenime bir şey battığını hissettim. Bir kesikti ama daha önce bir yerim kesildiğinde hiç böyle hissetmemiştim. Acı mı rahatlama mı? Bir şekilde bölünüyordum, kayan ciğerlerimin olduğu yerde, yani ciğerlerimin hep yanlış konumlandığı yerde bir kesik açılmıştı.

Babamın, “Ne yapıyorsun?” dediğini işittim.

“Efendim, acil durumda uygulanması gereken bir prosedürü uygulamama engel oluyorsunuz. Nefes almaya devam etmesini sağlamaya çalışıyoruz. Geri çekilin.”

“Sakin olun,” dedi kadın görevli. “Tamam, her şey yoluna girecek.”

Babamın olan biteni görmesini engellemeye çalışıyordu ama bakışlarını yakalamıştım.

Sesim çıkmıyordu. Hayır demeye çalışıyordum.

Adam beni iple bağlıyordu, göğsümdeki ipi hissedebiliyordum ama adamın ne yaptığını göremiyordum.

“Nefes alabilmesi için bir kesik atıyorum. Lütfen, bayım, *he-men* geri çekilin,” diyordu sağlık görevlisi.

“Böyle olmamalı,” diyordu Jason telaşla. “Olmaz. Buna izin verme, Aza. Bir yolunu bulup... Ah, aman Tanrım.”

Hıçkırır hıçkırır ağlıyordu. Sağlık görevlisi bana bakıyordu ben de ona bakıyordum. Elini cebime sokmuştu, bir şey çıkardı. Jason’ın yazdığı not...

Boynumda bir baskı vardı ama hâlâ canım yanmıyordu. Bir çatırdama, bir düşme hissi, sanki göğsüme bir ip dolanmıştı ve bedenimin yarısı sedyede, diğer yarısı benimle birlikte ayağa kalkmış, olan biteni izliyordu.

Jason, “Seni bulacağım,” diyordu ve onu işitiyordum. Onu duyuyordum. Ona güveniyordum.

Işıklar yanıp sönüyordu. Gökyüzünde feci bir gümbürtü koptu, bir patlama oldu, duman kokusu ve ozon vardı. Bir şeyler beni dürtüyor ve aşağı çekiyor, ambulandan çıkarmaya çalışıyordu, babam sayıp sövüyordu, Jason hâlâ sedyedeki kıza onu bırakmayacağını söylüyordu, Eli çığlık atıyordu ve sonra...

S

i

r

e

n

l

e

r

SUSTU.

Ondan sonra mı? Sonrası yok.

8. BÖLÜM

{JASON}

3.1415926535897932384626433832795028841971693993751058
20974944592307816406286208998628034825342117067982148
08651328230. Bir gün, iki gün, üç gün, dört gün, beş gün sonra.

Şunu yapmak istiyordum: Telefonumun aħizesini kaldırıp
Aza'yı aramak. Onun sesini duymak istiyordum.

“Beni neden arıyorsun?” diyecekti. “Telefondan nefret edi-
yorum. Ya mesaj at ya da çık gel. Bu ne kadar sürecek? Sen daha
çıkmadın mı? Haydi çık gel.”

Ancak Aza'nın yeni numarası şöyle bir şeydi: 6647093844
609550582231725359408128481117450284102701938521105559
6446229489549303819644288109756659334461284756482337
86783165271201909145648566923460348610454326648213393
6072602491. Sonsuza dek böyle gidiyordu, cevap yoktu. Çevir,
çevir, çevir.

Eski alışkanlıklarıma geri dönmüştüm. Anlat, anlat, anlat.
Kimse duysun diye değil.

Bu eski bir şeydi, aslında bunu aşmıştım.

Aşamamıştım, yine başlamıştı.

41273724587006606315588174881520920962829254091
71536436789259036001133053054882046652138414695194
15116094330572703657595919530921861173819326117931051-
185480744623799627495.

Pi hakkında bundan çok daha fazlasını biliyordum. O benden de fazlasını biliyordu. Ancak pi'yi ezberlerken bir an gelecek ve onun durduğu noktayı geçecektim. Arabayla yanından geçerken onun otostop çektiğini görmemek gibi bir şey olacaktı. Ve bu aklıma gelebilecek her şeyden, aklımın hayalimin alamayacağı her şeyden daha beter bir histi.

Uyuyamıyordum. İyi değildim. Hakkında konuşmak istemeyeceğim şeyler oluyordu.

O ambulansla olup bitenler gibi. Örneğin sağlık görevlisinin Aza'yı kesip doğraması gibi.

Mesela helikopter ambulans çağır mıştık. Ambulanstaki görevli, helikopterin yere inmesi için sinyal vermek üzere dışarı fırlamıştı. Helikopterin geldiğini duymuştum, ambulansın üzerinde, fırtına bulutuna doğru ilerliyordu. Sonra o patlama oldu. Bulutlar alev aldı. O gün dört kişi öldü; helikopterin pilotu, içindeki sağlık görevlisi ve helikopter patladığında iniş için sinyal vermeye çalışan ambulans görevlisi. Oysa yalnızca birinin yası bile bana yeterdi. Kendimi bir türlü toparlayamıyordum.

Örneğin... Bunu anlatmak bile...

Bir saat boyunca otobanda beklemiştik. Buzlu yol, ilerleyebileceğimiz kadar karla kaplanınca Aza'nın babası direksiyonun başına geçmişti. Ama artık çok geçti.

Ben arkada, onun yanıdaydım.

O günden beri tek yapmak istediğim, başımı bir duvara yaslayıp duvarı alnımda hissetmekti.

Şu anda annelerimle birlikte salonda olsaydım, beni bir koltuğa oturtup onun "gidişi" hakkında anlayışlı ancak gergin bir konuşma

yapıyor olurlardı. Bu kelimden nefret etmeye başlamıştım. Bir de “Onu kaybettik” lafından.

Son birkaç gündür bir sürü şey kaybetmişim, sırf kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu anlamak için. Mesela sürekli *kendimi kaybedip* duruyordum.

Başımı duvara vurup alnımı morartmıştım. Bir tişörtümü elime sarıp camı yumruklamıştım. Filmlerde acıyla baş etme yöntemi olarak işe yarıyordu. Ama bende yaramamıştı.

İnsanlar kader ve kismetten bahsediyor, bahtının kara olduğunu ve on beş yıl, on bir ay ve yirmi altı gün süren harika bir hayat yaşadığını söyleyip duruyorlardı. Oysa bana hiç de öyle harika falan gelmiyordu. Bence fazlasıyla sönüktü.

Geceleri uyumuyor, gözümü ekrana kilitliyordum.

Aza’dan beri bir analogi arayıp duruyordum, bütün bunlara anlam katacak bir şey, *kaybın* anlamlı gelecek bir tasvirini bulmaya çalışıp duruyordum ama hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Sonra gecenin bir yarısı internette dolanırken, M.Ö. 475 yılında, Anaksagoras adlı Grek bir kozmolog olduğunu öğrendim. O dönemde, matematikte henüz hiçlik kavramı üzerinde düşünülmemiştir. Sıfır diye bir şey yoktur. Bu nedenle de Anaksagoras, bu eksik halka konusunda, olmayan şey hakkında pek çok teori geliştirir.

Anaksagoras *kayıp* için şöyle der: “*Oluş olmamazlık* edemez. Her ne kadar yanlış da olsa geleneksel olarak Yunanlılar oluşa ve yok oluşa inanıyorlar, hiçbir şey *oluşmadığı* ve *yok olmadığı* gibi, olan şeylerle iç içe geçmediği gibi onlardan ayrıışmaz da. Bu nedenle de oluşun ‘*bir şeylerle iç içe geçmek* ve yok oluşun ‘*ayrışmak*’ olduğu konusunda haklı olabilirler.”

Söz konusu Aza ile ben olunca, ilk kez bir şey tamı tamına doğru ifade edilmiş gibime gelmişti. Carol ile Eve’e bunu açıklamaya çalıştım ama onlar yok olmak isteyebileceğimden endişe etmeye başladılar.

Carol, “Bu anlattıkların kulağa daha çok intihara meyilliy-mişsin gibi geliyor,” dedi. Kafasının içinde bir psikoloğun telefon numarasını çevirmeye başladığını görebiliyordum. Yanılmıyordu. Gerçekten de kulağa öyle geliyordu.

“Doğru söyle, evlat, fişini çekmeyi filan mı planlıyorsun?” diye soran Eve, ciddi bir konu konuşurken gayrı ciddi ifadeler kullanarak konuşmayı kendisi için kolaylaştırmaya çalışıyordu.

“Ben iyiyim,” dedim. Bana bakarken kaşlarından birini hava ya kaldırdı.

“İyi olmak zorunda değilsin. Bu durumda iyi olman, insani duygularının köreldiği anlamına gelir. Ben iyi değilim. Carol da öyle. Aza’yı seviyorduk. Fakat kendini öldürmeyi filan planlıyorsan şunu söyleyeyim, seni arar, bulur, yakana yapışır ve bir daha öldürürüm. Haberin olsun. Bu yüzden SAKIN. Böyle bir şeyi aklından bile geçirme, olur da geçirirsen bize gel. Daha iyi bir seçenek buluruz.”

“Hayır,” dedim. “Bunun intiharla alakası yok. Felsefeyle var.”

İkisi de felsefeyle alakalı olmadığını söylemek istercesine bana bakıyordu. Tamam, sınırdaydım. Sürekli gidip geliyordum.

“İlaçlar yüzünden mi?” diye sordu Carol. “Son zamanlarda bir konuda araştırma yaptığını...”

“Hangi konuda?”

“Pi konusunda,” dedi Eve.

Onunla göz teması kurmamaya çalıştım. Pi konusunda. Nereden biliyordu? Bundan kimseye bahsetmemiştim ki.

“Evet,” dedim. “İlaç alıyorum.” Antidepresan. Ama işe yaramıyor. Şu aralar bir şeylerin işe yaraması bir mucize olurdu zaten.

Carol beni psikoloğa göndermeye çalışıyordu. Eve de bana yoga yaptırmaya. Kendisi yoga yaparak evrenin mevcut durumuna beslediği öfkeyi biraz olsun kontrol altına almayı başarmıştı. Bu konudaki ısrarını, kısaca, çok da sarsak olmayan hareketlerle

yoga-yapmayı-biliyorum anlamına gelecek bir turna duruşuyla savuşturmaya çalıştım. Aza yogayla hep dalga geçerci. O duruşu yapmam onu çıldırtıyordu. Aslında turna duruşunu da sırf bunun için öğrenmiştim... Onu güldürmek için.

Bilginiz olsun diye söylüyorum, evet o duruşu yapmak göründüğü kadar zordu.

Eve, kendimi kollarımla nasıl sardığıma bakarak, “Bunun için seni suçlamıyorum,” dedi. “Elimden yapacak bir şey gelmediğinde ben de çıldırıyorum. Yoga hiçbir şeyi düzeltmiyor. Sadece öfkeni dindiriyor. Buzullar, Burma pitonu ve sel basan ovalar hâlâ bir sorun olmaya devam ediyor...”

Sonra da sustu. Kısa sürse de kendimi iyi hissetmişim.

Sabahın üçünde Eve odama girdi. Annelerin nöbet değişimi.

Masama bir bardak sıcak süt koydu. Bir an bardağa baktım, az da olsa canım çekmişti. Sıcak süt de fena sayılmazdı ama yine de fenaydı işte.

“Tatlım,” dedi.

“Meşgulüm,” dedim. “Merak etmeyin, o kadar da kötü değilim.”

“Ama öyle görünüyorsun,” dedi. “Şu anda çok kötü olmasan da uyumamaya devam edersen yakında olup olacağı bu.”

“Peki, ya ölen Carol olsaydı?” dedim. “Sen uyuyabilir miydin?” bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman olmuşum.

Eve sarsılmıştı. “Ben de uyuyamazdım,” dedi. “Hem de yıllar boyunca.”

“Eh,” dedim. “Aynı şey.”

“Evet, ama yıllarca *uyumadan* duramazsın,” dedi.

“Az önce, uyuyamayacağım söyleyen sen değil miydin?”

“Evet, bendim,” diye fısıldadı.

“Üç gün uykusuz kalabilirim, hem daha önce uyudum ya. Olaydan sonraki günlerde dörder saat uyudum,” dedim. “Yarından sonra uyurum. Halledeceğim. Şu anda işim var.”

İşim: Aza'nın cenazesini organize etmek.

Eve bir süre sonra gitti. Kendimi kötü hissettim. Ona üzgün olduğumu söylediğim bir kısa mesaj gönderdim. Koridorda telefonunun titreştiğini duydum. Bir dakika sonra da onun mesajı geldi.

Ölme, dedi. Ölmenin faydası yok.

Eve çoğu zaman ideal anne oluyordu. Bu mesajda "vefat" ya da "kayıp" kelimeleri yoktu.

Bir mesaj daha gönderdi. Bu defaki suçluluk kokuyordu.

Gerçekten de uyumak istemiyorsan, yerinde olsam sütü içmezdim. Carol hazırladı.

Carol beni sever, benim için endişelenirdi ve uyku haplarına erişimi olan bir doktordu. Sütü masadan kaldırdım. Hâlâ düşünüyordum ama bir süre için başucumdaki lambayı kapadım.

Aza tavanıma yapacağını söylediği şeyi ölmeden bir hafta kadar önce yapmış olmalıydı. Gündüzleri görünmüyordu. Annelerimin de böyle bir şeyi fark etmediklerinden emindim. Ölümünün üzerinden iki gece geçtikten sonra ışıkları ilk kez kapadığımda fark etmiştim. Parlak boya kullanmıştı.

AZA RAY BURADAYDI.

Ancak yatağımın başlığına çıktığından daha ileri erişememiş olsa gerek ki sondaki YDI kısmı biraz yamuk yumuktu. O yüzden sadece AZA RAY BURADA kısmı okunabiliyordu.

Bir dakika kadar duvardaki yazıya bakarak kendimi toparlamaya çalıştım. Kafamın içinde dönüp duran pi sayısı ve diğer bir sürü şeyle dağılmış durumdaydım.

Son on yılı konuşarak geçirmiştim. Şu anda, neden doğru sözcükleri bir türlü bulamadığımı bilmiyordum.

Onun ölümünden hemen önce olup bitenlerin daha iyi bir versiyonunu beynime yüklemek istiyordum. Gökyüzündeki gemi başta olmak üzere, Aza'nın ciğerinde bulunan tüye kadar bütün o çılgınca şeyleri. Biz bodrumdayken kopan fırtına; yağmur bü-

tün şehre yağmış olmalıydı, oysa sadece Aza'ların yaşadığı bina civarına yağmış ve yıldırımlar orada çakmıştı.

Evet. İnsanlar ölür, biliyorum. İnsanlar öldüğünde, geride kalanların bazen onlara neler olduğu konusunda çılgınca fikirlere kapıldığını da biliyordum çünkü ölüm, doğası gereği, çılgınca bir şeydi. İnsanların ölümle başa çıkma yollarından biriydi; sanki özel bir şeymiş ve ölen her insan kahramanmış gibi davranmak. Hepimiz ölümümüzün göz alıcı bir şey olmasını isteriz, öylece “yok olmak” istemeyiz.

Bir şekilde, bunu anlamlı hale getirmeye çalışıyordum.

Ambulanstaki sağlık görevlisi, karşısındaki bir insan değilmişçesine doğramıştı onu. Aza boğulur gibi bir ses çıkarmıştı. Sırtı yay gibi gerilmişti. Kalbi tekrar durmuştu. Sağlık görevlisi, kalbinin atmasını sağlamak için yine kalp masaj aleti kullanmak zorunda kalmıştı. Hem de iki kere.

Ve ben göğsünden gelen o sesi duymuştum, o şarkıyı. Bir kuş sakıyor, çığlık atıyordu.

Ben deli değildim.

Aslında göğüs kafesinde tüy filan da yoktu. Otopsiyi yapan doktor öyle bir şeye rastlamamıştı.

Otopsi yapılmıştı, evet. Henüz sonuç açıklanmamıştı. Ama o sonuçlara ulaşacaktım. Onları görmem gerekiyordu ve Aza'nın... öldüğünden *emin olmalıydım*. Sanki beni bırakmış, öylece çekip gitmişti. Parmakları benimkilere dolanmıştı. Sonra da hiç kemiği yokmuşçasına çözülmüşlerdi.

Ambulans şoförü helikopter ambulansı aradığında, çoktan öldüğünden emindim. Bu da helikopterdekilerin başına gelenleri daha da büyük bir felaket haline getiriyordu.

Aza'yla benim olayım, tanıştığımız günden beri onun öleceğini bilerek, ancak bu düşünceyi bir kenara atarak her günümüzü beraber geçirmiş olmamızdı. Hiç kimse nasıl bir hastalığı olduğunu

bilmiyordu, bulamıyorlardı, bu yüzden birkaç sene önce hastalığını bulup kahraman olmayı hayal etmiştim.

Aza'nın bundan haberi yoktu. Bir sürü tıp dergisi okumuştum. Doğru güdülenmeyle bir şeye anlam katmak için neler öğrenebileceğinize inanamazsınız. 1600'lere kadar giden makalelerle karşılaşmıştım. Akciğerleri tüm detaylarıyla çizmemi isterseniz, eksiksiz çizerdim. Hatta gözüm bağlı bile çizerdim.

Ancak ne yaparsam yapayım, yeterince hızlı değildim. Mucizeler yaratabilecek bir insan da değildim. Biliminsanı bile değildim. Bazı günler sadece on altı yaşında oluyordum ama on altı yaşında falan olmak istemiyordum.

Aza'nın annesi de aynı şeyi düşünmüş, benden çok daha önce aynı yola baş koymuştu. Yaklaşık on beş yıldır, yani Aza nefes alma sorunları yaşamaya başladığından beri bu duruma bir çözüm bulmaya çalışıyordu, ancak test aşamasından geçmesi için onaya sunduğu ilaçlar bir türlü onaydan geçemiyordu.

Aza, annesinin onun için yaptıklarından bihaberdi. Birkaç ay önce, Aza'nın annesinin çalıştığı laboratuvarından çıkan bazı umut verici verilere ulaşmış ve bunları annesine sormuştu. Annesi o sıralar, farelerde uyguladığı bir astım projesi üzerinde çalışıyordu. Aza bu rahatsızlığa yakalandığında, korkunç bir tesadüf eseri, fare deneyi insan denekler üzerinde de uygulanma safhasına gelmiş, sonra da her şey tersine dönmüştü çünkü büyük yan etkileri olmaksızın astımda işe yaramayacağı düşünülp rafa kaldırılmıştı. Hiç kimseye yararı olmayacaktı. Tabii Aza dışında.

Greta bana, "Şiddetli astım krizleri için hazırladığım bir serum vardı evde. Nasıl işe yaradığını aklım almıyor ama Aza ölüyordu, o yüzden ona bu serumdan verdim," demişti.

Aza'nın annesi her ne kullandıysa X faktörü olmuştu. Aza'nın hastalığı giderek ilerliyordu ama bu serum sayesinde, en azından biraz yavaşlamıştı. Tüm tıbbi otoritelerin görüşü, ciğerlerinin damar

yollarına zar zor oksijen gönderiyor olması onu çoktan öldürmeliydi ancak Greta, yaptığı şeyle onu kurtarmayı başarmıştı. O günden sonra da serum, günlük tedavisinin bir parçası haline gelmişti. Tamamen yasadışı olmasına rağmen.

Muhtemelen Aza'dan sakladığım en büyük sır buydu. Annesi ona söylememem için bana yalvarmıştı. Bu konu üzerinde çalışmak istediğini söylemişti, insanlar ne yaptığını öğrenirse işinden olabilirdi. Aza'nın bilmediği bir şeyi bilmek bana yanlış geliyordu.

Yine de ölmüştü.

Tavana baktım ve biri öldüğünde ona neler olduğunu düşünmeye çalıştım. *Yok oluş = Ayrışmak*. Bir zamanlar olduğunuz şeyler ve o olan şeyler bir patlamayla paramparça olmuştu. Herkesin içine karışıp gitmişti.

Sabah. Cenaze. Güneş gözlüğü. Takım elbise.

Carol her şeyi halletmişti, bu da kendimi işe yaramaz hissetmeme neden oluyordu. Ceketin kolları fena halde bol geliyordu, sanırım bu da tam bana göre olduğu anlamına geliyordu. Büyükbabamın ceketini giymeye alışkındım, her şeyle giyiyordum. Baba tarafından olan büyükbabamdan bahsediyordum ve babamı hiç tanımasam da, kim olduğunu bilmesem de, annelerim bana bu ceketini vermişti. Orasında burasında bin tane cebi vardı. Her cebin üzerinde, içine ne konması gerektiğini belirten bir de etiket. Üzerlerinde “opaller,” “akort düdüğü” ve “mermiler” yazan cepler vardı. Büyükbabam ya James Bond'du ya da kapı kapı dolaşan bir seyyar satıcı.

Bahsi geçen o takım elbise olmazsa Aza'nın cenazesinde kesinlikle takım elbise giymeyecektim ve onu da giymeme izin yoktu.

Sakin değildim. Hazır değildim. Ancak yolcu koltuğunda emniyet kemeriyle bağlanmış bir yığın şeyle birlikte arabama kuruldum. Yolcu koltuğu, onun yeri idi.

Okuldaki tuvalette üzerimi değiştirdim. İlk ders zili çaldıktan bir süre sonra Bay Grimm'in sınıfına girip oturmuştum.

Herkes bana bakıyordu. Sınıftakilerin hepsi, ailelerinin seçtiği siyah elbiseler, siyah taytlar ve siyah takım elbiselerle, ütülenmiş gömleklerini giymiş ve kravatlarını takmıştı.

Onlara, *Bakmaya devam edin*, demek istemiştum. *Daha işim bitmedi*.

Bay Grimm, "Bay Kerwin," dedi. Ona baktım. O da bana bakıyordu. Yüzü yumuşadı.

"Seni suçladığımı söyleyemem. Üzerindeki kostümü çıkarırsan sınıfta oturabilirsin ancak bu şekilde sana eğitim veremem."

Ceketimi çıkarıp yanımdaki boş sıraya koydum. Sıranın üzerinde yazılar vardı. Gümüş renkli ojeyle *Aza Ray Buradaydı* yazıyordu. Bay Grimm Aza'ya onu çıkarttıracağını söyleyip durmuş ama bunu yapmamıştı.

Bunun olacağını hiç düşünmemiştim.

Olabileceğine ihtimal vermiştim.

Bunun geleceğini biliyordum.

Ama geldiğini görememiştim.

Bir sonraki rakamı göremediğiniz halde hangi sonsuz sayıyı ezberleyebildiniz ki? Ama devam etmiştim. 673518857527248912279381830119491298336733624406566430860213949463952247371907021798609437027705392171762931767523846748184676694051320005681271452635608277857713427577896.

Öğlen, ders bitiş zili, yani *İşte şimdi tamamen korkunç bir şey yapmaya gidiyoruz* zili çaldığında dışarı çıktım. Direkteki bayrağı yarıya indirmişlerdi. Bunu okul idaresi yapmamıştı; böyle şeyleri akıl etmezlerdi. Bayrak, sabah üç civarında aşağı indirilmişti. Okuldaki hademeleri tanıyordum.

Öğrenciler hemen arkamdaki binadan sel olup dışarı akmaya başlamıştı. Birçoğu ağlıyordu, bu da hem hoşuma gitmiş hem kızmama sebep olmuştu. Bana öyle geliyordu ki, okulda ölmek üzere olan bir çocuk varsa, insanların beyninde, diğerlerinin ölmeyeceğine dair bir düşünce oluşuyordu. O pozisyon kapılmıştı. Aza onlar için, ışık saçan, muziplikler yapan, kalamar videoları izleyen kız değil, Ölen Kız olsa da hepsi onun için ağlıyordu.

Her şey birbirinin aynıydı. Bazı günler her yer o kadar karanlık oluyordu ki sefil bir sisin içinde beliriveren ardı ardına rakamlardan, sözcüklerden, fiil ve isim bulutlarından başka hiçbir şey göremez oluyordum ama hiçbirisi zamanı geri sarmaya yaramıyordu.

Bazılarımız, isim vermiyorum, Aza'nın öldüğü geceden beri hiç ağlamamıştı. Ağlamak istediğimi hissedebiliyordum ama ağlarsam kendimi durduramazdım. O yüzden yapmıyordum.

Duygular önce geldiğinden,

Kime ne sözdiziminden

Büsbütün öpmeyecekse seni;

Bu Bay e.e. cummings'in bir şiiriydi. Bu kısımda söylediklerinde haklıydı. Yıllar boyunca diğer şeyleri anlamak için çok vakit harcamıştım fakat zaman, avcumdan kayıp gitmişti. Şiirin ortalarında şair, yaşarken zaman kaybetmeyi bırakıp, öpmeye niyetlendiğin kişiyi gerçekten öpmeye, sevmeye niyetlendiğin insanları sevmeye çağırıyordu. Daha bunun gibi bir sürü şey. Son dizelerinde de kesinlikle haklıydı:

Hayat bir paragraf değildir

Ne de ölüm bir parantez.

İnsanlar bu şiiri cenazelerde okurdu. Anı yaşamak gerektiğini ima ederdi ama bence, içinde bulunduğumuz anda, hayatta başarısız olmuş bir insan olarak, hayattan istediğini almak konusunda

pek de iç açıcı, insana moral veren cinsten bir şiir değildi. Aza, e.e. cummings'i severdi. Bu yüzden ben de e. e. cummings'i sevdim.

Otoparktan çıkıp korna çalmaya başladım. Herkes beni takip ediyordu; önce bütün okul, sonra otobana çıktığımda bütün şehir. En azından ben öyle hissediyordum.

Aza bana uzun zaman önce, MR'a her girişinde neler yaptığını anlatmıştı. O bip ve klik seslerinin balinalardan geldiğini hayal ediyordu.

Ben de kendimce aynı şeyi yapıyordum. Arabalarımız birbiriyle konuşan balinalardı. Bir tür uydurma Mors kodu kullanıyorduk. (Evet, her şey hakkındaki detayları ezberleyen insanlar aynı zamanda uydurma kodlar yaratanlar oluyordu çünkü bazen ortalığı karıştırmaktan hoşlanıyorduk. Az biraz *kontrollü* bir kaos.) Arabalar listemdeki şekilde kornalarını çalıyordu. Bu aynı zamanda uydurma bir Mors koduydu çünkü ne söylemek istediğimi herkesin bilmesine gerek yoktu.

Aza'yı ilk gördüğümde yerde oturmuş, bir kâğıt parçasıyla oynuyor, elindeki (daha sonradan çalıntı olduğunu öğrendiğim) makasla parça pinçik kesip duruyordu. Ben de matımdan kalkıp yanma gitmiştim ama o bana hiçbir şey söylememişti. Bana bir kez bakıp dişlerini göstermekle yetinmişti.

Baharda buzlar eridikten sonra gölün dibinde bulabileceğiniz cinsten bir şeydi. Oysa kendi görüntüsünden nefret ettiğini biliyordum. Ah. Dünya, ne ahmaksın.

DÜNYADAKİ HİÇ KİMSEYE BENZEMİYORSUN, diyordum korna çalarak. Bütün şehir, aynı korna sesiyle çınılıyordu.

Kendimi yan komşumuz Julie'nin oyuncak bebeği gibi hissediyordum, bir bacağı (deney olsun diye) kestiğinizde içinin boş olduğunu görürdünüz. Aza o bebeği çalıp içini çekirgeyle doldurmuştu. Ben de bacağı yeniden yerine yapıştırmıştım. Bebeği cır cır cır diye ötmeye başladığında Julie bir hayli korkmuştu.

Aza nazik bir insan değildi. Şöyle bir yan bakışıyla, çok basit bir denkleymişim gibi beni çözüverirdi.

“Bana daha feci bir şey vermelisin,” derdi sık sık. “İşimi zorlaştır.” Genelde onu kandırmayı başaramazdım.

KALBİNDEN FIRLAYAN DİKENLER VAR diyordum korna çalarak.

Karşılaştığımız o ilk gün arkasını dönüp gittiğinde, uğraşıp durduğu o kâğıt parçasını elime almıştım. Kâğıttan bir gemiydi; direği, yelkenleri hatta üzerinde mürettebatı olan bir gemi. Bulutlardan bir deniz yapmış, kâğıdın kenarlarını kıvrarak geminin altına yerleştirmişti. Birbirine geçmiş kâğıt halkalardan yapılma bir zincire, çikletinden yaptığı çapayı ilıştirmişti.

Evet, beş yaşındaki Aza’yı takdimimdir.

Jason Kerwin: Yapılmışların altında dosyalanacaktır.

Aza Ray Boyle: Her Şey altında dosyalanacaktır.

Arkasından koşup, onu etkileme heyecanıyla alfabeyi tersten sayarken beni dinleyeceğini hiç sanmıyordum. Şu hayatta benim hep bir adım geride kaldığımı hissettiren tek kişi o olmuştu.

Yine bana bakmıştı, bu kez gözlerinde acıma denecek bir ifadeyle, ben de bu yüzden Yunan alfabesini saymıştım. Aslında Yunanca filan bilmiyordum, ne de olsa o zaman daha küçüktüm ama Carol bana fonetik bir versiyonunu öğretmişti ve ben de harfleri, bir şarkıyı ezberler gibi ezberlemiştim. Gözlerinde ilgisini çekmiş olabileceğime dair bir kamaşma gördüğümü sandığım sırada iç geçirip defterinden bir yaprak daha koparmış, onu da kese kese bir şeyler yapmaya koyulmuştu.

O ana kadar hayatımda duyduğum en yargılayıcı ses tonuyla, “Çalışıyorum,” demişti.

Ellerine bakmıştım.

Ah, güneş sisteminin bir kopyasını yapıyordu. İşi bittiğinde, Satürn'ü yerden almış, sorunuma nasıl çözüm bulabileceğimi düşündüm.

O andan sonra Aza Ray adımı bilmezse yaşayamazdım.

O ilk günün ilerleyen saatlerinde, Aza feci bir öksürme nöbeti geçirince okula ambulans gelmişti. Onu sedyeyle ambulansa taşıdıklarını görmüştüm. O ambulansa binmek için her yolu denemiştım.

Eve ile Carol okula çağrılmıştı ve zapt edilemez bir tavır sergilediğim için başım belaya girmişti. Zapt Edilemez = Sinirden Başını Mütemadiyen Duvarlara Vuran Çocuk.

Evet, hâlâ ambulansların peşine takılan çocuktum. Bu kez en azından onunla ambulansa binmeyi başarmıştım. Haydi buna şans diyelim.

Bazı hastanelerin yanınızdaki insanları neden kapıdan içeri sokmadıklarını hiç anlayamazdım. Bu korkunç bir şeydi. İki kez, Aza'nın ağabeyiymişim gibi davranmam gerekmişti. Annelerim, soyadımın Ray olarak görüldüğü sahte bir kimliğim olduğunu biliyordu.

Ancak takıntılar söz konusu olduğunda beni yargılayacak durumda değillerdi. Annelerim, Eve bir kızılçamın tepesine kurulmuş bir hamakta yedi ay yaşadığı için tanışmışlardı. Carol, Eve'in fiziksel ve zihinsel sağlığı hakkında değerlendirme yapmakla görevlendirilen bir doktordu. Carol yerdeydi ve bir megafon aracılığıyla Eve'e âşık olmuştu, Eve de ona. İkisi de bu durumu bana bir türlü tam olarak açıklayamıyorlardı. Fotoğraflarını görmüştüm. Eve'in örgülü saçlarında yapraklar ve kir pas vardı, teni neredeyse ağaç kabuğunun rengini alacak kadar yanmıştı. Carol da Carol gibi görünüyordu işte. O zamanlar, Carol kotları da dahil her şeyini ütülerdi ve bir ağacın üzerinde yaşayan Eve'in ne yapmaya çalıştığına bir türlü akıl sır erdirememişti.

Görebildiğim kadarıyla hâlâ birbirlerine âşıklardı.

Ve evet, benim Aza'ya olan mantıkdışı takıntım mı? Sanırım annelerim bunu karmaya bağlıyordu. İkisi tanıştıklarında, ebeveynlerinin nasıl bir tepki verdiğini hatırlıyorlardı; kısaca, *HA?!*

Bana ve Aza'ya bakıp onlar da aynı şeyi söylemişlerdi. Ama böyle bir şey yapmamamı söyleyememişlerdi.

Başkaları televizyon seyredirdi. Aza kriptografi ve gemici düğümü hakkında kitaplar okurdu. İkimiz şimdiye kadar hiç duymadığımız “en acayip şeyi” bulma konusunda birbirimizle yarışır dururduk. Çetele tutuyorduk ve ben kazanıyordum ancak sadece bir puan öndeydim.

Aza geçen sene bir yetenek yarışmasına katılıp sahneye çıkmış, ağzıyla çeşitli enstrüman sesleri çıkarmış ve en sonunda, duyduğum en tuhaf ıslıkla bitirmişti. Ben de izleyiciler arasındaydım ve ölüyordum.

Sonra da bana, “Sen Silbo biliyor musun?” diyerek kıkırdamıştı. Silbo, Kanarya adalarında insanların ıslık çalarak birbirleriyle iletişim kurmasını sağlayan bir dilmiş. Bizim çekişmemizde bir sayı öne geçmişti ama yetenek yarışmasını kazanamamıştı. Bugün bile hâlâ ıslıkla ne söylediğini bilmiyorum. Tercümesini yapmamıştı.

Mezarlıkta sola dönüp Aza'nın annesi, babası ve Eli'nin içinde bulunduğu mavi külüstürlerinin arkasına geçip sıraya girdim.

Korna çalarak, ÖLECEĞİNİ UNUTTUĞUMA İNANAMIYORUM dedim.

Arabayı Aza'nın babası kullanıyordu. Bana bir işaret verip kendi Mors koduyla, yani gerçek Mors alfabesiyle korna çalmaya başladı.

SONSUZA DEK. Bunu yapacağını söylemişti. Ben de aynı şekilde korna çalıp söylediğini yineleyince diğer herkes de aynı şeyi yaptı. Aslında ne söylediklerini bile bilmiyorlardı. Ama

Aza'nın babasıyla ben biliyorduk. Aza'nın annesi ve Eli da biliyordu. Arabanın içinde hıçkırıklara boğulmamaya çalıştıklarını görebiliyordum.

Hızlıca pi sayısını saydım.

Evet, biz beş yaşındayken doğum günü partisine cadılar bayramı kostümümün beni görünmez kılacağını düşünerek gittiğimden bahsedeyim. Aslında bir anlamda bunu başarmıştım. Küçük bir timsah kılığında, yolun kenarından yürüyerek bir buçuk kilometre kadar yol gittiğim halde kimseye yakalanmamıştım. Gizli görevdeydim.

O zamanlar Aza'yı kimse sevmezdi. Buna, yani arkadaşsız kalmaya alışmıştı, genelde teneffüslerde bile dışarı çıkmazdı. Herkes onun iğrenç olduğunu, bulaşıcı bir hastalık taşıdığını söylüyordu.

Gerçekten de diğer insanlara ihtiyacım yoktu. Yani aslında tek bir kişiye ihtiyacım vardı ve o da ölmüştü ~~kahretsinkahret-~~
~~sinkahretsin.~~

Özür listemi kornayla sayıp dökmeye başladım. Pek de uzun bir liste değildi. Çok önemli tek bir maddeden oluşuyordu.

Aza'nın ailesi, benden aldıkları fikirle mezarlığa geldiğinde böyle bir şey yapmaya karar vermişlerdi, ne de olsa anma törenleri içinizdekileri haykırabildiğinizde daha çok işe yarıyordu ve işte biz de bunu yapmak üzereydik.

Çılgın bir rüzgâr vardı. Bütün bu insanlar yerdeki bir deliğin etrafını sanki içine bir şey girecekmiş gibi değil de içinden bir şey çıkacakmış gibi çevrelemişti.

On altı yaşma gelmesinin önemli olduğunu düşünüyorduk. Peki, ama neden? On altı neyi ifade ediyordu? Hiçbir şeyi. Nedeni bu hiçlik kavramıydı. Asal sayı bile değildi.

Okuldan gelenlere baktım, Jenny Green ve tayfası. Son birkaç gün, insanların kafeteryanın arkasında sigara içmek için dersten

izin alıp çıkmalarıyla geçmişti. Eskiden Aza ve ben, sevmedikleri bir insanın yasını tuttukları için onlarla deli gibi dalga geçerdik.

Gerçek şu ki Aza yas tutmaya inanmazdı. Manasız bir şey olduğunu düşünürdü. Ben de yas tutmaya inanmazdım ancak artık Aza'yla aramızda bambaşka bir ayrım vardı, bambaşka bir farklılık. Bir kenarda gözünde güneş gözlüğü ve başında bir şapka ile duran Bay Grimm gözüme çarptı. O da ağlıyormuş gibi görünüyordu.

Annelerim hemen arkamdan geliyordu. Carol içten içe, üzerine geçirdiğim şeyi giymemiş olmamı diler gibi iç çekiyordu.

Carol, "Ciddi olamazsın?" demişti. "Yani o takım elbiseyi giysen olmazdı, değil mi?"

"Çıkaracağımı biliyordun," dedi Eve. Hatta sonra gülümsedi de.

"Tahmin etmiştim," dedi Carol. "Hatta kostümcüyü bile aradım. Timsah kostümünün hâlâ depolarında durduğunu söylediler."

Carol'ın bilmediğiye kostümcüde iki timsah kostümü olduğuydı. Biri benim, biri de Aza'nın bedenine uygundu. Bu ona doğum günü sürprizi olacaktı.

"Aza'nın cenazesindeyiz," dedim. "Hoşuna giderdi."

Kostümün başlık kısmını tekrar kafama geçirdim. Eve başparmağını kaldırıp beni onayladığını gösterse de Carol'ın bana bakışını yakaladım. Ben tam benden yana olmadığını düşünüp üzülürken, "Wö ài nĩ," yani Çince "seni seviyorum" dedikten sonra bu kez de Swahili dilinde yine aynı anlama gelen "Nakupenda," diyerek devam etti. Ben küçükken, ikimiz, bin farklı dilde *Seni seviyorum* demeyi öğrenmiştik. İşte, Carol da böyle bir anneydi.

Carol, "Baş belasının teki olsan da," derken dokunsanız ağlayacak gibiydi. "Zaten özür dilediğini bildiğim bir şey için özür dilemene gerek yok." Ona özür listesinden bahsettiğimi unutmuştum. "Aza'nın ölmesi senin suçun değildi. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Timsah kostümümün içinden ona baktım. Hayır, bilmiyordum.

Annem elini kalbimin üstüne koyduktan sonra arkasını dönüp hızla kendi sandalyesine yöneldi.

İlk kez benim kadar yaşamayacağını fark ettiğimde Aza'ya, insanların ölmek üzere olanlara söylediği o beylik laflardan birini söylemiştim. "Yarın bana da bir otobüs çarpabilir," demiştim... Vesaire vesaire.

Aza da, "Doğru, ama cidden, Jason insanların ne sıklıkla bir otobüsün altında kalıp öldüğünü biliyor musun?" Sonra da bana istatistiklerle dolu bir kâğıt uzatmıştı. Anlaşılan bu ölüm biçimi o kadar da sık rastlanan bir şey değildi.

Aza'nın annesi kollarını timsah kostümü içindeki gövdeme doladı, Aza'nın ebeveynlerinin sandalyelerine oturmalarına yardım ettim. İkisi de neredeyse üstüme yıkılacakmış gibi bana yaslanarak destek almaya çalışıyorlardı.

Aza'yı içine yerleştirecekleri mezar gerçekten de ufacıktı.

0917363717872146844090122495343014654958537105079
22796

Konuşma sırası bana geldiğinde, timsah kostümünün başlık kısmını çıkarıp pi sayısının bir kısmını sayıp döktüm. Sonra da elimden geldiğince hızlı bir şekilde, "Evet, bu sayıya durmadan yenilerinin eklendiğini muhtemelen bilmeniz vardır. Aza'ya tüm bu rakamları saymak isterdim. Tanıştığımızda bunu yapmaya çalışmıştım. Ancak sonrasında pi sayısını benden daha iyi bildiğini öğrenmiştim. Ona asla sonu gelmeyecek bir şeyler vermeye çalışıyordum."

İnsanlar bana bakıyordu. Yetişkinlerden, kusmak istememe neden olan şefkatli nidalar yükseldi.

"Öyle işte," dedim. "Bu kadar. Ben iyiyim. Hayır, merak etmeyin."

Herkes teselli ordusuymuş gibi bir ifade takınmıştı. Bense, kafamın içinde dönüp duran piydim.

Aza'nın ailesi de konuşma yaptı.

Aza'nın annesi: "Hastaydı, evet, ama onun yerine hasta olmayan bir çocuğum olsun ister miydim? Yani onun gibi bir insanı kaybetmek ister miydim? Asla."

Aza'nın babası: (Başını iki yana salladı, konuşmadı.)

Aza'nın annesi eşine sarılıp ona renkli bir kâğıt parçası uzattı. Ona verdiği Seni Seviyorum listesini göremiyordum ama bir anlığına karısına baktığında, yüzünde, beni kurtardın diyen ifadeyi gördüm.

Eli: "Geçen sene biri sevgililer gününde bana bir kart vermişti ve Aza bunu çok banal bulmuştu. Aslında onun da hoşuna gitmişti ama hiç hoşlanmamış gibi davranmıştı. O kartı şimdi ona vereceğim."

Eli bir miktar konfeti çıkarıp havaya fırlattı. Hepsi kalp şeklindeydi. Düşerken hepsi de parlıyordu.

Düşündüm: Ben neden Aza'ya sevgililer gününde hiç kart vermemiştim? Konfeti sevdiğini bilmezdim. Kalpleri sevdiğini de. Benimle dalga geçmişti. Bana budala derdi. Ama belki de...

Yine başa sarıyordum.

Balonları gördüm. Birkaç yüz tane vardı. Sanki hepimiz beş yaşındaydık ve bir partideydik. Ancak bu, kimimizin öldüğü bir partiydi.

Herkes balonların ipine notlar ilaştırıyordu. Eve buna itiraz etmişti, ne de olsa bu şeylerin hangi materyalden yapıldığından emin değildi. Bir sürü farklı yere bakıp doğada çözünebilir balonlar bulmak zorunda kalmıştım. Bir anlığına da olsa bir şeyleri doğru düzgün yaptığım hissine kapılmıştım.

Fena halde yağmur yağıyordu. Balonların bazıları iplerini bıraktığımız anda patladı, bir kısmı da olması gerektiği gibi göğe

yükselmeye başladı. İşte balonlarla da ilgili böyle bir durum vardı. Elinizde kocaman görünüyorlardı ama onları bıraktığınızda göğsüne yükseldikçe mini minnacık görünmeye başlıyorlardı.

Benimki kocaman, yeşil bir balondur, upuzun bir mektubu taşıması gerektiğinden içinde su geçirmez bir tüp vardı. Balonun mümkün olduğunca uzay boşluğuna yaklaşmasını istemiştin. Bu nedenle, desteklenmiş bir hava balonu seçmiş, Eve'in anlamaması için spreyle boyayla boyamıştım.

Ve sonra...

Gök gürledi.

Şimşek çaktı.

İnsanlar saygısızlık etmemeye özen göstererek ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde arabalarına doğru kaçışmaya başladılar.

Peki, ben nereye gitmeliydim? Aza yerin altında, küçük bir tabutun içinde yatıyordu.

Mezar, benim de içine girip dizlerimi göğsüme çekip üzerime toprak atmalarına yer kalmayacak kadar küçüktü. Peki, bundan sonra nasıl bir hayatım olacaktı?

Ağaçlar yere kadar eğiliyordu. Bir dal kırılıp bir hayli yakınımda bir yere düşünce, annelerim pek de nazik olmayan bir şekilde onlarla gitmem için ısrar ettiler.

Başımı kaldırdım ve balonumu bıraktım. Bunu yapar yapmaz bir parıltı gördüm...

Gökte süzülen beyaz bir yelkenli ve kocaman bir fardan yayılıyormuş gibi görülen bir huzme, o kapkara bulutların arasında parıldayan bir şey vardı. *Bir şey* gördüm, halatlar ve bir pruvanın çıkıntılı kısmı...

Bulutların arasından bir nesne düştü ve Aza'nın sesini duydum. Yemin ederim ki duydum.

Aza'nın adımı haykırdığını duydum.

9. BÖLÜM

{AZA}

Biri bana çok FAZLA yüksek sesle, “Aza Ray,” diyordu. “Aza Ray, uyan.”

Yorgam başıma çektim. Kesinlikle olmaz. Kalkmaya hiç niyetim yoktu, daha sabahın beşiydi ve gecenin bir yarısı benden kan alınan zalim bir kâbus görüyor olmalıydım. Beni buraya getiren her neyse geride ağrıyan ve dönen bir baş bırakmıştı ve evet, bir kısmını hatırlıyordum ve evet, bir kısmı kötüydü ama daha kötülerini de görmüştüm fakat en azından burada tek parça halindeydim; işte bu yüzden *o kadar da* kötü olamazdı.

Ölü gibi uyumuştum. Bu espriyi yapmaya hakkım vardı. Artık bana nasıl bir ilaç verdilerse, işe yarıyordu. Sorsalar hayatımda ilk kez hiç ağrım olmadığını söyleyebilirdim çünkü hastanelerde geçen hayatım boyunca daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştım.

Sesler daha net duyulmaya başlamıştı. Bu hemşire nazik davranmak nedir bilmiyordu. Sesi hem yüksek perdeden hem de çok tiz çıkıyordu. Yorganı iyice başımın üzerine çektim.

“AZA RAY QUEL. Kalk artık!”

Sivri uçlu bir şey beni dürtüyordu. Yatağım sarsılıyordu.

İstemeye istemeye gözkapaklarım aralandı ve karşımda...
Bir baykuş vardı.

İNSAN BOYUTLARINDA BİR BAYKUŞ MU, ne? NE? HAH,
İŞTE BİRİNCİ SINIF BİR HALÜSİNASYON.

Baykuş, uzun, sarı parmaklarından birini uzatıp alnımda dolaştırdı. Bana bakarak gagasını oynatıp duruyordu.

“Hâlâ ateşi var,” dedi.

Ah, ah, hayır, hayır, hayır. Tecrübe ettiğim kadarıyla halüsinasyonlar konuşmazdı ama sonuçta kim bilebilirdi ne de olsa son zamanlarda devasa kuşlar ve gemi halüsinasyonları gören bambaşka bir Aza olmuştum ve...

“İMDAT!” diye haykırdım. Böyle çıldırarak hastane kurallarını hiçe saymak umurumda değildi. İşte, yıllardır özenle geliştirdiğim hastane-artık-benim-evim tavrını tamamen bırakıyordum. “BİRİ BANA YARDIM ETSİN!”

Yatak o kadar feci bir şekilde sallanıyordu ki kusmak istiyordum. İplerle dal parçaları arasında yatıyordum ve üzerimdeki battaniye de... Kuş tüyünden miydi o?

Kuşun gagayı andıran bir burnu ve dudakları vardı. Kuş değildi. İnsan da. İkisi de değildi. Aynı zamanda ikisiydi de.

Mesele şu: Gerçekten halüsinasyon görmenin nasıl bir şey olduğunu halüsinasyon görmeden bilemezsiniz. Gerçekten de devasa bir meseleydi.

Kafamın içinde Jason'ın *En azından her şey cayır cayır yanmıyor*, dediğini duyar gibiydim. Evet, ama ne var ki her şey cayır cayır yanıp tutşuyor gibiydi. Sanki beynim sulanmış, kaynamış, sonra da buharlaşmıştı. Baykuş, insan gibi giyinmişti ama tüyleri de vardı. Tüy ve beneklerle kaplıydı. Kanatları VE elleri vardı ve parmaklarını bana uzatıyordu. Bir insan boyutlarındaydı ama kanatları, ah, kesinlikle kanatları vardı ve üzerinde rütbe işareti

olan gri bir üniforma da giymişti. Göğsünün üzerine kuş şeklinde bir geminin arması işlenmişti.

Melek mi? Melek-kuş-yaratık gibi bir şey mi? Ben neye bakıyordum Tanrı aşkına?

“Sen de kimsin? Ben neredeyim? Bana dokunma!”

Baykuş kesinlikle yaşamsal değerlerimi kontrol etmeye çalışıyordu ama hayır, kendi işimi kendim yapardım. Profesyonel bir hasta olduğunuzda, ölme belirtileri gösterme konusunda kendinizi kontrol etmede gülünç derecede uzmanlaşabiliyordunuz.

Belki de zavallı baykuş, beni kontrol etmeye çalışan insan bir hemşireydi ve ben de aklını peynir ekmekle yemiş bir yabaniydim. Böyle bir durumda olmak da benim suçum değildi. Acaba morfin yüzünden miydi? Ama morfin kötü şeyler çağırıyordu. Hastanede bana serumla damla damla morfin verildiyse, demek ki canımın daha az yanması için ellerinden geleni yapıyorlardı. Bu da acı içinde öldüğüm anlamına geliyordu.

Ve bu da...

Geri sardım. Ambulansa döndüm. Karanlığa. Sessizliğe ve dünyaya lapa lapa düşen kara.

Jason, Eli, babam, annem, aman Tanrım, ah, aman Tanrım, ben...

Ölmüştüm.

NEEEE?!?!

Aza, neler oluyor?

Neredeyim ben?

Kendimi kaybettim.

Baykuşa, “Annem ile babam nerede?” diye sormayı başara-bildim. “Jason nerede? Nasıl oluyor da *ölü* değilim?”

Baykuş öttü: “Bu kadar korkmana ve çırpınmana gerek yok, yavru kuş. Bir gemidesin. *Amina Penarrum* gemisine hoş geldin.”

Söylediği her şeyi anlıyordum ama İngilizce de konuşmuyordu. Onu nasıl anladığımı aklım almıyordu. Odaklanmaya çalışıyordum ama odaklanamıyordum. Yaşlı gözlerle ona baktım.

Baykuşun kafası, tarih dersinde kullandığımız, 1970'lerden kalma, yüzeyi kabarmış ve kalem çizikleriyle dolu bir küre olan dünya atlası gibi üç yüz altmış derece dönebiliyordu. Beyaz saçlarında siyah benekler vardı. Yüzünde bir sürü çil görüyordum, açık renkli teni gümüşe çalıyordu.

Parmakları sarı ve pullarla kaplıydı, tırnaklarıysa siyahtı. Her parmağında, hepsi birbirine bağlı altın yüzükler vardı. Yüzükler başka bir şeye de bağlıydı, kıyafetlerinin altındaki bir şeye. Kollarından sarkan zincirleri görebiliyordum.

Bir tür pranga mıydı? Mahkûm falan mıydı?

Ben mahkûm muydum?

Hangi ülkede? Cennette miydim yoksa? Dur, *hangi* cennet? Ben cennete inanmam ki!

Yine, "İMDAT!" diye haykırdım.

Bana, "Şişşt," derken sesinde hem sabırsızlık hem şefkat vardı. "Böyle çılgılık atmaya devam edersen Meşum Yel seni alsın. Sen yeni doğmuş bir yavru kuş değilsin. Ne cırlakmışsın be! Kulaklarımın zarını patlattın. Sus artık."

Göğsümden hırıltılar geliyordu. Ses içimden... Ciğerlerimden geliyordu... Tiz bir nota gibi. Odamdaki kuşu hatırladım. Sarı kuşu. Yuttuğum kuşu.

Göğüs kafesimdeki kuş gayet normal bir sesle *Dört gün doğumu*, diyordu, tabii garip olan, sesin CİĞERLERİMDEN GELİYOR OLMASIYDI. *Dört gün doğumu* uyudun.

Bir an nefesim kesilir gibi oldu ve kendimi, tüylerin arasında boğulmaya hazırladım.

Ama boğulmuyordum. Nefes alabiliyordum. Test ettim. İçime yavaş yavaş derin bir nefes çektim, sonra da yavaş yavaş verdim. Daha önce bunu hiç yapamamıştım.

Bir an ağlamayı bırakıp dinledim. Hastanelerde genelde duyulan o umutsuz konuşmalar ve kokular, çocuklarının nefes almakla ilgili sorun yaşamasını kaldıramadıklarından bekleme odasında bedbaht bir şekilde kahve içen ebeveynler yoktu.

Çığlıklarım, bana sakın sakın bakarak nabzımı kontrol eden baykuşu korkutmamışa benziyordu. Soru sormayı denedim.

Bu bir halüsinasyonsa, o da hemşire gibi cevap verirdi. Yok, burası cennetse...

“Sen melek misin?” diye sordum.

Güldü. “Demek kibarlıkla da *konusabiliyorsun*. Bunu becerebileceğini hiç sanmıyorduk. Dört gün önce, geminin güvertesine çıktığından beri tek yaptığın çığlık atıp herkese durmadan öldüğünü, oysa ölümün böyle bir şey olmaması gerektiğini söylemekti. Ayılıp bunları söylüyor sonra yine bayılıyordun.”

Biraz nefes nefese kalmış olabilirdim. Soluklanmalarım arasında soru soruyordum ama hâlâ öksürmüyordum. Oysa öksürüyor olmam gerekirdi.

“Neredeyim? Ne oldu? Bu nedir böyle? Sen kimsin? BURASI CEHENNEM Mİ YOKSA? Sen neden kuşsun? Kostüm mü bu? Sen var mısın? Hemşire misin? Burası hastane mi? Ben bir gemide miyim?”

Baykuş başını hafifçe yana yatırarak sanki daha önce de bu konuşmayı yapmışız gibi bana bakıyordu. Üzerimdeki örtüleri çekiştirip düzeltti. Çıplak olduğumu fark ettim.

Zihnimde belli belirsiz bir morg görüntüsü vardı. Yoksa morgda mıydım? Kaskatı kesilmiş halde bir çekmecedeydim? Ölmüş gibi hissetmiyordum. Çılgıncasına diri hissediyordum.

“Yavru kuş. Ben ve *Amina Penarrum* Rostrae’si seni buraya olaysız getirmeye ikna edemeyince, acilen toplanan Meşum Yel aracılığıyla hayli zor şartlarda getirmek zorunda kaldık. Milekt seni bulmasaydı orada, o bedeninin içinde mahsur kalıp ölecektin.

“Burası cehennem değil ama gökyüzü,” diye devam etti, “ve ben de zebani değilim, adım Wedda. Merhaba, seninle tanıştığımıza sevindim. Ben kuş değilim. *Rostrae*’yim. Ve elbette bu da kostüm değil. Bunlar benim tüylerim.”

Evet, bu her şeyi açıklıyordu.

Evet, kesinlikle aklımı yitirmiş olmalıydım. Daha önce okuduğum şeyler geçiyordu aklımdan; Milton, William Blake ve *Moby Dick*; ve elbette çocuk hastanesinde mecburen izlediğim Disney filmlerinin yanı sıra yılbaşında televizyonda gösterilen filmler ve bir de beyninizi evrene açmanızı sağlayan şu yeni çağa özgü yoga duruşları ve Ben. Ne. Düşüneceğimi. Bilmiyordum.

Göğsümdeki kuş *kon* diye nasihat ediyordu. *Yuva yap. Beslen.*

Gayet normal bir şeymiş gibi göğsümden gelen sese cevaben, “Açlık çekiyor, bu doğru,” dedi Wedda. “Bu kadar uzun süre uymak normal değil.”

Öne eğilip beni kaşıkla beslemeye çalışırken yemeği yüzüme döktü. Ağzımı açmayı başaramamıştım ama kaşığı dudaklarıma itip duruyordu ve sonunda pes edip yulaf lapasını andıran bu şeyden bir ısırık almayı başarabildim.

Bir yerlerden gelen esintiyi hissedebiliyordum. Okyanustan esen bir meltem gibiydi. İlk başta makinaların bipleme sesi olduğunu sandığım şey de bipleme filan değildi. Kuş sesleriydi. Şakıyan, çığlık atan, haykıran kuşlar.

Baykuşa tekrar, “Sen neden buradasın?” diye sordum.

“Ben senin emirerinim,” dedi. “*Amina Penarrum* zabitlerinin hepsinin tüylü sınıftan emirerleri vardır. Henüz hiçbir şey

bilmiyorsun, küçüğüm, daha öğrenecek çok şeyin var. Çok uzun zamandır yoktun.”

“Çok uzun bir zamandır yoktun,” kelime öbeğini dikkate almadım.

“Bu hangi okyanus? Pasifik mi? Biz bir yolcu gemisinde miyiz? Hastanesi olan bir gemi mi?”

Yine güldü. “Güverteye çıktığında, geminin direğinden düşmüş bir yavru kuş gibiydin. Ama sanırım artık toparlanmaya başladın. Sorular, sorular, sorular. Haydi, sana bir üniforma giydirelim. Uzunca bir zamandır yataktan çıkmadın. Biraz temiz hava alıp hareket etmelisin.”

Huzursuz bir şekilde, “Ben iyiyim,” derken yalan söylüyordum. “Kendim giyinebilirim. Yemeğimi de kendim yiyebilirim. Emirlerine ihtiyacım yok.”

Wedda iç geçirdi. “Meşum Yel adına! Ben de bir yavru kuşu giydirmekle uğraşmaya meraklı değilim ama buna sen de ben de karar veremeyiz, bu yüzden ikimize de bir iyilik yaparak bunu yapmama izin vermeni rica edeceğim. Sonra kendi işimize bakabiliriz.”

Bana fena halde hemşireleri hatırlatıyordu; gerçekçiydi ve saçmalıklarla vakit kaybetmeye niyeti yoktu. Birden gecenin bir yarısı, odamın hemen önündeki koridorda bir hemşirenin attığı kahkahaların tatlı anısını hatırladım. Ah Tanrım, neredeydim? Bana ne olmuştu?

Wedda üzerime oturan mavi bir ceket ve pantolon ile bir gömlek ve yumuşacık bir şeyden yapılma iç çamaşırları verdi. Sonra da oramdan buramdan çekiştire çekiştire beni giydirdi. Kendi kendine yetebilen işlevsel bir insan olmak da buraya kaddardı demek. O kadar zayıf hissediyordum ki düğmelerin bile nasıl ilikleneceğine akıl sır erdiremiyordum ve bu şeyler düğmeden çok kancayı andırıyordu.

“Peki,” dedim umarsızca. “*Rostrae* ne demek?”

“Sen çok küçükken bizden koparıldın. Hiçbir şey hatırlamıyorsun, değil mi?”

“Koparıldım mı?”

Koparılmak sözcüğünün bir anlamı yokmuş gibi başını salladı. Oysa *önemliydi*.

“*Rostrae*, küçüğüm, insanların kuşlara verdiği genel addır. Ancak *Rostrae* her zaman bir kuş değildir,” dedi. “Benim türümdekiler boğulan semalarında ve buralarda uçar. Aşağıda gördüğün kuşların hepsi bizim gibi değildir. Sadece birkaçı bize benzer.”

Kuşları düşündüm: Kargalar, saksagañlar, serçeler. Koca bir kaz sürüsünün Wedda gibi beden değıştirdiğini hayal ettim fakat bu değışim bir gölün üzerinde olacaktı. Böyle masallar vardı. Kadim efsaneler.

O gün, artık o *gün* ne zaman yaşandıysa, bahçemde toplanan bütün o kuşları düşündüm. O anı gayet net hatırlıyordum; bir sürü kuş bana bakıyordu ve pencerenin önünde, gökten sarkan ipler uçuşuyordu...

Hem *Boğulan* mı? Boğulan da neydi?

Ayaklarıma gri deriden ayakkabılar geçirdi. “Örneğın bunlar, kumru derisinden yapılma,” diye bilgilendirdi beni. “Onlar *Rostrae* değildir.”

Evet. Ölü derinin altında çırpınan o susturulmuş yüreklerini hissedebiliyordum.

Hayır. Hayır, bu mümkün değildi. Başımı iki yana salladım. Bunların hiçbirini anlamıyordum.

Wedda şöyle bir silkelenip tüylerini düzelterek, “Hazır mısın, yavru kuş?” diye sordu.

“Ne için?”

“Gemidekilerle tanışmanın vakti geldi.”

“Ama ben...”

“Kaptan!” diye bağırdı Wedda. “Aza Ray Quel uyandı!”

Odanın dışındaki kuşlar büyük bir heyecanla ciyaklarken, duyduğum seslerin bir dil olduğunu ve kuşların beni önce kimin göreceği konusunda tartıştıklarını anladım.

Kapı ardına kadar açıldı ve insan olmayan bir sürü şey içeri girdi. Her renkten kanatlar ve kanatların altında yüzler vardı. Afallayarak geri geri adım attığımda Wedda düşmemem için beni tuttu.

Ah Tanrım, Aza. Neler oluyor?

Çivit rengi saçları bir mohavk kızılderilisinin ibiği andıran saçları gibi dikilmiş parlak mavi tüyleri olan bir kız vardı. Uzun, ince bir yüzü ve ve göğsünde kızıl tüyleri olan koyu renk saçlı bir de adam.

Rostrae. Hepsi üniformalıydı.

Önümde eğildiler. Neden böyle yaptıklarını anlamadım.

Sonra bir de diğerleri vardı, sadece birkaç kişi daha üzerinde madalyalar ve rütbe işaretleri olan üniformalar giymişti. Bunlar da ilk bakışta ince uzun insanlarmış gibi görünüyordardı ama dudakları ve tenleri mora çalıyordu. Kemikleri incedi ve boğazlarında bulutları andıran açık renkli desenler vardı. Onları mavi gökyüzünde görsem muhtemelen fark etmezdim bile. İnsana *benziyorlardı*, hem de o kadar çok benziyorlardı ki...

Biz burada neden bahsediyoruz, Aza? Tam olarak neden bahsediyoruz?

İnsanlar mı?! İnsana mı BENZİYORLAR?!

İnanamazsınız. Bu Jason Kerwin tarzında bir UFO ve alüminyum folyodan başlıkları andıran bir şakaydı sanki. Bu bir...

Beynim, *Güzel* diye araya girerken diğer duyularım da tam karşımda duran uzun boylu mavi insanı fark etmişlerdi. Teninin rengini anlatacak bir renk yoktu. Benimkinden çok daha maviydi. Siyah saçları ve gözbebeklerini ayırt edemediğim kapkara

gözleri vardı. Bana öyle bir bakıyordu ki bütün uzuvlarım jöleye dönmüş gibi dizlerimin bağı çözülüyordu. Utanç verici bir şekilde burnumdan soludum, bu da durup dururken boğulmama sebep olacaktı az kalsın.

Çocuk beni tepeden tırnağa süzerken deli gibi kızardığımı hissettim. Hemen başımı öne eğdim çünkü bir an kendimi çırılçıplak hissetmişim, neyse ki bu kez giyiniktim. Wedda'nın düğmelerimi iliklediği iyi olmuştu.

"Aza Ray Quel bir deri bir kemik kalmış," diye homurdanan çocuk, suçlayan gözlerle Wedda'ya baktı. "Göreve hazır olması gerekirdi. Yürüyebiliyor mu bari? Şarkı söyleyebiliyor mu? Cüsse-sinin iki katı olması gerekirdi. Meşum Yel adına, onun aradığımız kişi olduğunu sanmıştım."

Elini omzuma koyup beni sert bir şekilde dürtünce olduğum yerde dönüverdim.

"Affedersin?" demeyi başardım. "Ama sen kimsin?"

Hem kuş insanlar hem mavi insanların hepsi bana bakıyor, gözleriyle beni ölçüp tartıyorlardı. Homurdana homurdana hoşnutsuzluklarını dile getiriyorlardı. "Biri bana neden burada olduğumu söyleyebilir mi lütfen?"

Mavi insanlardan biri Wedda'ya, "Bu doğru olamaz," dedi. "Bu zavallı kuşcağız, bu kadar zamandır peşinde koştuğumuz kişi olamaz, kaçırılan Aza olamaz. Bu hiçbir şeye benzemiyor."

"Boğulanların arasında geçirdiği süre boyunca hasar almış," dedi başka biri.

"Bir de onu gemiye getiren Meşum Yel... Herhalde bu da ona zarar vermiş. Onu buraya *sürükledi*," dedi bir başkası tiksinti ve dehşetle. "İçinde bulunduğu bedeni kesip onu çıkardığını duydum. Kelimelerle anlatılamayacak kadar korkunç."

Odadakiler ürperdi.

“Hâlâ yaşıyor olması bile akıllara zarar,” dedi birinci mavi insan.

Midem bulanmaya başlamıştı. Mavi insanlardan biri kemikli parmaklarıyla göğsüme dokunup beni dürtünce göğüskafesimin içindeki kuşun tüyler ürpertici, taraz taraz boğuk sesini duydum.

“Hanendesi göğsüne yuvalanmış,” dedi Wedda. “Başka kimse- nin göğüskafesine yuvalanmazdı. Bu kaptan için yeterli bir kanıt, benim için de öyle.”

Birden bir kıpırdanma ve mırıldanmalar oldu. Fısıldaşmalar ve huzursuzluk nidaları. Herkes felç olmuş gibiydi ve hepsi hazır olda bekliyordu.

Biri içeri girdi. Başı tavana değecek kadar uzun bir kadındı.

“Kaptan,” dedi ziyaretçilerimden biri. “*Amina Penarrum*’a yeni geleni değerlendiriyorduk...”

Kadın odadakilere çıkışır gibi baktı. “Durumunu bensiz değerlendirmeye cüret mi ediyorsunuz? Onun ne olduğunu ve benim söylediğim kişi olup olmadığını sorgulamaya mı kalkışıyorsunuz?”

Gelip tam karşımda dikildi, bana doğru eğildi. Kadının saçları kıvrılıp karmaşık düğümler haline getirilmişti ve mavsmavi yüzünde, petrol kuyularını andıran kapkara gözleri vardı. Çıkık elmacikkemikleri. Gaga gibi sivri bir burnu, kalemle çizilmiş gibi görünen kaşları, dövme, halka, tüy ve kelimelerden oluşan bulut kümeleriyle resimlendirilmiş kolları vardı.

Onu tanıyordum. Yüzüne aşınaydım. Üzerindeki dövmeleri de biliyordum.

Yıllardır onu rüyalarımda görüyordum. İkimizi. Bir kuş sü-rüsünü. Demir atan bir gemiyi. Bir bulutu.

Kadın tir tir titreyen elini uzatıp yüzüme dokundu.

“Ah... zah,” diye fısıldarken sesi sanki ağzından değil gırtlak-ğından geliyordu.

Adımı telaffuz ediş şekli neredeyse Jason’la benim adımı & için boşluk bırakıp söylerkenki telaffuzumuzu andırıyordu. Kimse adımı bu şekilde telaffuz etmezdi. Adımı ağzının içinde eziyordu. Gayet duru bir sesle konuşuyordu, sesi odadaki diğer mavi insanların seslerine benzemiyordu. Onun sesinde farklı bir şey vardı. Buruk, tuhaf ve yaralı bir fısıltıyı andırıyordu.

“Ben Aza’yım,” diye ciyakladım, mümkün olduğunca normal bir ses çıkarmaya çalışırken.

Wedda’ya döndü.

“Sağlığı yerinde mi? Ateşi düştü mü?”

“İyi,” dedi Wedda. “Gücünü toplamaya başladı.”

“Bana da anlatacak mısınız?” demeye çalıştım ancak sesim bir türlü çıkmadı. Mavi ellerime baktım. *Fena halde* maviydiler.

Kadın (kaptan mı yoksa?) uzun ve soğuk parmaklarıyla tekrar yüzüme dokundu. Ailemi öyle özlemiştim ki. Annemi, babamı, Eli’i ve Jason’ı istiyordum.

“Peki, annem nerede?” dedim. Bunu soğukkanlılıkla sormaya çalışmıştım. Aslında çıkarmak istediğim o ağlamaklı sesleri de çıkarmamıştım.

“Burada,” dedi kaptan.

“Hayır. *Annem* nerede?” derken bunu daha ısrarcı bir tonda söylemiştim, utanmaz bir çocuk gibi. Yüzümü annemin süveterine gömüp ona sarılmak istiyordum.

Sesi kulaklarımda çınılıyordu. *Gitmen gerekiyorsa git, Aza...*

Ah, Tanrım, zavallı anneciğim öldüğümü sanıyordu. Yoksa burada olurdu. Başka türlü mü mümkün değildi.

Etrafım kanatlarla çevriliydi ve gittikçe bana daha da yaklaşan yüzler vardı, mavi yüzler, gagaları olan tüylü yüzler.

Wedda baykuştan ziyade anaç tavuk gibi kabardı.

“Geri çekilin,” diye bağırırken sesi insana korku salıyordu. “Yavru kuşun nefes almasına izin verin. Ne sizin kim olduğun-

nuzun ne de başına neler geldiğinin farkında.” Biraz olsun geri çekildiler, yalnızca biraz.

Elimi bağrıma atıp göğüs kafesimdeki o eğri büğrü kemiğin bana verdiği huzuru hissetmeye çalıştım. Oradaydı. Bir an... lades kemiği olduğunu sandım.

Bir steteskop istiyordum. Doktorumu istiyordum. Sırtıma vurup göğsümü dinlemesini, içeriye işgal eden bir şeyler olup olmadığını anlamaya çalışmasını istiyordum çünkü burası İŞ-GAL KUVVETLERİNİN MERKEZİYDİ. Bu, halüsinasyonların da halüsinasyonuydu.

Bütün şu aşına olduğum şeyler, yaşadığım dejavular, duvardaki ahşap kirişlerden, kaptanın burnumun dibine kadar giren yüzündeki mimiklerine değin her şey. Olaylara, *ona* dair bir sürü şey hatırlıyordum.

Garip bir kolyesi vardı ve üzerime eğildiğinde, neredeyse bana çarpacak kadar başımın üzerinde sallanıyordu. Billur bir reçine içerisine yerleştirilmiş gibi görünen bir mercan ya da kemik parçasını andırıyordu.

Dünya sallanıyordu. Kendi bedenimde değilmiş gibi hissediyordum.

“Seni Milekt buldu,” dedi kaptan. “Seni boğulanların arasından tam zamanında çektik. Ölmek üzereydin.”

Bir an ağzıyla elini kapayıp duraksadı. Gözlerinden binbir duygu aynı anda geçiyordu. “Ama sonunda evine döndün.”

Kalbimde, her zaman biraz yamuk olan kalbimde, baş dönmesini andıran garip bir his vardı.

“Seni tanımıyorum bile,” diye fısıldadım.

“Bizden çalınmadan önceki hayatın hakkında, *Amina Penarum*’da birlikte olduğumuz zamana dair bir şey hatırlamıyorsun

tabii. O kadar küçüktün ki. Daha bebektin. Ama o zamanlar bile... Sıradışydın."

Kaptanın yanaklarından dolmakalem mürekkebine benzeyen katran karası bir damla yaş süzüldü. Elini, tıpkı annemin yaptığı gibi yüzüme koyduğunda bu kez hiç kıpırdamadan durdum, garip bir hisse kapılmışım:

Y U V A

Y U

V A

A V U Y

"Ben Kaptan Zal Quel," dedi. "*Amina Penarrum* gemisindesin."

Gözlerimi kırptırdım. Hâlâ oradaydı. Hâlâ bir şeyler bekler gibi bana bakıyordu. Ben de hâlâ oradaydım. Hâlâ ona bakıyordum.

"Sen kaptanın kızısın, Aza."

Dilim tutulmuş gibi ona bakarken, bir şekilde söyleyeceğini içten içe bildiğim cümleleri söyleyerek bitirdi sözlerini.

"Ben senin annenim. Burası da Magonya."

{AZA}

Hayır.

Tüylü insanların, gri üniformaların, mavi kolların arasından ite kaka geçip kenarlarında sıra sıra hamakların dizili olduğu koridor boyunca koştum, koştum, koştum.

“*Magonya*,” demişti Jason. Ama biz masallardan bahse diyorduk, gerçeklerden değil. Tarihten ve halüsinasyonlardan bahsetmişti. Bu delilikti! Ben hastaydım!

Ben kalabalığı yarıp geçerken göğsümdeki kuş bağıırıp duruyordu. *Üstlerine saygı göster! Zal geminin kaptanı! Onu selamla!*

Kendimi bir merdivenden mancınıkla fırlatır gibi yukarıdaki güverteye atarak bir sürgüyü çektim ve gün ışığına çıktım.

Biraz temiz hava alıp öksürmeyi, üzerine adımın işlendiği hastane önlüğüme tutup açık sırt kısmına çarpan buz gibi havayla kendime gelmeyi bekliyordum ama yalnızca buz gibi havayla karşılaştım. Park yeri filan yoktu. *KARA* da.

Hayır.

Sadece gökyüzü vardı. Alabildiğine gökyüzü.

Ve gemilerle doluydu.

Her yönde, farklı mesafelerde, bizim içinde bulunduğumuz da dahil, büyüklü küçüklü her türden gemi ve tekne vardı. Gemilerin hepsi kendine özgü bir havadaydı.

Sıra sıra bir dizi gemi bir araya gelip beraberlerinde koca bir fırtına getirdiler. Küçük tekneler, katamaranlar, yatlar, yük gemileri... Hepsi de gökyüzünde süzülüyordu.

Hepsi de uçuyordu. Gemiler uçuyordu, evet, evet, tam olarak böyle bir manzara vardı, üstelik kanatları da yoktu. Öyle, hiçliğin ortasında süzülüp duruyorlardı.

Üstelik ben de devasa bir geminin güvertesindeydim. Yelkenleri ve selviçesi vardı. Borda kaplamaları. Meltemle hafif hafif salınıyorduk.

Bir dakika sonra Zal arkamda belirmiş, beni havaya kaldırıyordu, çünkü bacaklarının farkında bile olmayan bir denizanası gibi oradan oraya savruluyordum.

“Aza Ray Quel, burası senin ülken,” dedi güverteyi cınlatan bir sesle. “Bunlar da senin ülkenin gemileri. *Amina Penarrum* filonun lideridir. Ondan daha iyisi ve cesuru yoktur.”

Mavi insanlardan oluşan bir grup, etrafımızı sardı.

“Bunlar da zabıtlar.”

Hepsi bir ağızdan, o mavi üniformaları ve inanılmaz ısıklık-vari sesleriyle, “Kaptanın Kızı,” diye haykırdılar. Ellerini kaşlarına kaldırıp asker selamına durdular. Tıpkı Kaptan’ı selamladıkları gibi selamlıyorlardı beni.

Kusmak o anda aklıma gelen en mantıklı seçenektir.

Geminin tirabzanlarına tutunup aşağıda üst üste kümelenmiş bulutlara bakarken midem bulanıp duruyordu.

Kocaman bir şey bana bakıyordu. Minicik gözleri olan belli belirsiz desenleriyle gümüş renkli, parlak bir şey. Gözlerini kırıştırtıp tüylü yüzgeçlerini açtığında minik yağmur damlaları sü-

zld. Bir rüzgâr ve yağmur boranı savruldu bir Şeyin içinden...
Hava deliği miydi o?

Bir bulutun içinden yanlamasına süzülüp geçerken bir yandan
da Şarkı söylüyordu.

Yıldızlar denizi, diye Şakıyordu... Sanki hem kelimelere dk-
yor hem dkmyordu. Çok güzel bir sesle *Selamlar*, diye Şakıdı.
Yağmurlar ve kar denizi.

Bir sürü psikolog, gözyaŐlarının sözde iyileŐtirici bir gücü
olduğunu anlamam konusunda yardımcı olmaya çalışmıştı. İlk
kez anlıyordum.

“Ağlama, Kaptanın Kızı. O sadece bir Fırtına Balinası,” dedi
mürettebatın tüylü üyelerinden biri.

ivit mavisi renkli, ibikli olandı. Mavi alakarga kız olduğunu
fark ettim.

Yalnızca bir fırtına balinası. O devasa yaratığa baktım...
Artık altımızda değil, güverte korkuluklarının biraz üzerindeydi.

“Bizimkilerden biri,” dedi Zal. “Bizim için fırtına yaratıyorlar,
bizi boğulanların gözlerinden saklamak için. Kamuflejimizin bir
parçası.”

Yarı balina yarı iklim olarak yer değiştirip duran, buhar ı-
karan bu yaratıklara baktım.

“AŞağıdaki hayatın boyunca bakıp durduğun bulutların hepsi
fırtına balinaları değilse de bir kısmı yleydi.”

Sonra biraz daha baktım. “Hepsi değil, bir kısmı.”

Bütün o gemilerin ve bulutların, sisler içindeki balinaların
arasından aşağı bakınca aşağıda bir dama tahtasını andıran yeşil
tarlalar, yollar ve binalar gördüm. Yeryüzü. İçim özlemle doldu
ancak aşağı bakmama daha fazla izin yoktu.

Zal, “Şu anda *Amina Penarrum'da*, yani ana yelkendesin,”
diyerek gemi direğini işaret etti.

Ana yelken bana bakıp beni tanıdığını belirten tiz bir ses çıkardı; çığlık çığlığa bir şarkı.

Uçucu, dedi. Hoş geldin, ateşböceği.

Ana yelken dev bir yarasaydı.

Bir evin salonu büyüklüğündeki devasa bir şeydi. Köseleyi andıran yüzünde gözler vardı, kemikli kollarını kanat gibi iki yana açmıştı. Beyaza çalan gümüş renkli bir yarasaydı, bedeni geminin direğine zincirlenmişti, parmakları andıran kemikleri taraklıydı, iki yana açtığı kanatları rüzgârla kabarıyordu. Bana bakarken dişlerini hafifçe aralayıp havanın tadını almaya çalışıyordu. Kız, dedi yüksek ve tiz bir zırlı çıkarak.

Mürettebattan birinin yarasa-yüzünün hizasına uçarak bir kovanın içinden pır pır eden bir şey çıkarıp yarasanın ağzına koyduğunu gördüm. Sonra bunun bir güve olduğunu fark ettim. Ama kafam büyüklüğünde bir güveydi.

Yarasa güveyi kapıp kanatlarını kopardıktan sonra daha hızlı süzölmeye başladığını fark ettim.

İnsanın burun deliklerini yakan bir yağ ve ateş kokusu aldım. Mürettebat güverteyi ovalayarak temizliyordu. Siyah izler. Korkuluklardan birinde bir delik vardı.

Dejavu yaşıyormuşum gibi bakışlarım tekrar yarasaya kaydı. İpeksi kanadında bir yanık vardı, iyileşiyordu ama yine de kötü görünüyordu. Bununla ve bir çarpışmayla ilgili bir şeyler hatırlar gibi oldum...

Ama sonra gitti. Hatırlayamıyordum.

“Yaralandı mı?” diye sordum.

“Sen ona kafanı yorma. Yarasayelkenler sadece hayvandır,” dedi Zal. “Bizimkine gayet iyi bakılıyor. Acıyı bilmezler.”

Güvertenin geri kalanını görmek için yavaş yavaş döndüm. İşte orada, gemiye yön veren dümen vardı. Geminin yan tara-

fından, oldukça sert metalden, zincir ve makaralarla kaplı koca bir vinç sarkıyordu.

Gemi direğinin tepesinde, içi sarı kuşlarla dolu bir yuva vardı. Ağzımın içine uçan kuşa benziyorlardı. Ciğerimin içine uçan kuşa.

“Hanende,” dedi Zal. “Bağrımıza yerleşen kuşların, yani avazelerin yuvası. Milekt gibi.”

Göğsümün üzerine, kanatların çırpındığını hissettiğim yere dokundum ve oradan tiz bir haykırış koptu. *Milekt* diyordu ciğerimdeki kuş. *Milekt*.

Tepemdeki altın renkli kuşlardan biri uçana kadar bağlı olduklarını fark etmemiştim. Rüzgârı test etmek için uçup çılgık attıktan sonra, ince bir halatla bağlı olduğu tüneğine geri döndü. Bir anlığına o boncuk karası gözleriyle bana baktı ama bir şey söylemedi. İnsan görünümlü herhangi bir şeye dönüşmedi.

“Bu benim gemim. Artık senin de gemin. Bu da mürettebatım. Bunlar tüylü sınıfın geri kalanları,” dedi Zal. Ellerini çırpıttı. “Rostrae!” diye haykırdı.

Ayaklarına bağlı iplerle gökten inmeye başlayan kuşlar güverteye konuyordu. Arka bahçeme doluşan kuşların çoğunun orada olduğunu fark edince ürperdim. Aralarında birbirine girmiş bir ipler yumağı taşıyorlardı; uzun, kısa, ipek gibi incecik olanlar da vardı, zincir gibi ağır olanlar da, hepsi de ya güverteye ya da geminin direğine bağlıydı. Üç baykuş daha vardı. Şahinler. Kargalar. Daha önce hiç görmediğim, küçücük ve şekerleme ambalajı gibi farklı farklı renklerde tüyleri olan, parlak kırmızı, mavi, yeşil, pembe ve gümüşü renkli kuşlar da vardı. Bir piñata² kırılmış da içindekiler yere saçılmış gibi bir görüntü oluşturuyorlardı.

2 Karton veya kil konteynırların şeker, sakız gibi tatlı yiyeceklerle veya oyuncaklarla doldurulduğu kukla-oyuncaktır. (ed.n.)

Bir kaya kartalı aşağı süzülürken bana bakıyor, karamel renkli gözleri ateş saçıyordu. Bakışlarında şefkatten eser yoktu. Olduğu gibi görünüyordu, bir avcı gibi. Açtığına kanatları herhalde iki buçuk metreyi bulurdu. Parmaklarım kadar kalın ve iri pençeleri vardı.

Dizlerim titriyor, başım dönüyordu yine de karşısında dikildim. Zal'in elleri omuzlarımdaydı.

Arı büyüklüğünde bir sinekkuşu bana yaklaşıp tam tepemde kanat çırparak havada asılı durdu ve başını yana yatırarak bir gözüyle beni süzmeye başladı. Suratımın hemen yanında bir kızılgerdan vardı ama bu bir Amerikan kızılgerdanı değil Avrupa kızılgerdanıydı. Jason'dan öğrendiklerim burada bile işe yarıyordu. Örneğin Avrupa kızılgerdanlarının bizimkilerden daha ufak tefek ve yırtıcı olduğu gibi bilgiler. Bu kuş, boncuk karası gözüyle bana baktıktan sonra benim hakkımda bir kanaate varmış gibi şakıdı.

Sonra bütün kuşlar havalandı.

Kanatlarını açıp hem hız hem ağırlık kazandıklarında çıtırtı ve homurdanmaya benzer sesler çıkarıyorlardı. Gagaları, etraflarında yüzler belirinceye dek açıldıkça açıldı, tüylü başlarını eğdiler. Şöyle bir silkinerek tüylerini kabarttıktan sonra kuş hallerinden sıyrılıverdiler.

Kuşların hepsi insana dönüşmüştü.

Sinekkuşunun durduğu yerde ufak tefek güzel bir adam vardı, burnu bir gaga gibiydi, parmakları kabarık duruyordu; kartalın durduğu yerdeyse altın renkli tüylerden oluşan saçları ve adaleli kaslarıyla iriyarı bir kadın vardı artık. Kızılgerdan, tarifi mümkün olamayacak kadar tuhaf beyaz halkalarla çevrili gözleri ve göğsünde kızıl dövmeleleri olan bir adama dönüşmüştü.

Bütün bu düşsel yaratıklar bana bakıyordu. Hepsi de bir çocuğun hayal gücünden fırlamış gibi beni selamlıyordu... Ben de zaten böyle küçük bir kızdım, eline geçen her kitabı harıl harıl

okuyan, kâğıttan gemiler yapan ve sınıfın kanaryası tarafından taciz edilen küçük bir kız.

Kuş insanlar hep bir ağızdan, “Kaptan’ın Kızı,” diye bağıldılar. Yirmi beş farklı türde şakıyorlardı ancak hepsi kim olduğum konusunda fikir birliğine varmışlardı. Bundan şüpheleri yok gibiydi.

Ben hariç herkes, kim olduğumdan emindi. Bir şeyler bekler gibi gözlerini bana dikmişlerdi.

Kaptana baktım.

Elimden geldiğince nazik bir şekilde, “Ben *eve* gitmek istiyorum,” dedim. Bu sanki çoktan kaybettiğim bir şeye ulaşmak için son şansımymış gibi geliyordu. “Bir yanlışlık olmalı. Ben senin kızın değilim. Ben yeryüzünde bir hastanede doğdum. Babam hastanenin tüm çalışanlarına blendırla margarita yapıp arabasıyla hastaneye taşıdı. Dört yüz tane misket limonu almıştı. Doğduğum anın fotoğrafları var, kanlı fotoğraflar. Ben evlat edinilmedim. Ben, sizin zannettiğiniz kişi değilim ve *evime* gitmek istiyorum. Ailem öldüğümü sanacak. Lütfen, bırakın da gideyim.”

Birden aklıma başka bir anı geldi... Jason, ah Tanrım, Jason, elimi tutup beni bulacağını söylemişti. *Burada* olduğuma göre beni nasıl bulacaktı ki?

Kamaramdaki mavi tenli çocuk, güzel ve kaba olan, doğruca gözlerimin içine bakarak karşıma dikiliverdi.

“Konuşmama müsaade var mı?”

Zal başıyla onayladı. “Müsaade sizin.”

“Beklendiği gibi, eski haline dönmek istiyor. Belki de buraya ait olmadığını söylediğinde ona kulak vermeliyiz. Daha fazla vakit kaybetmeyi göze alamayız.”

Zal benimle yüz yüze gelmek için etrafımda döndü. “Boğulanlar, Magonya havasına ihtiyacın olduğunu bilmiyorlardı. Gemine, hanendesine, *şakımana* ihtiyacın olduğunu bilmiyorlardı çünkü bizim nasıl yaşadığımız hakkında en ufak bir fikirleri yoktu. Orada

can çekişiyordun. Orada öldün. Burada hayat bulacaksın. Burası senin ülken, Aza Ray. Seni yuvana getirdik.”

“Ama,” dedim. “Ben sizin zannettiğiniz şey değilim.”

“Kendine bir bak,” diyerek gülümseyip bana küçük bir ayna uzattı. “Kim olduğunu gör.”

Flu yansımana baktığımda her şey karanlık ve birbirine girmiş gibiydi ancak bir anlığına odaklanabildiğim tek şey yılanlar gibi kıvrım kıvrım hareket eden saçlarımdı. Her yöne savruluyorlardı, sonra gözlerimin önünden çekildiler ve...

Yüzümü gördüm, aslında her zamanki yüzüme benziyordu; kemikli ve tuhaf, her zamanki iri gözlerim ama...

Ama aynada gördüğüm kızın aşağı sarkan incecik dudakları yerine dolgun, çivit mavisi dudakları vardı. Gözlerim de... Benim gözlerim olduklarını biliyordum, ancak o anda gördüğüm renklerin üzerinde çivit mavisi bir hat vardı... Su altındaki balıklar gibi altın rengi ve kızılımsı.

Bu kızın elmacık kemikleri çıkıktı ve ağzımı açtığımda gördüğüm dişler benimkilerden daha sivriydi.

Tenine, saçlarına ve yüzümün aynadaki yansımasına bakıyordum ancak sonra hep nefret ettiğim o bir deri bir kemik, zayıf mı zayıf Aza bedenim, benim bedenim, bambaşka bir şeye dönüşmüştü.

Ne diyeceğimi Ne yapacağımı

bil

mi

yordum.

Eski beni istiyordum. Beti benzi solmuş, tarazlı sesli, çırpı gibi kolları ve bacakları olan beni.

Güverte, kırılmış cam parçalarıyla kaplanana değin aynanın elimden düştüğünü bile fark etmedim.

Başımı kaldırıp Kaptan'a baktım, ağzım beş karış açık kalmıştı. Zal'ın kılı bile kıpırdamamıştı. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

"Sen benim kızsımsın, Aza," dedi yumuşayan sesiyle. "Burada hayatın aşağıda hiç olmadığı kadar iyi olacak. Göğün altındaki o diyar bir gölgeler diyarıdır ve boğulanlar da gölge insanlardır. Sen kendi günahların yüzünden değil benimkiler yüzünden kaçırılıp oraya yerleştirildin. Bunların hiçbirisi senin suçun değildi. Hepsi benim suçumdu."

Gözlerinden, az önce gördüğüme benzeyen katran karası bir damla yaş daha süzüldü.

"Seni doğurmamın üzerinden on altı sene geçti, buradan kaçırılmanın üzerinden de on beş sene. Sen bunun nasıl bir ısırtıp olduğunu bilemezsin, Aza. Magonya'yı nasıl etkilediğini de bilemezsin."

Doğrulup gülümsedi ve omuzlarını salladı.

"Ancak bu gece, yakışık aldığı üzere bir kutlama yapacağız. Artık yas tutmak yok. Bu gece doğumunu ve aramıza dönüşünü kutlayacağız. Dai..."

Hâlâ yargılayan gözlerle, kin kusar gibi bana bakan siyah saçlı çocuğa döndü.

"... Boğulanlar doğum gününü onu toprağa vererek kutlayacaklar."

İrkildim.

"Biz daha güzel bir şey yapacağız. Sen Aza'ya bir Magonya şarkısı söylemenin nasıl bir şey olduğunu tattıracaksın, bunu on beş yıl sonra ilk kez duymuş olacak. Halkının kurtuluşu için o da sana eşlik edecek."

Bir an tereddüt etse de başıyla onaylayıp gözlerini kapadı. Gökteki kalabalık biraz olsun dağılmıştı. Artık etrafımızda başka gemiler göremiyordum. Gemi büyük bir hızla hareket ediyordu,

rüzgârın yelkenleri şişirdiğini hissettiğim anda göğsünden bir sürü ritim ve titrek tınıdan oluşan bir şarkı yükselmeye başladı.

Sonra da başladığı melodiye eşlik edecek farklı nağmeler döküldü ağızından.

Göğüs kafesimin içinde bir kıpırdanma hissettim. Bu çocuğun, yani Dai'nin de göğüs kafesinin içinde tıpkı benimki gibi bir kuş vardı.

İnanılmaz bir uyum içinde şarkıyı birlikte söylüyorlardı. Sesi öyle şahaneydi ki neredeyse kendimden geçecektim.

Göğüs kafesimin içinde çırpınan Milekt'in, *Öğren. Sen de onlarla birlikte şakı. Bunu yapman gerekiyor*, diyordu.

"Hayır," dedim, Milekt'in bu konuda böyle ısrarcı davranması ve benim aslında Milekt'in söylediği şeyi yapmak istemem canımı sıkıyordu.

Burada şakılamak çok önemli bir şeymiş gibi görünüyordu. Şakımanın *bir şeyler* yapabileceğinden şüphelendim... Hayır, böyle olduğunu biliyordum.

Bu durum beni geriyordu ve böyle bir şeyi deneme fikri bile beni heyecanlandırmaya yetiyordu. Bu şunun gibi bir histi...

Tam bunu düşünürken aklıma *Jason* geldi.

Dai, yüzünde tam olarak ne düşündüğünü çözmemeye izin vermeyen bir ifadeyle bana bakıyordu. Onun göğsünden de tiz bir şakıma geldiğini fark ettim.

"Hayır," diye haykıran Dai yumruğunu göğsüne indirdi. "Henüz vakti gelmemiş. Daha hazır değil." Kuşu sustu. Dai birden havalanıp selviçenin etrafında dönerek halatları kollarına doladı. Mürettebat dikkat kesilirken Dai farklı notalarla şarkı söylemeye başladı. Sanki Dai onları çağırıyor gibi, gökyüzündeki tüm yıldızlar göz kırpyordu.

Birkaç tanesi diğerlerinden çok daha parlaktı, etraflarını saran karanlığın içinde daha çok ışık saçıyorlardı.

Saydım. On altı tanelerdi. O kadar parlaklardı ki mum ışığını andırıyorlardı.

Geminin direğinin tepesindeki kuşlar da bu şarkıya eşlik etmeye başladılar, sonra göğüskafesindeki kuş da onlara katıldı. Dai'nin şarkısındaki boşlukları kendi notalarıyla doldurmaya başladı.

Bir an benim de şakımam gerektiğini hissettim. Neredeyse elimde olmadan onlara eşlik edecektim, peki neden?

Cidden? Ben şarkıcı değildim ki?

Sonunda içimden bazı sesler yükselmeye başladı. Bu şarkı, Dai ve benim etrafımdaki havanın titreşmesine neden oluyordu.

Kimdi bu Dai?

Bilmiyordum ama kalbim yerinden çıkacakmış gibi güm güm atıyordu ve işte o anda Kuzey Işıkları gökyüzünde bir kırbaç gibi şaklayarak karanlığı yardı.

Yeşil

Mavi ve

p
e
m
b
e
ve
K
I
R
M
I
Z
I
ve

t
u
r
u
n
c
u
ve
b
e
y
a
z
ve
GÜMÜŞ rengi.

Işıklar gemimizin üzerine bir battaniye gibi serilirken ısıkt huzmelerinin altında parıldayan Dai'ye baktım.

Başını geriye atıp gökteki yıldızlara bakarak bir nağme şakı-maya başladığında göğüskafesimin de ona yanıt olarak titreştiğini hissettim. Ciğerimdeki kuş yine şakımaya başlamıştı ve Kuzey Işıkları'nın ucunda başka bir renk, uçuk mavi belirmeye başladı.

Dai, yaptığı sanki hiç zor bir şey değilmiş gibi geminin di-reklerinden birinin yarısına kadar zahmetsizce tırmandı. Gökten usul usul mor renkli bir toz dökülmeye başladı.

Ağzım bir karış açık kalmıştı. Elini tekrar göğsümün üzerine koyan Zal'ın yüzünde şefkat dolu bir ifade vardı.

Dai gemi direğinin tepesinden, "İyi ki doğdun, Aza," diye haykırdı. Başını eğip beni selamladı.

Mürettebatın geri kalanı da hep bir ağızdan, "İyi ki doğdun, Aza," dedikten sonra onlar da eğilerek beni selamladılar.

Zal da, “İyi ki doğdun, Aza,” diyerek bana gülümsedi.

Göreceğimi hiç düşünmediğim bir doğum günü kutlamasıydı. Ölmüş olmam gerekiyordu ama ölmemiştim. Yeryüzünde olmam gerekiyordu ama değildim. Çıkarabileceğimin farkında olmadığım ve kesinlikle bir umarsızlık çılgılığı olan figanımı etmeye başladı-ğında, geminin derinliklerinden belli belirsiz bir feryat işitildi. Mürettebat gergin bir şekilde kıpırdanarak etraflarına bakınmaya başladı ama hemen elimle ağzımı kapayıp sustum.

Nazik, saygılı ve minnettar olmam gerekirdi. Ancak gökyüzünde süzülen bir gemideydim ve ailemden kaçırılmışım, ayrıca sevdiğim herkes öldüğümü düşünüyordu.

Hafızamı şöyle bir yoklayınca, mutfağımızda çikolatalı eklerler, okyanusun dibinde dolaşıp duran gümüş renkli dev bir kalamar dışında bir şey ve Jason’la benim neredeyse...

Ve şak, işte oradaydı. Gerçekle hayali birbirinden ayıran o ince çizgi. Arkamı dönüp Kaptan’a baktım.

“Beni doğum günümde defnedeceklerini söylemişsiniz. Ben burada olduğuma göre ailem kimi defnediyor?” diye bağırdım.

Zal, “Yeter!” diyerek yüzüme bağırınca dengem tamamen bozuldu.

“Hayır! Beni eve götürün!”

“Böyle olacağını söylemiştim,” dedi geminin direğinden inmekte olan Dai. “Ruhu örselenmiş.”

Zal katı bir tavır takındı. “Hiç de değil. Aza hiçbir Meşum Yel’in zarar veremeyeceği kadar güçlüdür.” Omuzlarını dikleştirip beni dikkatle incelemeye başladı.

Sonra, sinemada duysanız tüylerinizi ürpertecek korkunç bir kahkaha attı.

“Boğulanlar seni yetiştirmiş olsa da sen benim kızımsın,” dedi. “Ben de bana söylenenlere inanamazdım, yani emin olmadan.

Yabancılardan duyduklarıma inanmazdım. Hatta arkadaşlarımdan duysam bile. Sana kanıtlayacağım, kızım. O zaman bana inanacaksın. Kim olmak için doğduğunu anlayacaksın.”

Böylece, cenaze törenimin yapıldığı yerin üzerinde süzölmeye başladık.

11. BÖLÜM

{AZA}

“Magonya’da öldüğünde,” dedi Zal, “bir kahraman gibi uğurlanırsın, aşağıdakilerin törenlerine hiç benzemez.”

Ahşap ve pirinç dürbünü bana uzattı ve bir dakika sonra, o dürbünle, okuduğum lisenin otoparkına bakıyordum. Sözleri üzerine başımı kaldırıp ona baktım.

“Sanki burada yapılacak cenaze törenim çoktan planlanmış gibi.”

“Yaşamak risk almaktır, Aza,” dedi sert bir sesle. “Kahramanlar genç ölür. Sen kahraman olmamayı mı isterdin? Burada gök senin için alev alev yanacak. Bizim cenazelerimiz onların gün batımıdır.”

Anlıyordum. Aman ne rahatladım. (Amma delilik.)

Hemen aşağıda, yeryüzünde, okuduğum liseden insanlar siyah kıyafetleriyle mezarlığı doldurmaya başlamıştı. Kesik kesik soluyordum ama iyiydimiyiydimiyiydim tamamen ve kesinlikle iyiydim...

...kalabalık, timsah kostümü içindeki kişinin aralarından geçmesi için iki yana ayrılana dek.

Ondan sonra iyi olmadım. Adını önce usulca söyledim sonra daha yüksek sesle. “Jason.”

Bu kadar uzaktan bile Jason Kerwin’in tıpkı benim gibi çok iyi rol yaptığını görebiliyordum. Timsah kostümünün başı elindeydi ve dürbünden bile dudaklarının çatlamış olduğunu görebiliyordum. Dudaklarını ısırıştı. Gözlerini görebiliyordum, kan çanağına dönmüşlerdi. Bir şey ona saldırmış ve onu alt etmeyi başarmış gibi görünüyordu. Geminin derinliklerinde bir yerden yine o ses, o acıklı feryat koptu. Zal’a baktım ama tepkisizdi. Diğerleri de öyle.

“Gördün mü?” diye mırıldandı Dai, Kaptan’ın yanı başında bitivererek. “İşte, gemiye çıktığında uğruna gözyaşı döktüğü boğulan bu. Belki de ruh eşi odur, ben...”

Kaptan yüzünü ekşiterek, “Alt tarafı bir boğulan,” dedi. “Onunla arasında bir bağ olamaz. Tüylü sınıftan bile daha aşağı bir tür.”

Dai’nin söylediklerinin ne anlama geldiğini bilmiyordum, açıkçası umurumda da değildi. Kendi cenaze alayımı izliyordum.

Öğretmen ve öğrenciler Jason’ın arabasının peşine takılarak park yerinden çıktılar. Ritmik bir korna çalıyorlardı. Onlara bir mesaj çaldırmakta olduğunu fark ettim. Bir kısmını yakalayabildim. Hepsini değilse de yeteri kadarını.

Gözlerimden süzülen yaşları zayıflık belirtisi olarak gören Dai hâlâ homurdanıp duruyordu ancak figan etmeye devam eden kuş dışındaki herkes, gıkını bile çıkarmadan sessiz kalma basiretini sergiliyordu.

Mezarlıkta arabadan inen ailem, on yaş daha ihtiyarlamış görünüyorlardı, içim cız etti. Kaptan koluma yapışmıştı. Tek yapabildiğim olup biteni izlemektir.

Hemen arkalarından Eli yalpalaya yalpalaya arabadan indi. Saçları düzgün görünmüyordu. Uçlarını almaktan fazlasını yapmıştı. Saçlarını gelişigüzel kesmiş, uçları yamuk yumuk kalmıştı.

Kendisi kesmişti. Öyle olmalıydı. Başka bir açıklaması olamazdı.

Sonunda insanların ölümden neden korktuklarını anlamıştım. Ölümden neden bahsetmek istemediklerini de. Tersine Noel Baba hayatıma ilişkin her şeyi koca bir çuvala doldurup sırtına vurmuştu ve benim bunu sorun etmemem gerekiyordu.

Babam elinde ayakkabı kutusu büyüklüğünde ahşap bir kutu taşıyordu.

İstemsizce hıçkırdım.

“O ben miyim? O kutunun içindeki?” diye sordum Kaptan’a. Göğsüm sıkışmıştı ama nedeni artık ölmüş olmam değildi. Onları özlememdi. Annemin süveterinin kenarlarının sökülük olduğunu görebiliyordum. Babam üzüntüden iki büklüm olduğu için yalpalyordu.

Zal sabırsızca, “Elbette hayır,” dedi. “Sen benim yanımdasın. Onların elinde sadece kül var... Bedeninden geriye kalanlar,” derken sanki çok basit bir şeyden bahsediyordu.

“*Beden mi?*”

“Seni buraya getirdiklerinde Meşum Yel onu geride bıraktı. Herhalde özgürlüğüne kavuştuğun anını hatırlıyorsundur? Bana anlatılanlara göre nahoş bir tecrübe olmuş ve neredeyse seni kaybediyormuşum, ölmek üzereymişsin. Vaktimiz o kadar kısıtlı olmasaydı, hiçbirini yanma yaklaştırmazdım.”

Yine, *Meşum Yel*. Bunu ikinci kez, o garip tonlamayla duyuyordum.

Ancak orada, aşağıda ailemin arasında olmam gereken yerde bir boşluk kalmıştı. Ben beni seven insanların arasında bir { }dim, cümlelerinde yeri doldurulamayan bir boşluk.

Hıçkırıkların içimde bir tsunami gibi kabardığını hissedebiliyordum. Kıpırdıyamıyordum. Zar zor görebiliyordum çünkü yanaklarımdan katran karası yaşların süzülüşünü izliyordum. Ağzım şekilden şekle girerek gerilip boğazımdan korkunç feryatlar

çıkarken, aşağıda bir yerlerden sesi boğuk boğuk gelen kuş da benim feryadıma eşlik ediyordu. Zal başını kaldırıp dinlediyse de ağzını açıp hiçbir şey söylemedi.

Annem sendeleyince babam onu tutup koluna girdi. Jason aralarına girip ayakta durmalarına yardımcı oldu. Bu hale nasıl gelmiştik? Nasıl oluyordu da onlar için ölmüş olup burada yaşayabiliyordum?

Dudaklarımdan, “Eve gitmek istiyorum,” sözlerinin döküldüğünü duydum ve belli ki evimde bir kutunun içinde olmaya, ailemin beni bir kutu içinde, yerde açılmış bir çukura taşıyor olmasına aldırıyordum. “Lütfen evime dönmeme izin verin.”

Gemideki hiç kimsenin buna karşılık bir diyeceği yoktu. Onlar zaten evimde olduğumu düşünüyorlardı.

“Evim,” diye inledim ama kimsenin umurunda olmadı.

Jason insanlara balonlar dağıtıyor, herkes balonların ucuna birer zarf bağlıyordu. Elindeki balonu göğе bırakan son kişi Jason oldu, kocaman yeşil bir balonu. Başını kaldırıp göğе baktığında ilk kez yüzünü gerçekten görebildim.

Belli ki o ne gemiyi ne yelkenleri ne de beni görebiliyordu. Balonu bıraktı.

Yeşil balon göğе yükseldikçe yükseliyor, gittikçe bize yaklaşıyordu. Onu yakalamak için uzandım. Uzandım ama yakalayamadım.

Zal sanki bu durumda herhangi bir şey yeterli olabilirmiş gibi, “Yeter,” dedi. “İstediğin kanıtı gördün. Artık yeniden başlama zamanı. Öğrenecek çok şeyin ve çok az vaktin var, Aza Ray Quel.”

Bir baş işaretiyle Dai dümene geçti.

“Yüksel,” dedi. Dehşet içinde ona baktım. Beni buradan götüremezdi.

“JASON!” diye haykırdım. Elimdeki dürbünü tüm kuvvetimle korkuluklardan aşağı fırlattım. “JASON, YUKARIDAYIM!”

Gemiden ıgıllklar, sövüp saymalar ve tüyler yükseldi; Dai dmene asılmıştı.

“BENİ BU GEMİDEN HEMEN İNDİRİN!” diye haykırarak sesimi Jason’a duyurmaya çalışıyordum. “ONLARI BIRAKIP HİÇBİR YERE GİTMEYECEĞİM! BIRAKIN BENİ! JASON!”

Zal, “Geri ekil!” diye bağırdı. Kollarını bedenime sarıp beni yere devirdi. Yere düşerken insanın midesini bulandıracak bir sesle başımı yere vurdum ama umurunda değıldi. Gemi yukarıya, yeryüzünden ve yuvamdan uzağıa yükseliyordu.

Bütün Rostrae, bir rüzgâr uğıultusu sesiyle tekrar kuşa dönüştü, ipleri gagalarıyla kavrayıp bizi daha da yukarı taşımaya başladılar. Yarasayelkenler iyice kabarmıştı ve kalp gibi atıyorlardı.

Başım adeta bedenimden ayrılıyordu.

Kalbim sanki hâlâ *orada*, aşağıdaymış gibi geliyordu. Haykıramıyordum ama hıķırıyor, nefes almaya çalışıyordum ve güvertenin altındaki kuş ıgık atıp duruyordu, insanın tüylerini ürperten bir siren sesini andırıyordu.

Dai, “Umarım Meşum Yel seni alıp dişleri ve pençeleriyle parçalar! Meşum Yel seni yutsun!” diye homurdanıyordu. Zal tekrar dmene geçerken beni zapt etme görevini o üstlenmişti. “Boğulanların seni sevdiğini sanıyorsun ama yanılıyorsun. Onlar kendilerinden başkasını düşünmezler. Ne olduğunu bilseler seni öldürürlerdi.”

Bir sürü ağıkesici, uyuşturucu almış gibi hissizleşmiştim. Belki de beyin kanaması geçiriyordum. Hiçbir şey bilmiyordum.

Jason’ı timsah kostümünün içinde görüp duruyordum. Ambulansta beni bulacağını, lmeme izin vermeyeceğini söyleyip durduğunu hatırlıyordum.

Ama vermişti. Beni bırakmıştı. Ve ben burada, yukarıdaydım, o ise aşağıdaydı.

“Jason,” diye fısıldadım. Dai dikkatle yüzüme bakıyordu.

“O boğulan pisliğine bağlanmışsın. Biliyordum.”

Beni ayağa kaldırıp Zal’ın gemiyi bulutların arasından sürükleyerek fırtınanın içine sokmak için dümeni kırdığı yere götürdü. Zal, azarlayan gözlerle Dai’ye sonra da bana ters ters baktı.

“Emirlere uymayı *öğreneceksin*, Aza Ray. Az önce gemini ve içindeki herkesi tehlikeye attın. Ya dümbünün kaybolduğunu başkente bildirmek zorunda kalacağız ya da yaptırımları sineye çekeceğiz. Bu da Maganwetar’ın gözünün resmen üzerimizde olacağı anlamına geliyor. Boş yere ilgilerini üzerimize çekmiş olduk.”

Ama ben başka bir yerdeydim.

Jason beni görmüştü. Ömrümüzü birbirimizi görerek geçirmiştik. Beni görmüş olmalıydı.

“Bu gemi yıllarca seni aradı,” dedi Kaptan. “Tekrar kaçırılmak mı istiyorsun? Seni ele geçirmelerini mi istiyorsun?”

Midem bulanıyordu, gözümdeki yaşlardan etrafı bulanık görüyordum, büyük bir üzüntü içindeydim.

“Ama onları seviyorum,” dedim usulca.

Zal fısıldarken öfkesi sesine yansıyor. Eliyle kolumu kavrayarak beni doğrulttu. “Kimi sevdiğin umurumda değil. Magonya için ne ifade ettiğini *anlayacaksın*.”

Dişlerini sıkı.

“Seni geri almak için neredeyse her şeyden vazgeçtim. Bu sana önemsiz gelebilir ama sen benim için her şeyimsin, Aza Ray, şu gökten de yıldızlardan da üzerinde seyrettiğimiz bu gemiden de önemlisin. Buna saygın olmasa da *burada* seviyorsun, burada sana ihtiyaç var ve aşağıdaki süren de doldu.

“Etrafına bak, Aza. Mürettebatına bak. Hayatta kalmaları sana bağlı. Onların yok olmasını ister misin? Sırf sen yuvanı, gücünü kabullenmeyi reddediyorsun diye yok mu olsunlar?”

Zal’ın tırnakları kollarıma batınca irkildim. Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama delici bakışlarla gözlerimin içine öyle bir bakıyordu

ki elinden nasıl kurtulacağımı bilemedim. Neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu ancak daha önce hiç yuvamdan bu kadar ayrı düştüğümü hissetmemiştim.

Hıçkırığa hıçkırığa ağladım. Aşağıdaki kuş da bir çığlık attı.

Zal'a, "Nedir bu?" diye sordum çünkü o sesi duyar duymaz Zal'ın yüzündeki ifadenin değiştiğini görmüştüm. "Biri mi yaralandı?"

"Hayır," deyip konuyu kapadı. Ancak gözlerine katran karası yaşların dolduğunu görünce nedenini merak ettim.

{AZA}

Bir feryat duyup kalbim küt küt atarken hamağıma dolanıp uyandım. Başta, sesin gördüğüm kâbustan geldiğini sanmıştım ama aynı sesi bir kez daha duydum. Ağlarken duyduğum sesin aynısıydı.

Kan kemik parçala al acıt ısır canavar, diye haykırıyordu biri.

İnsanın kulak zarını patlatan, iç parçalayıcı, tiz ve korkunç bir çığlıktı. Bir tür yırtıcı kuş olmalıydı, biri avlanmaya çıktığında duyabileceğiniz türden bir sestir ancak kelimelerle konuştuğu için durum daha da vahimdi.

Parçalara ayır öldür öldür öldür beni, diye haykırıyordu kuş.

Ben tam bu şey... Her neyse... Ona yardım etmek için hamağımdan inmeye çalışırken Wedda odaya girdi.

Ne gariptir ki varlığı beni sakinleştirmeye yetmişti.

“Nedir bu?” diye sordum. “Neler oluyor?”

Hislerini ele vermeyen bir ifadeyle bana baktı. Sanırım hüznünlüydü.

“Önemli bir şey değil,” dedi. “Bu gemide bir hanendenin hayaleti kol geziyor. O meseleyle Kaptan ilgileniyor.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Hayalet mi?”

“Çok uzun zaman önce öldü. Ondan geriye sadece bir yankı kaldı,” diyerek iç geçirdi. “Meşum Yel adına, keşke daha yumuşak başlı bir hayalet olsaydı. Sen güverteye çıktığından beri gemiyi sallayıp duruyor. Bu yüzden hep diken üstündeyiz ama yapılabilecek bir şey yok. Onu kendi haline bırak.”

Evet, ama sorun kuşun *beni* çağırmasıydı tıpkı bu gemiyi gökyüzünde ilk gördüğümde beni çağırdığı gibi. Zal geminin benim olduğunu söylemişti. Bu durumda hayalet de mi benimdi?

“Alışırın,” dedi Wedda.

“Nesi var? Ona yardım etmeliyiz...”

“Hayalet böyle şakıyor, yavru kuş. Susacaktır. Caru beş dakikadan fazla şakımaz. Geçmişin kederi. Bir ruhu sakinleştirmek senin işin değil. Haydi seni yıkayıp giydirelim.”

Sesi kulaklarımı ve kalbimi acıtsa da kuş birkaç dakika sonra sustu. Gemide birilerinin koşuşturduğunu filan da duymuyordum. Bu çılgınlardan tek rahatsız olan kişi benmişim gibi görünüyordu. Belki de Wedda haklıydı. Belki ona hiç kulak asmamak daha iyiydi.

Wedda bana ceketimi giydirdikten sonra aşağıdan çekip düzeltti. Beş yaşındaymışım gibi yüzümü yıkadı. Hayır. Bezi elinden aldım.

“Ben on beş yaşındayım. Yüzümü kendim yıkayabilirim.”

Wedda, “On altı,” deyince irkildim. On altı. Haklıydı.

“Ben hayaletlere inanmam,” dedim. Sonra da, “Peki ya ben de *hayaletsem*?”

Wedda ciyakladı. “Yavru kuş, her geminin bir sırrı vardır. Magonya’nın da sırları var. Öğrenmen gerekenleri yakında öğreneceksin. Şimdilik, tek görevin giyinmek, yemek yemek ve göreve hazır olduğunu rapor etmek.”

Ben daha elimi kaldıramadan Wedda ceketimin düğmelerini iliklemişti bile. Bugün saçlarımı iki yandan örüp pençeleriyle de kıvrıp şekillendirdi.

“Hayır,” diyerek itiraz edecek oldum. “Kendim...”

Bana bir ayna tuttu. Yeni görüntüme henüz alışamamıştım. Aynadaki yansımamın gözlerinin içine bakmadım ancak saçlarım gemici düğümünü andıran güzel bir örgüyle topuz yapılmıştı.

“Bunu yapabilir miydin?” diye sordu Wedda gülerek. “Buna kaptan düğümü denir. Bunu da biliyor muydun yoksa, yeryüzülü? Gökyüzü modasını araştırmış mıydın bakayım?”

“Pek sayılmaz,” diye geveledim. “Gökyüzü modası olduğunu bilmiyordum.”

“Sana Magonya modasını anlatmakla kaybedecek vaktimiz yok,” dedi. “Kaptan bunu açık ve net bir şekilde ifade etmişti. Sen, daha yüce bir amaca hizmet için buradasın. Ancak bazı prosedürler var,” dedi. “Bazı kurallar var. Korsanların gemiye çıkması halinde yüzüne düşüp gözüne girmesinler diye saçların örülü olması gerekiyor.”

Ona bakakaldım. “Korsanlar mı?”

Sinirlendi. “Elbette.”

Örgülerimi iyice yerleştirdikten sonra heyecanla ya da memnuniyetle kanatlarını çırdı. Üniformamı çekiştire çekiştire düzelttim.

Hayatımın geri kalanı bu şekilde mi geçecekti yani? Bir denizci olarak mı? Kaptan’ın Kızı olarak mı? En azından kimse bana korse giydirmeye, prenses tacı takmaya ya da zarafet dersleri vermeye çalışmıyordu.

Hiçbir zaman prensesliğe özenmemiştim. Gerçi tarz olarak düşününce, bir masaldan fırlamış gibi görünen bu gemi, Aza Ray Boyle için biçilmiş kaftandı.

Burada, ben de herkes gibi görünüyordum, omzumdaki nişan hariç diğer herkes gibi giyiniyordum. Nişana dikkatle baktım. Küçük bir kabartmanın üzerine işlenmiş bir kuş, ağzını açmış, fırtına bulutuna şakıyordu.

Kaptan’ınki de aynıydı.

Botlarımın bağcıklarını bağladıktan sonra Wedda'ya *ah, evet canım, Aza Ray kendi botlarını bağlayabilir, Aza Ray gayet becerikli bir kızdır* der gibi baktım.

Kendime Boyle değil, Aza Ray Quel, diye hatırlattım.

Wedda bir baykuş gibi güldü, gülüşü kahkahadan çok öksürüğü andırıyordu.

"Görev yerine geçtiğine dair rapor ver," dedi Wedda. "Sen ikinci kaptana aitsin, seni şanslı şey."

Henüz imalarını çözmeyi öğrenememiştim. Onu doğru dü-rüst tanıımıyordum bile. Ama bu, sesinde duyduğum alaycılığı tanımayacağım anlamına gelmezdi. Zira hayatımın on beş yılını alaycılığın şahı olarak geçirmiştim.

"Ait olmak mı?" diye sordum.

"Sana öyle hissettirir," diye cevapladıktan sonra iç geçirdi. "Ama sen onun malı değilsin. Bunu unutma, yavru kuş."

Kesinlikle benimle alay ediyordu. Öyle olsun.

Nedenini öğrenmek için üst güverteye çıktım. İkinci kaptan Dai, benim için yıldızlara şakıyan siyah saçlı çocuktı ve kesinlikle benden hoşlanmıyordu.

Bir an kendimi aptal gibi hissettim. Canım feci şekilde sıklıkmıştı. İlk kez sınıfa verilen okuma ödevini yapmamışım gibi hissediyordum. Hiçbir zaman diğerlerinin önüne geçememiştim. Hiçbir şey bilmeden, sınıfta en arka sırada oturuyormuş gibiydim.

Dai gergin, iki dirhem bir çekirdek ve her an patlayacak gibi görünüyordu. Benden yaşça fazla büyük olmamasına rağmen, elli yaşında bir general gibi davranıyordu.

Bu da ona hiç yakışmıyordu çünkü mavi birine göre oldukça yakışıklıydı.

Yani, bunu itiraf edersem belki de bu kadar önemli bir şey olmaktan çıkardı.

Bir kulağından sivri, siyah metal küpesi sarkıyordu. Olta çengeli.

Milekt'e değil, bizzat benim gibi bir aptalın sesi kafamın içinde yankılanıp duruyordu. *Ona bakıp durmayı kes, Aza, gözünü ondan alamıyorsun.*

"Yeterince uyudun," dedi Dai. Yanaklarım kıpkırmızı oldu.

Gökyüzü açık turuncu ve pembeye bürünmüştü. Güneş henüz ufukta belirmemişti. "Ama daha erken," dedim.

"İki gün oldu. Sen hep böyle yıllarca uyur musun? Artık benim komutamda olduğuna göre, gün doğumunu izlemeye alışacaksın. Zaten sana vereceğimiz eğitim süresi boş yere harcanıp gitti bile."

"Eğitim mi?" diye sordum. Cevap vermedi.

Bana yaklaşıp eliyle, göğsümün orta yerinde yamulup kalmış bölgenin üzerinde duran nişanımı dürttü. Dai mutsuz görünüyordu. Onun nişanının kuş şeklinde basit bir gemi olduğunu fark ettim.

"Kaptan ne derse desin, sırf bu nişan yüzünden özel olduğunu filan düşünme. Ben bu geminin ikinci kaptanıyım. Daha senin rütben bile yok, Kaptan'ın Kızı. Sıradan bir gökinsanısın, üstelik geç kaldın."

Başımı eğip göğsüme baktığımda gözüme keskin bir şey ilişti. Yaka hattım boyunca sol akciğerimin üstüne denk gelen yerde derim açılmıştı. Bir an mavi ve pürüzsüzken, sonra ansızın ten rengimden çok daha koyu bir çivit mavisine dönüvermişti.

Bir dövme-yi andırıyordu. Sonra bir halka belirdi... dışarı çıktı. Büküldü.

Ve açıldı.

Açıldı. Kan yoktu. Acı yoktu.

Göğsümde bir kapı açılmıştı.

Geminin mayistrasında küçük, sarı bir kuş şakımaya başladı.

Kuşu tanıyordum. Ona Milekt diye diyorlardı. Sarı kanatlar. Siyah bir gaga. İçinde şimşekler çakarak bana bakan kara gözler. Öksürdü, tüylerin ve içi boş kemiklerin narin sesi. Kanatlarını açıp gerdi.

Kuş aşağıya uçup havada süzüldü. Hemen önümde tek bir kelime bile etmeden heyecanla süzülerek göğsümdeki boşluktan içeri süzüldü. Kapı, kuş hiç oradan çıkmamış gibi, acı vermeden arkasından kapandı.

Donakalmıştım.

Orada olduğunu biliyordum, yani kuşun. Varlığını daha önce de hissetmiştim. Ama bu? Bu çok fazlaydı...

Göğüs kafesimin içinden gelen ses *Onunla şakı*, diyordu, o kadar kuvvetliydi ki az kalsın boğuluyordum. Milekt göğüs kafesimin içinde dolanıp ciğerlerimin çeperlerine çarpıp duruyordu.

Dai'ye, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum. "Bu gemi? Seferde miyiz?"

Bana çok ama çok aptalmışım gibi baktı.

"*Sefer* mi?" dedi, *sefer* kelimesinin ne kadar aptalca olduğunu vurgulamak istercesine. O anda aklıma, bana hiç böyle bakmayan Jason geldi. Kendimi zayıf ve kaybolmuş gibi hissettim ama sonra, hayır. Artık böyle şeyler düşünmeyecektim. Bunu kaldıramazdım.

Dai, yetkisini kullanma konusunda ne kadar rahat olduğunu göstermek istercesine, futbol sahasındaki bir futbolcu gibi kollarını iki yana açtı.

"Meşum Yel adına, kimse sana nasıl konuşulacağını öğretmemiş gibi davranıyorsun. Bu bir *arama* ve *devriye* gemisi. Senin görevin de emirlerimi yerine getirmek ve şakımayı öğrenmek, bunların hiçbirisi yoruma açık değil."

Etrafa bakıp Kaptan'ı aradım. Zal, incelemesi için bir haritayı tutan mavi alakarga kızla birlikte birkaç adım ötemizde duruyordu.

Bir müzede görsem ağzımdan sular aka aka bakacağım, sararmış, kenarları yıpranmış bir haritaydı. Hem yıldız haritası hem sudaki canavarları gösteren bir şeydi. Bir köşesinde, sivri

dişlerini göstererek devasa ağzını göğe açmış bir yaratık, diğerinde ise bulutların arasında bir şehir ilişti gözüme.

Daha iyi görmek için bakışlarımı o noktaya odaklamışken, arkamdan Dai'nin sesini işittim.

"Sıradan Gökinsanı Ray," dedi. "Sen kaptandan değil, benden emir alıyorsun."

Zal bana bakıp başıyla onayladı. "Sen ikinci kaptana tabisin."

Milekt, *Onu selamla*, diye çığlık attı. Ben de kaptana elimden geldiğince düzgün bir şekilde selam verdim.

Zal belli belirsiz gülümsedi. "Kızım, selamı yanlış elinle veriyorsun."

Birazcık utanmıştım, ne de olsa gemide büyümemiştim. Ben hastanelerde...

Zal'ın elindeki haritayı işaret ederek, "Orası neresi?" diye sordum. Öbek öbek binalar vardı. Şehrin etrafı girdap gibi çizgilerle sarılmıştı. "Orada şehirler mi var? Şunlar da ne?" diye sorarken o çizgileri işaret ettim.

"Orası Maganwetar, başkentimiz, onlar da savunma alanları. Başkentimiz rüzgârlarla çevrilidir."

Şehrin adı birden aklıma bir anı getirmişti. Eski Almanca. İşte buydu. Maganwetar... Hortum anlamına gelen kelime.

Jason. İrkildim.

"Biz, *Amina Penarrum'dakiler* gökyüzünü şehirlere tercih ederiz," dedi. "Maganwetar'da yaşayanlar birbirine bitişik binalarda oturur, onların hortumları ve fırtınaları erzakları dışındaki her şeyi dışarıda tutar. Orası bir uyukucular ve fırtına büyücüler şehridir ve Maganwetar'da yaşayanlar da boğulanlar kadar tembeldir."

"Benim gibi boğulanlardan mı bahsediyorsun?" diye sordum.

"Hayır. Sen, Aza, hiçbir zaman boğulan olmadın," dedi Zal. "Maganwetar'da yaşayanlar hiçbir savunma, strateji ya da savaş

taktiğine ihtiyaç olmadığını düşünseler de bizler Magonya'yı korumak için göklerdeyiz.”

Dudağını büktü.

“Her şey değişiyor, Aza Ray ve sen de bu değişimin bir parçasısın. Şimdi, görevlerini öğrenmeni istiyorum.”

Dai beni hızla güvertenin başka bir bölümüne çekti.

Benim aklımdaysa binlerce soru vardı.

“Maganwetar’a mı gidiyoruz?” diye sordum. “Orası nerede?”

Dai kin besliyormuş gibi bana baktı. “Hareket halindedir. Oraya da gitmiyoruz zaten. Başkentte hoş karşılanmazsın, güvende de olmazsın.”

“Güvende olmazsın da ne demek?”

Dai bir anlık bir tereddütün ardından, “Resmi olarak *Amina Penarrum* mürettebatı değilsin,” dedi.

“Resmi olarak değilim de ne demek? Kaptan beni alması için birini göndermedi mi? Meşum Yel...”

Dai bir anda gerilip etrafına bakındı. “Onlardan bahsetme,” dedi. Ölümcül bir ciddiyetle gözlerimin içine bakıyordu. “İnan bana. İyi bir sebebin olmadığı sürece onları bu gemiye çağırmak istemezsin, hele de onlara ödeyecek yüklüce paran yoksa.”

“Peki, Meşum Yel nedir?”

Cevap vermedi. “Kaptanın onları çağırması için yeterli bir sebeptin ama gerisini düşünemiyorum. Resmi gemilerden birileriyle yakın geçiş yaparsak, aşağıdaki hücrelerden birine kapatılman gerekecek ve biz de burada olduğunu kati surette inkâr edeceğiz. Kaptan’ın talimatı bu yönde.”

Gözümün ucuyla Zal’a baktım, o anda bize bakmıyordu. İlk kez fark ettiğim o koskoca şeyin, bir çemberden çıkan kocaman sopaları andıran dümenin arkasına geçişini izledim. Güneş şeklinde tasarlanmıştı, tutulacak yerleri güneş ışınlarına benzetilmişti ve gemi döndürülerek kumanda ediliyordu.

“Peki ama nereye gidiyoruz?” diye sordum tekrar.

“Senin görevin konuşmak değil, gözlemlemek,” dedi Dai, beni biraz küçümser gibi.

Bir anlığına, tam olarak neye bakmam gerektiğinden emin olamadım. Sonra Magonyalılar’dan biri kendi hanendesiyle şakı-maya başlayınca, vincin çarkları hareket etmeye başladı.

Başka bir Magonyalı’nın şakıması bir çanağın içerisinde ateşin yanmasını sağladı ve öğütölmüş tahıldan yemek yaptı. Yemeğini kuşuyla paylaştı.

Milekt göğüs kafesimin içine *Sal beni*, diye inliyordu. Onun o huysuz çırpınışlarını ve ciğerimin etrafında dolanışını hissedebiliyordum. *Ben bir hanendeyim, sıradan bir kuş değilim. Benim görevim başka. Benim işim şakımak, sus pus bir şekilde öylece dikilip durmak değil.*

Şikâyet edip duran bu kuşla harcayacak vaktim yoktu ancak sesimle ateş yakabilsem hiç de fena olmazdı.

Dai’ye, “Onu dışarı salmam gerekiyor mu?” diye sorduğumda, Dai bana bakıp pis pis sırıttı.

“Hayır. Ancak bunu yapmak isteyebilirsin. Çünkü içini tırmalar.”

Ve o anda Milekt’in tam da Dai’nin söylediğini yapıp o minik ayaklarının göğsümün içinde tırmanmak için tutunmaya çalıştığını hissedebiliyordum.

Bu fikir midemi bulandırdı ama ağızma kadar yükselen safrayı yutkunmayı başardım. “Nasıl oluyor da gökte şehirler olabiliyor?” diye Dai’ye sorarak aklımı Milekt’in tırmalamalarından uzaklaştırmaya çalıştım. “Gökte nasıl asılı kalabiliyorlar?”

Dai iç geçirdi.

“Demek sen göklerin altında ne var ne yok biliyorsun, öyle mi? Göğün neden mavi olduğunu ve geceleri odalarının nasıl

aydınlandığını da? Boğulanlar uçaklarının gökyüzünde nasıl yol aldığını biliyorlar mı? Bana nasıl uçtuklarını anlatabilir misin?”

Dai'nin basit soruları karşısında hem gerilmiş hem de küplere binmiştim. Evet, bunların nasıl olduğunu BİLİYORDUM. Belki de birbirimize anlatmamız gereken şeyler vardı. Bir düellonun yaklaştığını hissediyordum.

Bana burası hakkında bildiklerini anlatırsan ben de sana uçakların nasıl uçtuğunu anlatırım.

Tam ağzımı açıp bunu söyleyecekken bana küçümseyerek bakıp sonra kahkahalarla gülmeye başladı.

“Yüz yıl boyunca konuşsam da sana Magonya hakkında her şeyi anlatamam, Aza Ray Quel. Bir zamanlar boğulanlarla sıkı bağlarımız vardı. O zamanlar, içinde yaşayanların aklıktan kıvrandığı şehirlerimiz bile insanlar tarafından cennet gibi görülüyordu. Biz de onların gözünde melek, hatta bazen tanrıydık.”

Bir an duraksadı. “Daha önce hiç güverte paspasladın mı?”

“Hayır. Evimizin etrafında tekne filan yoktu, bildiğin gibi okyanus kenarında falan da yaşamıyorduk. Üstelik hastaydım. Bu yüzden de paspas... şey, hayır.”

Dai bana bir paspas ile kova uzattı. Tam elindekileri alacakken bir ezgi mırıldandığını ve içindeki kuşun da şarkısına eşlik etmeye başladığını işittim.

Elindeki paspas havalandı ve kendi etrafında dönerek güverteyi silmeye başladı.

Sustu. Paspas yere düştü, hareketsiz kalmıştı.

“Şarkı söyleyerek bu güverteyi temizle.”

Kovaya baktım. İçinde sabunlu su ile ovma fırçası vardı.

“Şey,” dedim.

“Zamanımı harcayıp durma. Ben dün gece gökte süpernovalar oluşturdum. Herhalde sen de bir paspası idare edersin.”

Milekt'in neşesi yerine gelmişti ve ayaklarını göğüs kafesimin içine vurmaya başlamıştı. O hazırды. Bense ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Dai'ye, "Ben bunu... Ben öylece şakımaya başlayamam," dedim. Neden anlamıyordu? Daha önce bırakın şakımayı, ciğerlerime yetecek kadar hava çekmeyi bile başaramıyordum.

"Belli ki öğrenmeye de niyetin yok," dedi. "Bu durumda, boğulanların yaptığı gibi etrafı fırçayla ovabilirsin."

İç geçirdim. Bir süre sonra da geminin baş kısmını silmemi isteyeceklerdi. Şu anda tuvalet yerine güverteyi sileceğim için şanslıydım, bu yüzden üniformamın kollarını sıvayıp dizlerimin üstüne çöktüm. Göğüs kafesimdeki Milekt bir çılgılık attı.

Sal beni! Ben şakırım, ovmam.

Milekt'e, "Şakı o zaman," dediğimde göğüs kafesimin içindeki bir kuşla konuşmak oldukça normal gelmişti.

Çalışmaya başladım ama etrafımda, sıradan bir olaymış gibi mucizeler gerçekleşip dururken bunu yapmak hiç de kolay değildi.

Rostrae tayfasından birinin yeşil kanatlarını açarak peşi sıra oldukça sağlam örümcek ağlarıyla örülmüş bir ağla havalandığını gördüm. Onu göğe savurup içi bir sürü güveyle dolmuş halde geri çektiğine şahit oldum, sonra da onlarla yarasayelkeni besledi.

Magonya mürettebatından başka birinin bir yelkeni açmak için şakıdığını ve yelkenin de kürkündeki suyu üzerinden atmaya çalışan bir hayvan gibi titreyip açıldığını gördüm.

Rostrae mürettebatı ip numaraları da yapıyordu, ipleri kement haline getirip tepelerinde döndürüyor ve bunu olağanüstü bir zarafetle yapıyorlardı. *Burada neye kement atacaklar ki?* Çok merak etsem de bu konuda en ufak bir fikrim yoktu.

Güneş tepemde parlıyordu ancak geminin iki yanında süzülen fırtına balinaları vardı ve aşağıya hafif bir yağmur yağıdırıyorlardı. Yerleri ovarken gözucuyla onlara bakıyordum. Bebek balinalar

birbirleriyle oynıyor, annelerine çarpıp duruyorlardı. Bebekler de şarkı söyleyebiliyordu ama bunlar genellikle basit ezgilerden oluşan uzun ve neşeli şarkılardı.

Güneş, diyorlardı. Güneş. Parla. Işığı iç.

Anneler hava deliklerinden yağmur bulutları çıkarırken, bebekleri de bir çeşmede oynayan çocuklar gibi bir o yana bir bu yana yüzüp duruyorlardı.

Yanlarında güven duydukları anneleri ve tanıdıkları bir gökyüzü vardı.

Onlara imrendim.

{JASON}

Hava trafiği kontrol araştırması. Masamın üzerine eğilmiş, bazı önemli kurumların sanal ağlarına izinsiz girmiştim. Yalnızca bir mikrofon yerleştirip umutla bekleyerek, tıpkı yıllarca dev mürekkepbalığını arayan insanların yaptığı gibi bütün o seslerin arasında önemli bir şeye denk gelmeyi bekleyerek yalnızca kontrolörlerin konuşmalarını dinlemekle yetinebilirdim.

Neyse ki araştırmacı yönüm sayesinde ilerleme kaydetmiştim.

Böylece bir uygulama kullanarak (bu uygulamayı kullanmaya yetkim yoktu, bana da ait değildi zaten) anahtar sözcikle arama yapıyor, son üç haftadır birçok farklı şehir ve kırsal alandaki hava valimanlarının hava trafik kontrolörlerinin *konuşmaları* üzerine çalışıyordum.

Carol, odamın kapısında belirmiş, ben bir şeyler yazıp dururken tam üç dakika boyunca beni izlemişti.

Nezaket kuralları çerçevesinde kalmaya çalışsalar da annelerim, artık hayalet olduğuna inandıkları birinin peşine düşüp onları terk edersem beni öldürürlerdi. İşte bu yüzden, “Selam,” dedim.

“Okula gitmen gerekiyor, evlat.”

“Ben okula gidiyorum *zaten*,” dedim.

Yalan söylemiyordum. Arada sırada okula gidip sınavlarıma giriyordum. Hem zaten hâlâ yas tutma evresindeydim. Ayrıca hastalık izni kullanabileceğim günleri de harcamamaya çalışmışım. Böylece iyice kaytardığım düşünülmeden, bu sene okulu birkaç hafta daha asabilirdim.

“Gerçekten okula *gitmen* gerekiyor.”

“Bağımsız öğrenciyim.”

Gözlerini devirdi.

“İnsanlığın ilerleme tarihi de bağımsız öğrenimle olmuştur zaten,” dedim. “Biz, liseye bile gitmemiş insanlar sayesinde uçabiliyoruz.”

“O insanlar benim çocuğum değildi,” dedi.

Eve de odaya girerek ona katıldı. Masamda göze batmasını istemediğim bir şeyin üstüne birkaç kâğıt koydum.

Carol, her zamanki mutsuz bakışlarını odamda gezdirdi. Gizli bölmelerimi bilmiyordu, bilmesi de gerekmiyordu. Bazı şeyler toptan alınmalıydı.

Aza’nın nerede olduğunu bilmiyordum. Ne yaptığını da. Tek bildiğim, üç hafta önce, yani eli elimde öldüğü zaman nerede olduğuydu. Birkaç gün sonra da gökyüzünden bana seslendiğini işitmiştim.

Yaşıyordu. Aza hayattaydı.

Bundan adım gibi emindim.

Sadece nerede olduğunu bulmam gerekiyordu.

Rüzgâr akımlarını incelemiş ve olasılıkların haritasını çıkarmışım, başta bunu oldukça ilkel yöntemlerle yapsam da sonradan daha işlevsel bir yöntemle yapmayı başarmışım.

Ülkenin doğusuna doğru hareket eden bazı olağandışı fırtına hareketleri vardı.

Hava gözlem balonları ve uydulardan gelen raporları incelemiştim.

Anlayabildiğim kadarıyla, bu fırtına hareketleri oldukça sıradışı ve art arda kümelenerek hareket ediyor, hâlâ kara üzerinde seyrediyorlardı. Bu aşamada örnek bir şema çıkarmıştım ve bunu farklı eksenlerde gösteren bir program yazmıştım. Tek takıntım bu değildi. Keşke program yazmada uzman olsaydım, keşke geri kalan her konuda daha da uzmanlaşabilseydim ama insanların ne mal olduklarını biliyordum.

İşte bu da otel yataklarını yapma ve anında kuru temizleme spreylерinden gelen parayı akıttığım alanlardan biriydi.

Üzerine eğilip detaylı inceleme yapılabilecek somut bir şey yoktu ve ben tam olarak daha ne *yapabileceğimi* de bilmiyordum. Fakat şu bir gerçektir ki gökyüzünde bir gemi ve hava durumunun tuhaflığı gibi bir yığın garip şey uçuşuyordu. Sonra burnumu *aslında* hiç sokmamam gereken yerlere sokup eşelediğim birtakım bilgiler de vardı.

Resmi kaynaklar. Devlet kurumları.

“Aza’ya veda etmelisin,” diyen Carol, Eve’in elini tuttu.

“Bu önemli, bebeğim,” dedi Eve.

Böyle cephe oluşturmaları son derece endişe vericiydi.

“Edemem,” dedim ama defalarca dönüp dolaşıp aynı yere gelmiştik. Ben de herkes kadar ölüme hazırlıklıydım. Ancak *şuna* hiç hazır değildim.

Gökyüzünde. Bir. Gemi.

Aptal değildim. Elbette annelerime gemiden bahsetmemiştim. Yaklaşık üç saniye kadar bana bakar, sonra beni arabaya bindirip doğruca Çocuk Hastanesine götürür (bu bir hakaret sayılırdı elbet ama on sekiz yaşma gelene kadar oraya gitmeniz gerekiyordu), psikiyatri ünitesinden randevu alınırdı. Bu yüzden, hayır, tabii ki Carol ve Eve’e gemiden bahsetmeyecektim.

Aslında, onlara söylediğim tek şey şuydu: Bir proje üzerinde çalışıyorum. Annelerim her an internet bağlantımı kesecek gibi

bakıyorlardı. Bu Büyük Fişin Çekilmesi Olayı ben dokuz yaşındayken sözlüğün koca koca bölümlerini ezberlemekle kafayı bozduğumda da başıma gelmişti. Annelerim bunu uygun bulmamışlardı.

Ezber yapmak, beynimin, biz on yaşındayken doktorların öleceğine kanaat getirmesinin ardından Aza'nın hayatının her saniyesini saymaya ayrılan kısmı dışındaki tüm bölümlerini kaplamıştı. İşte o zaman annelerim ilaç kullanmam gerektiğini düşünmeye başlamışlardı.

"Eee," dedi Eve. "İnternetin fişini çekmemiz gerekiyor mu?"

"Şu anda çevrimiçi bile değilim," diye yalan söyledim.

Bana bakıp kaşlarından birini kaldırdı.

Evet, Eve'in bant genişliği olan bir monitörü vardı. Bu bana çok gülünç geliyordu. Sanıyorum monitörü benim porno sitelerine girmemi önlemek için almışlardı. Aslında sözlük projesi üzerinde çalıştığıma o kadar emindiler ki. Carol odama dalıp, AHA! diye bağırduğında ben *L* harfini yarılardım bile.

Evet, tamam internette çıplak kategorisine girebilecek başka şeylere de bakmış olabilirim. Hangimizin bakmadığını söyler misiniz? Ancak bakmaktan hoşlandığım milyonlarca farklı kategori vardı ancak çoğunluğu porno siteleri değildi.

Örneğin, önemli UFO araştırmaları. Havacılık tarihi ile ilgili siteler. Sekizinci yüzyıldan beri görülen garip hava olaylarıyla ilgili siteler. Bütün bu kategorileri bilgisayarımda kocaman bir şeyin altında biriktiriyordum. Çünkü nedenlerim vardı.

"Aslında porno sitelere *giriyor* olsaydın bu kadar üzülmezdim," diyerek aklımdan geçenleri okuyan Eve iç geçirdi. "En azından insan olduğunu anlardık."

Başımı kaldırıp ona baktım.

"Mutlu olmazdın," dedim.

"En azından normal olduğundan emin olurdum," dedi.

"Evet, ama normal değilim," dedim.

“Dışarı çık,” dedi Carol.

“Dışarısı soğuk.”

“Bir arkadaşınla mı görüşsen?”

“Gözünden kaçmış olabilir,” diyerek yan çizdim. “Ama benim tek arkadaşım da öldü.”

“O senin tek arkadaşın değildi,” diye itiraz eden Eve hamlemi savuşturmaya çalıştı.

“Mesela başka kim var?” dedim.

Cevap veremedi.

Başka arkadaşlarım da vardı. Sanal Âlemde Yaşayan, Farklı Zaman Dilimlerinden Arkadaşlar. Dikkatinizi çekmek isterim ki artık dokuz yaşında değildim. İnternetin fişini çekmeye kalkışarlarsa onu da aşmanın bir yolunu bulurdum.

“Yarın okula gideceksin,” dedi Carol. “Seni seviyoruz ve yaşıadıklarını anlıyoruz ama yarın ya okula gidersin ya da birlikte doktora gideriz.”

Yaşıadıklarımı anlıyorsunuz, değil mi? Ama onlar anlamıyordu. Aslında, uygarlık tarihini yaşıyordum. O kadar büyütülecek bir şey değildi. Ben küçücük bir kısmını oluştuyordum.

Odamdan çıkmalarını bekledikten sonra tekrar çevrimiçi oldum. Cenazeden beri gemi birkaç kez görülmüştü. Bir kişi garip bir takım ışıklar görmüştü. Bir başkası ufka yakın bir noktada parlak bir cisim görmüştü. Yine bir başkası *halat* olduğunu iddia ettiği bir şey gördüğünü söylemişti.

Efendim, dikkatimi çekmeyi başardınız. Ancak sonrasında aynı şeyi yineleyip elektriklerin kesilmesinden bahsetmişti. Her neyse.

Bu senenin başlarında da –Şili, Alaska, Sicilya semalarında– benzer tanıklıklar rapor edilmişti ancak bunların hiçbirisi işime yaramıyordu. İnsanlar ne yazık ki bir şeyleri doğru düzgün kanıtlayamıyorlardı. Twitter’ı flu fotoğraflarla dolduruyorlardı.

Ancak artık uygulamalar devrinde yaşıyorduk. Bir resmi olanlar vardı, bir de resmi olmayanlar. Telefonunuzdaki, yazılımı kırmanızdan bahsetmiyorum, ben telefonunuzla Alcatraz'dan kaçmanız gerektiğinden bahsediyorum.

Bu uygulamaları geliştiren birkaç yüz kişiydik (Bknz: Farklı Zaman Dilimlerindeki Arkadaşlar) ve listedeki biri bize meydan okuduğu için böyle bir şey yapmıştık. Ben şu aşamada orta seviye bir amatördüm ancak yüce gönüllülük edip mesaj panolarında yazmama, hatta gerçek oyuncularını yerin dibine sokmama bile izin vermişlerdi.

Bu sayede: Artık bir gökyüzündeki anormallikler uygulamam vardı. Gökyüzünde ister bulut kümesi olsun ister garip ışıklar veya birdenbire ortaya çıkan bir fırtına; telefonunuzu o noktaya doğru tutmanızla birlikte uygulama telefonu doğrulttuğunuz yerin koordinatlarını çıkarıp oradaki hava akımları, kütle, nem, buharlaşma değişikliklerini uydulardan aldığı verilerle ölçüyor ve benzer raporlarla karşılaştırıyordu.

Dünya bazen gerçekten de harika bir yer olabiliyordu.

Üzerinde çalıştığım tanıklıkların bir kısmı hakikaten de yalandı ama üç tanesi gerçektir, en azından benim anlayabildiğim kadarıyla. Onların da Aza gökten bana seslendiğinde gördüğüm o imkânsız gökyüzü olayından bahsettiklerini düşünüyordum.

Artık tedbirli olma işini bir yana bırakmıştım. O şeyin ne olduğunu düşünüyorsam ona o ismi verecektim.

Bu yüzden de bu gökyüzü olayına Aza'nın gemisi adını vereceğiz.

Aza'nın gemisi ağır ağır kuzeydoğuya doğru yol alırken tarım alanlarının üzerinden geçtiği zamanlarda özellikle yavaşlıyordu. Bu alanlar dolu fırtınaları, kasırga ve yıldırım düşmelerine maruz kalmıştı. Ufak çaplı hortumlar buraları helak etmiş, birkaç tarlayı çoraklaştırmıştı. Geride hasat çemberi falan da bırakmıyorlardı. Yalnızca ekinlere zarar veren, beklenmedik ve düzensiz hava olayları.

Aza'nın gördüğünü söylediği şey –Aza'nın gördüğü şey– gökyüzünde altıncı yüzyıldan beri görülen şeylere ilişkin oldukça eski bir gelenektir. Örneğin 1896'da, Gizemli Hava Gemisi skandalı diye anılan bir şey olmuştu. Amerika Birleşik Devletleri'nin batısındaki insanlar, gökyüzünde parlak ışıklı ve hızlı uçan uzay gemileri görmüştü. Illinois'daki insanlar yerde bir tür hava aracı görmüş ve havalanışma şahit olmuşlardı. Araç gittikten sonra bulunduğu yerin etrafında bir sürü ayak izi tespit edilmişti. Söyledikleri arasında en sevdiğim cümle ne mi?

“Bulutların üzerinde insanların henüz açıklayamadığı bir takım şeyler vuku buldu.”

Evet. İşte ben de bu konu üzerinde çalışıyordum. *Bulutların üzerindeki bir şey.*

Röportaj yaptığım birkaç çiftçi (olur da kontrol ederler diye küçük çaplı bir yerel gazetenin muhabiri olduğumu söylemiştim); olaydan, “Eh işte, dünyanın sonu geldi ve elimden gelen tek şey, mahsulü zamanı gelince toplamak,” demişlerdi. Zarar gören mahsullerinin nerede olduğunu sorduğumdaysa, cevap verememişlerdi.

“Şey, sonuçta mahvoldular evlat, yani artık satılamazlar.”

Çoğumuz ziyan olan şeyleri fark etmiyorduk, yani mısırtaneleri koçanlarından kopup etrafa saçıldığında veya insanlar üzerlerine basıp geçtiğinde bizim için sadece yenmez oluyorlardı, hey, demem o ki büyük bir kısmının *ortadan kaybolduğunu* fark edemiyorduk.

Bu vakaların belli bir düzeni vardı. Karşılaşmalar, garip ışıkların görülmesi, tuhaf beyaz bulutlar; hepsi de belli bir düzen içinde gerçekleşiyordu.

Bir menzilleri vardı. Tek yapmam gereken o menzili bulmaktı. Haritaya bakıp bakıp rotalarını çıkarmaya çalışıyordum. Sanal bir haritaya sanal raptiyeler saplıyordum.

{AZA}

Amina Penarrum'un bir balıkçı gemisi olduğuna kanaat getirmiştim ancak denizdeki şeyleri değil, yeryüzündekileri avlıyorduk.

Elma dolu bir çatana, takas yapmak ister miyiz diye bize bayrak sallıyordu. Mürettebatlarında bulunan kızılgerdanlar çatanaı bizim geminin hizasına gelecek yüksekliğe çekmişlerdi ve Zal meyveye karşılık elinde bir çuval kuru mısırla güverteye çıkagelmişti. Daha küçük bir tekneyle de takas yapıp bir domuz almıştık. Bizim Rostrae onu çekip güverteye çıkardığında ağır ancak kararlı adımlarla yanımdan geçmişti. Ona bakınca bile vejetaryen olasıım geliyordu.

Bir tarlanın üzerinden geçtiğimiz sırada korkulukların kenarında bir arı sürüsü beliriverdi. Domuzu kesmekle meşgul olan aşçıbaşı ayağa kalkıp bıçağını sildi ve onların balıyla takas etti. (Evet, *onların*. Bizzat arılarla. Rostrae ile konuşabiliyorlardı. Bunun nasıl olduğunu bilmiyordum ancak her iki taraf da bir tür vızılıtlı uğultu çıkarıp duruyordu.)

İkinci vakti, *Amina Penarrum* fırtına balinalarımızın oluşturduğu bir dolu bulutunun içinde yavaş yavaş alçaldı. Mavi alakarga kız birkaç Rostrae'yle birlikte gayet maharetli ve çevik bir şekilde

küçük bir buluta kement attıklarında halat daha aşağıdaki bir şeye dolandı ve bulutun içinden hoşnutsuz bir möö sesi yükseldi.

Ben öylece bakıyordum. Yukarı ne çekiyorlardı... Bir inek mi? Sığır hırsızlarımız kementleri geminin kış tarafındaki bir vince bağladılar. Vincin motorları çalışmaya başladı ve hayvanı yukarı çektik. Şimdiye dek yukarı çekilen bir sığırın gözlerindeki bakışı görmediyseniz şaşkınlık nedir biliyorsunuzdur.

Evet. UFO'ların sığır çalmasıyla ilgili söylentiler var ya, demek ki bunu yapan UFO'lar değil Magonya gemileriymiş.

Anladığım kadarıyla inekleri sağdıktan sonra serbest bırakıyorduk. Zavallı kızlar otlanamadıkları için huzursuzlanmaya başlayana dek daracık bir hücrede tutuluyorlardı. Bu da hayal edebileceğinizden çok daha kısa sürede oluyordu.

Sanki yüzen bir çiftliğin üzerinde süzülüyorduk. Ancak biz bir şey yetiştirmiyorduk. Sadece alıyorduk. Mısır ve buğday, güverteye bir çıkarılıp bir salıverilen hayvanlar ve sonunda Magonyalıların sofrasında yerini bulan başka hayvanlar vardı.

Bir hafta boyunca güneş doğdu ve battı. İşe koyuluyor, yatıp kalkıyordum. Her sabah kendi odamda, rahat ettiğim yerde, alışıktığım hayata gözlerimi açacağımı umarak uyanıyordum.

Ne var ki her sabah, Wedda'nın diliyle damağını şaklatarak çıkardığı sesler, tüylerini kabartması, beni giydirmesi ve saçlarımı örmesiyle başlıyordu. Sonra da Dai'nin asık bir suratla bana kendi sesimi bulmam konusunda vaaz ve bunu başaranı kadar da oyalanmam için bir yerleri ovma işi vermesiyle devam ediyordu.

George Orwell'ın yazdığı bir romanın içindeymişim gibi hissediyordum.

Fakat bu Orwell'ın kitaplarından daha hoş bir şeydi. Bu *Hayvan Çiftliği*, artı *Peter Pan*, artı fırtına balinaları ve kuş insanlardı. Bir de, işte, nasıl oluyorsa... Ve bütün bunlar neredeyse, nere-

deyse gerçektir. Kendime bunların gerçek olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyordum.

Gerçek olduğunu biliyordum çünkü pek çok farklı şekilde ölü ya da diri olduğumu anlamaya çalışmıştım. *Ölü de olsa diri de/ Kemiklerini öğütür yaparım kendime ekmek/fee, fi, fo, fum*, ve evet bunun bana yararı yoktu ancak buraya gelmek için bir fasulye sırtığına tırmanmamış olsam da son zamanlarda bir türlü neler olup bittiğini anlayamadığımda bunu tekrarlayıp duruyordum. Bana yapılan testlerin çoğu bir miktar acı çekmemi gerektiriyordu. Yaşamsal belirtiler değişikliğe uğramıştı. Tüm testlerim hep aynı kapağıya çıkıyordu: Yaşıyor. Yaşıyordum ve muhtemelen aklım başımdaydı ancak tamamen ve kesinlikle darmadağın olmuşum.

Çünkü Akıllı Aza, Mantıklı Aza, uyanmak ve birilerini omuzlarından sarsıp *Gemiler uçamaz! Şarkı söyleyerek bir şeyleri olduramazsın!* diye haykırmak istiyordu.

Ne var ki hepsi gerçektir. Magonyalılar bunları yapabiliyordu.

Sakin kalıp bunlarla baş edebilmek için büyük çaba harcıyordum. Aslında tüm bunlar göz önünde bulundurulduğunda, başardığım da söylenebilirdi. Yıllar boyunca ölüm döşeginde olmanın verdiği bir pratik vardı tabii. Yiğidi öldürün ama hakkını yemeyin.

Bu sabah üzerimde bir kolan takımıyla yeryüzüne bakmamaya çalışarak geminin pruvastaki gemi başı süsünü itina ile temizliyordum: Ahşaptan oyulmuş ve boyanmış kırkyama bir kuş. Bir karga kanadı, bir ardıçkuşu kanadı, yüzünün bir yanı baykuş bir yanı papağan olan bir şeydi. Bir ayağı balıkçıl bir ayağı flamingoya aitti ve bir cennetkuşu kuyruğu vardı. Belli ki *Amina Penarrum*'un maskotu karman çorman hibrit bir yaratıktı ve ben de kendimi öyle hissettiğim için onu sevmeye başlıyordum.

“Özel bir göreve çıkacağımızı duydum,” dedi Dai. Her zamanki gibi huzursuzdu.

Daha fazla açıklama yapacağını bildiğimden devamını getirmesini bekleyerek ona baktım. Dai'nin kendi sesinin tınısından daha çok sevdiği bir şey yoktu. Burası hakkında öğrendiklerimi bu özelliğine borçluydum.

“Seni almadan önce kıta hizmetindeydik, Rostrae’yi mahsulü toplamaları için aşağı gönderiyorduk. Çok sıkıcı bir iş. Başkenti beslemek. Bütün ganimetimizi onlara gönderiyoruz. Öte yandan bu yeni görev, Zal’ın, mürettebatını sırf bu iş için eğittiği özel bir görev.”

Öne doğru eğildiğimde Dai sustu çünkü altın kartal olan bir Rostrae güvertenin korkuluklarına konup bir çığlık atarak pırıltılar saçan, saçları beline kadar uzanan, gözleri sarı bir kadına dönüştü.

Bir Rostrae daha gelip onun yanma kondu, bu daha önce fark ettiğim, meneviş mavisi ibiği olan o mavi alakarga kızdı. Beyaz benekli kara gözleri ve elmacıkkemiklerinin üzerindeki sarı çizgilerle bir süre öylece bana baktı. Şimdiye dek gördüğüm herkesten daha güzeldi, ancak insani görünümü gagasıyla pek bağdaşmıyordu.

Benimle aynı yaştadır, diye düşündüm, *ya da hemen hemen aynı yaşıyızdır.*

Mavi alakarga kız, “Güzel ovmuşsun,” diyerek sıırttı. Bir süreliliğine dostane olduğu düşünölebilecek bakışlarıyla beni süzdü.

Yüzüme yayılan tebessümü fark edince çok şaşırdım. Buraya geldiğimden beri fazlasıyla ilgi odağı olmuştum ancak şimdiye dek kimse bana dostane bir yaklaşım sergilememişti.

Bir arkadaşım olmasını ister miydim? Tek arkadaşım Jason olmuştu.

Etrafıma bakınıp Dai’yi aradım ama gitmiş olmalıydı çünkü ortalıkta görünmüyordu. Şaşırmadım. Astlarıyla sıcak bir ilişki kuraktan hoşlanmıyordu.

“Ben Aza,” dedim.

Mavi kız da, “Ve böylece ikimizin de bilgisi dâhilindeki etki-leyici bir bilgiyi ortaya koymuş oluyorsun,” diyerek başını hafifçe yana yatırdı.

Benimle... Dalga mı geçiyordu?

“Düşündüm de... Şeyi sormak istedim... Benim için birkaç soruya cevap verebilir misin acaba?”

Zarifçe omuz silkerken tüyleri kabardı. Üniformasının kenarındaki sırmalar en az tüyleri kadar parlaktı.

“Herhalde,” dedi. “Sana ne kadar yardımım dokunur bilemem. Ben sıradan bir denizciyim.”

“Ben de sıradan bir gökinsanıyım,” dediğimde güldü.

“Gemideki tüm zabitlerin hepsinden daha güçlü olan sıradan bir gökinsanı,” diyerek üzerimdeki armayı işaret etti. “Kaptan’ın Kızı. Magonya’nın Kurtarıcısı.”

Kurtarıcı mı?

Belli ki benimle eğleniyordu.

“Adım Aza,” diye tekrarladım ısrarla.

Başıyla onayladı. “Ben de Jik. Ben bu gemide doğdum ve kendimi bildim bileli seni arama bulma çalışmalarının bir parçasıydım.”

“Teşekkür mü etmeliyim?” dedim alçak sesle.

Gülümsedi. “Sen de herkes gibi görünüyorsun, Aza Ray Quel. O kadar şeyi başarabileceğine inanmak güç.”

“Bu da ne demek oluyor?” diye sordum. Ama Jik bana arkasını dönmüş, bir şeyle uğraşıyordu ve insan kılığında olsa da uzun mavi tüylerle kaplı bir kuyruğu olduğunu fark ettim. Göz kamaştırıcı tüyleriyle bir smokinin kuyruğunu andırıyordu.

Mest olmuştum.

Yanındaki Rostrae, yerleri ovup yıkamam konusunda yorumda bulunmadılar. Rostrae’nin geri kalanlarıysa kendilerine verilen görevleri aksatmayacak, durup benim ne yaptığıma bakamayacak kadar meşgul görünüyordular.

Bir süre sonra hep birlikte yemeklerini yediler.

“Kuşyemi,” dedi içlerinden biri, elinde tuttuğu kekimsi şeye hoşnutsuzca bakarak.

“Aşağıda beslensek daha iyi olur bence, ne de olsa orada yiyecek VAR,” dedi Jik. Mürettebatın daha yaşlı bir üyesi olan bir kızılgerdan hemen atılıp onu susturmaya çalıştı.

“Başına bela mı arıyorsun? Bu bizim gemimiz ve bu yüzden çok şanslıyız. Herkes oraya senin gibi rahatça girip çıkamıyor. Senin yerin garanti, peki işi bittiğinde bizim halimiz ne olacak? Bunu hiç düşündün mü?”

Kızılgerdan şüpheyle baktıktan sonra beni yerleri ovma işimle baş başa bırakıp yanımdan geçip gitti.

Jik’e, “Bu da neydi böyle?” diye sordum.

Jik omuzlarını silkti.

“Magonyalılar buğday almak için yere inemezler. Gemilerini çekmek, hasadı toplamak ve gemiye çıkarmak için bize ihtiyaçları var. Ben de donanımı ve yelkenleri kadar bu geminin olmazsa olmazlarından biriyim. Ancak yerim kolayca doldurulabilir.”

“Bu doğru olamaz,” diye çıkıştım. “Az önce bu gemide hayata gözlerini açtığını söylememiş miydin?”

Başıyla onayladı. “Evet ve bu gemide yapılabilecek her tür işi yaptım... Yani, ağ örmekten saç örmeye kadar.” Bir an duraksadı. “Kaptanın Kızı, farkında mısın bilmiyorum ama etrafına özgüven yaymıyorsun. Fazlaca beceriksizsin.”

Zoraki bir gülümsemeyle, geminin baş süsünden bir türlü çıkaramadığım yağ lekesini işaret etti.

Güldüm. Devasa, alaycı bir kahkahayı andıran bir sesle. “Hiçbir işi yapmayı beceremem. Konuşmak dışında. Pek mükemmel sayılmam, değil mi?”

“Belki de.” Jik bir an beni süzdü. “Ama en kötüsü de değilsin.” Görüş alanımıza giren Dai’yi işaret etti. Sonra yarasayelkenin

tepesine uçup bir halatı yakaladı ve yarasanın kanatları iyice gerilene kadar halata asıldı.

Dai yanıma gelince, alçak sesle, “Bu yeni görev neyin nesi?” diye sordum.

Dai gayet sakin bir sesle, “Avlanıyoruz,” dedi.

“Canlı bir şey mi yakalayacağız?”

Gayet kendini beğenmiş bir tavırla, “Gizli bilgi. Sıradan gök-insanlarının bu bilgiye sahip olmasına gerek yok,” dedi.

Amma da gösteriş budalasıydı. *Mesele* haline gelmeyecek olsa, ona bakıp abartılı bir şekilde gözlerimi devirirdim. Dai’nin protokol kuralları ve görev bilinci konusundaki vaazlarının hepsini sineye çekmiştim.

Birkaç dakika önce Jik’in işaret ettiği kirli yeri fark etti. “Cık cık” yapıp fırçayı elimden kaptı ve bir akrobat gibi gemi başı süsünün üzerine fırladı. Dengesini kaybetmeyecek şekilde ayaklarını sabitledikten sonra tekniğini anlatarak yağ lekesini temizledi. Kamburunu çıkarıp perende atarak tekrar güvertedeki yerine döndü. Öyle hızlı ve kendinden emin bir şekilde hareket ediyordu ki beş karış açılmış ağzımı kapamakta zorlanıyordum. Hayır, insanın ağzı beş karış açık kalmamalıydı.

Gemi başı süsünün boyanmış her bir santimini fırçalayıp oarak o akrobatik hareketlerini düşünmemeye çalıştım. Bütün bu zaman zarfında, her şeyi eski hayatıma göre değerlendirerek buraya dair bir bakış açısı edinmeye çalışıyordum.

Dai denen şu çocuk benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Okulun koridorlarında aylak aylak dolaşan, hiçbir özelliği olmayan o çocuklardan biriydi benim için.

Ama şey, aslında o kadar da nitelihsiz biri değildi. Magon-ya’nın, beynimin kenarlarından yavaş yavaş içeri sızdığını hissedebiliyordum.

Minnettar olmalıyım, diyordu. Etrafta dolaşabiliyorum. Nefes alabiliyorum. Her an ölmesi beklenen o kız değilim artık.

Başka bir şeyim. Önemli bir şey. Ama ne? En ufak bir fikrim yok.

Burası farklı. SEN burada farklısın. Daha iyi değil mi? Ama hayır, değildi.

Hayatımın geri kalanını burada geçirecek olsam bile. Bir daha ne ailemi ne de Jason'ı göreceğim olsam bile onları unutamıyordum. Unutmuyacaktım. Çünkü... Ya onlarla birlikte kendimi de unuttursam ne olacaktı? O zaman ben kim olacaktım?

Parmaklarım morarana kadar gemi başı süsünü ovalayıp durdum, bir yandan da bir şarkı tutturmıştım:

"Jason, Eli, Greta ve Henry. Jason Eli Greta Henry. Jasone-ligretahenry. Ve Aza."

Başımı kaldırdığımda, yüzündeki hayal kırıklığı ifadesiyle Zal'ın tepemde dikildiğini gördüm.

Çömeldi ve güverteye çıkmama yardım etmek için elini uzattı.

"Ben, bu gemideki en düşük rütbeyle göreve başlayıp kaptanlığa yükseldim, hem de kimsenin hayal dahi edemeyeceği bir hızla," dedi. "Her şeyin kötüye gitmeye başladığı yıllardı. Magonya gemileri kendi denizcilerini bile doyuracak mahsulü hasat edemiyordu. Fırtına balinalarımız hastalandı. İnsanlarımız açlıkla tanışmaya başladı.

"Sorunlarımız şimdi eskisinden de daha kötü. Boğulanların zehri tüm dünyaya yayıldı. Magonyalılar bunun acısını çekiyor ve ölüyor. Onların insafına kalmış durumdalar.

"Yakında, halkının geleceğinin sana bağlı olmasının ne demek olduğunu anlayacaksın, Aza. Bazılarımız mürettebat olmak için doğmuştur, bazılarımızsa kaptanlık etmek için. Gemi benim kurtuluşum oldu, senin için de öyle olacak. Sen de halkımızın kurtarıcısı olacaksın."

Zal'ın sırtımı sıvazlaması tuhaf bir şekilde bana iyi hissettirdi. Annem olduğu için mi böyle hissediyordum? Yoksa gemideki otoritesi yüzünden mi? Bir yanım herkesin gözbebeği, özel biri olmaktan hoşlandığı için mi?

"*Amina Penarrum* hazine bulmak için yelken açar, Aza," diye fısıldadı Zal. "Onu derinliklerden yücelere çıkaracak olan sensin."

"Hazine mi?" diye sordum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bizim için şakımayı öğren," dedi. "O zaman anlayacaksın. Anlamak zorundasın."

Kafamın içi uğuldayıp duruyordu. Dünyada gerçekten de bir hazine mi vardı? Bu heyecan verici bir düşünceydi. Lanetler ve korsanlar geldi aklıma. Bubi tuzağı kurulmuş sığınakları koruyan iskeletler.

Sürekli sesini duyduğum –her gece duygularımı, acılarımı dile getiren– ve Wedda'nın hayalet dediği kuşu.

Belli ki hayalet falan değildi? Ama ben Magonya hakkında ne biliyordum ki? Gök katında bir sürü hayalet olabilir. Bilmiyordum. Ben burada yabancıydım.

Zal geminin dümenine geçti, önündeki haritada gösterilen bölgenin oldukça detaylı bir kartografisi çıkarılmıştı. Kenarlarındaki canavar çizimlerini görebiliyordum.

Hemen altımızda, bir anlığında olsa, yeryüzünün bir kısmım gördüm ama karayla aramıza bir fırtına balinası girdi ve havayı iyice karıştırarak, içinde saklandığımız bir bulut haline getirdi.

Jason (kes şunu, Aza, onu düşünmeyi bırak, kes şunu) buraya bayılırdı. Elleriyle orayı burayı işaret eder, durmadan soru sorardı. İnsanlar da ona cevap verirdi çünkü bugüne dek öğrenmek istediklerini ona anlatmaktan çekinmeyen ve uzman olmayan hiç kimseyle karşılaşmamıştık.

O gizli bilgiler arşivine eklemek istemediği bir bilgiye de denk gelmemiştik.

Elbette Jason'ın bilmediği şeyler vardı ancak söz konusu ezberlemekse, anladığımı kadarıyla hiçbir şey ondan kaçamazdı.

Bilmediği ne mi vardı? Nasıl normal bir insan olunur? Bunu ben de bilmiyordum. Ama bu konuda, en azından benim mazetirim vardı.

Tanrım. Jason, en iyi dostum ve zihninden geçen bir sürü zıvalık konusunda yarım saat boyunca bir monolog sürdürecekt ve ben onun ukalalığına karşılık veremediğimde kıkır kıkır gülecek kadar sinir bozucu bir şeydi.

Bir keresinde, sırf bir iddiayı kaybettim diye beni bir müzenin tüm küratörlerinin önünde dans etmeye zorlayan Jason.

Zaman zaman öksürük krizlerimde yanımda olmayan Jason. Evet, fiziksel olarak yanımda olsa da oksijen yüzdeleri, toz oranları, polenler ve bulunduğumuz yerden hastaneye gitmemize kadar geçecek zamanı deli gibi hesaplamakla meşgul olan bir hesap makinesine dönüşürdü.

Böyle davranmasından nefret ediyordum çünkü bana hasta olduğumu hatırlatıyordu.

Bazı günler, kendi kendine bir şeyler mırıldanıp durur, ne yaptığını göstermeden şemalar çizer ve aklından geçenleri benimle paylaşmazdı.

Yani mükemmel değildi, Aza. Değildi. Yalnızca sen onu olmadığı bir kalıba sokmaya çalışıp duruyordun. Onu ilk görüşünü, timsah kostümü içinde hafızanda yer ettiği o ilk anı unut ama aslında içinden, *Ah Tanrım, sonunda benim gibi biri*, diye geçirmiştin.

O benim gibi değildi.

O insandı.

Tamam o zaman.

Kapa çeneni, Aza'nın beyni. Kapa çeneni.

Yine geminin derinliklerinden o görünmez kuşun iç parçayayan çığlığını işittim.

Hayır, diye şakiyordu. *Ya sal beni ya da öldür.*

Sesi bedenimi ürpertilere salan sözsüz bir çığlığa dönüşmüştü. Hayalet kuş... Caru, ismini ansızın hatırlamıştım... Yine ıstırap içinde feryat figan etti. Herkes onu duymazdan geliyordu. Kimse oralı olmuyordu.

Sese kulak asmamaya çalıştım ama birden tam olarak neden ve nereden çıktığını anlayamadığım bazı görüntüler zihnimde canlanıverdi.

Biri beşiğimin üzerine eğiliyordu.

Yalnızca bir an, o minicik elimi avcunun içine alan siyah eldivenli bir el gördüm.

Anımsadığım tek şey, bir anıdan geriye kalan bir andı.

Öldür beni, diye inledi hayalet kuş. *Kalbim kırık. Sazım kırık.*

Dai, omzumu sarsınca kendime geldim.

“Çalışmıyorsan çekil,” dedi. “Ağları engelliyorsun.”

“Şunu duydun mu?”

“Neyi?”

“Kuşu?”

Başını hafifçe yana yatırdı. “Hayır,” dedi. Ama duyuyordu.

O hatırladığım şey neydi?

Tekrar Dai’nin kolunu çekiştirdim. “Magonyalı bebekler. Onlar neye benzer?”

“Onlar mı?” diye sordu. “Biz. Biz yumurtadan çıkarız. Doğduğumuzda da boğulanların bebeklerinden çok daha akıllı oluruz.” Birkaç adım attı. “Yumurtadan çıkışımı hatırlıyorum.”

Etkilendiğimi görmesine izin vermedim.

“Peki ya şu feryat eden kuş?”

“Hayalet,” dedi Dai ters bir şekilde.

“O da hanende mi?”

“Bu iki soru ediyor,” dedi somurtarak. “Hatta dört, nasıl saydığına bağlı.”

“Dai, lütfen.”

“Sadece...” deyip tısladıktan sonra etrafına bakınıp beni çevremizdeki mürettebattan uzaklaştırdı. “O meseleyi kurcalama, Aza. Sen gemiye geldiğinden beri Hayalet kendini kaybetmiş durumda.”

Duraksadım, düşünüyordum. “Ama o bir *hayaletse*, bunun bir sebebi *olmalı*. O sebep ne peki?”

Cehaletim yüzünden sabrı taşmak üzere olan Dai iç geçirdi. “*Bir gönül kuşu.*”

“Gönül kuşu da ne demek?”

Biraz duraksadıktan sonra sadece şunu söyledi: “Gönül kuşları özeldir ancak bu uzun zaman önce yaralandı. Sana zarar veremez. Kendisi öldü ama geride hüznü kaldı. Sanırım o yüzden buralarda dolanıyor.”

“Gerçekten de...”

“Onu hiç görmedim, Aza ve gerçek olsaydı onu görürdüm. Ama değil. Geçmişte kalan bir efkârın yüksek sesle dile gelişinden başka bir şey değil. Bağların kopması ciddi bir meseledir. Ancak bazen ölüm bile buna çare olamaz. Yelkeni besle.”

Elime küçük bir ağ tutuşturup beni geminin ışıklarının önünde kanat çırpıp duran tombul güvelere doğru çevirdi.

Kıpraşıp duran yemeğini ona götürdüğümde yarasayelken bana baktı, ben de ona. O kapkara gözlerinden yorgunluk akıyordu bir de... Şefkat miydi o?

Sadece benim duyabileceğim bir sesle usulca şakiyordu.

Bul onu, derken içini çekti yarasa. Gönül kuşu.

O gece, garip hamağımda bir uyuyup bir uyandım; uyurken kaçırılmakla, kaybolmuş hissetmekle ve her şeyi kaybetmekle ilgili rüyalar gördüm ve gönül kuşunun şarkısı bütün gece rüyalarımın girişiyordu.

{AZA}

Dai ve ben alacakaranlıkta güvertedeidik. Gökyüzüne bakarak birlikte nöbet tutuyorduk. Görünürde hiçbir şey yoktu, sadece kararmakta olan bir hava ve gemisizlik.

Mürettebatın anlattığı o hikâyeleri düşünüp duruyordum... Kulak kabarttıklarımı ya da son zamanlarda şorarak öğrendiklerimi. Benimle herhangi bir şey paylaşmaya pek hevesli değillerdi; köşelerden başlarını uzatıyor, beni görünce daha alçak sesle konuşmaya başlıyorlardı. Yine de öğreniyordum.

Havadaki deniz canavarlarından ve hava koridorlarındaki hayalet gemilerden bahsedip duruyorlardı. Üstbitkenlerle³ dolu tarlalardan, havada yetişen sihirli bitkilerden bahsediyorlardı. Bu bitkiler bir zamanlar o kadar yaygınmış ki Magonya gemilerinin yolunu bile kesiyorlarmış. Gökyüzünün her yeri onların tarlasıymış, kökleri yarasayelkenlerin kanatlarına dolanırmış, sonunda Rostrae o kadar yorulmuşlar ki filolarından düşmeye başlamışlar.

Elbette bir kısmı tamamen efsaneydi. Ancak bir kısmı da endişe verecek kadar akla yatkındı. Bu yüzden de sürekli omzumun

---

3 Başka bir bitkinin üstünde biten ama asalak olmayan bitki. (ed.n.)

üstünden korkuluklara bakmam delilik sayılmazdı. Mürettebatın anlattıklarına bakılırsa, korkulacak çok şey vardı.

Bir süre gözlerimi karanlığa dikip baktıktan sonra, “Ben ne yapıyorum?” diye kendi kendime söylendim. “Orada hiçbir şey yok.”

“Aslında *her şey* orada,” dedi Dai.

Dai güverteyi bir uçtan bir uca arşınlarken ben sancak tarafında duruyordum. Soğuğa rağmen üzerinde bir şey yoktu, herhalde amacı beni strese sokmaktı. Hanendesi, Svilken, göğsüne bir girip bir çıkıyor, yukarıda, yuvalarındaki kuşlarla sohbet edip şakıyordu.

Gözlerim, güvertede dolanıp halatlara tırmanan Dai’nin kaslarına istemsizce takılıp duruyordu. Magonyalılar genelde çıplak dolaşüyor, soğuktan etkilenmiyormuş gibi görünüyorlardı.

Tabii benim için durum farklıydı. Görünen o ki vücut ısıımı ayarlama kabiliyetim yeryüzündeki daha sıcak iklimde geçirdiğim yıllarda iyice körelmişti. Burada üstsüz dolaşmam ihtimal dışıydı.

Ayrıca, ben hâlâ yeryüzünden gelen Aza’ydım, gömleğimi sıyırmak mı? Asla, asla, hayır ve olmaz.

Yaklaşık dört haftadır –sayabildiğim kadarıyla– *Amina Penarrum*’daydım. Bazı şeyleri anlamaya, bu dünyaya yabancı olsam da bir beynim olduğunu hatırlamaya başlamıştım. Dai’nin istediği gibi şakımayı başaramıyor olabilirdim ama işitebiliyordum.

Zaman zaman başka bir gemi bize yanaşıp ambarlarımızdaki mahsulü alıyor, Maganwetar’a, Magonya’nın başkentine götürüyordu. Bu nedenle de etrafta hep yiyecek bir şeyler oluyordu ancak geminin istihkakı azaldıkça mürettebat da –Rostrae– kuşyemi kekine benzeyen yiyeceklerle yaşıyor gibiydi.

Elbette Magonya’da bitki yoktu. Bu yüzden de yeryüzünden hasat kaldırmak için fırtına çıkarmamız kaçınılmaz oluyordu.

Burada, aşağıdaki insanların görüp ne olduğunu merak ettiği o garip şeylerin hepsinin bir mantığı vardı: Garip kar fırtına-

ları, güneşli havada yağan yağmur, birden ortaya çıkan şiddetli rüzgârın bir hortuma dönüşerek bir şehrin yarısını önüne katıp götürmesi. Müthiş kasırgalar. Hortumlar. Gök gürültülü korkunç fırtınalar serisi.

Hepsi Magonya yüzündendi.

Anlaşıldığı kadarıyla, lalenin yenecek bir şey olduğunu zanneden Magonyalılar, 1600'li yıllarda Hollanda'da yeni birkaç lale tarlasını hasat etmişlerdi. Oysa lale yenmezdi. Laleden tiksinen Magonya gemileri gökten lale saçmaya başlamış ve muhtemelen zavallı Amsterdamlılar bu işe şaşır kalmışlardı. Gökten kurbağa yağması gibi bir şeydi ama kurbağa yerine lale yağmış ve ekonomiyi çökertmişti.

(Bunu görmeyi çok isterdim.)

Hem güvertedeki hem de hasat zamanındaki zor işlerin çoğunu Rostrae yapıyordu. Yeryüzünü ziyaret etmek için belli bir yüksekliğe indiklerinde güvertedeki kuş-insan melezi hallerinden çıkıp normal kuşlara dönüşüyorlardı.

Rostrae göklere ilişkin her şeyi bilirdi, bu yüzden de her fırsatta onlarla sohbet etmeye çalışıyordum.

Altın kartal, göçmen güvercinlerin soyunun tükenmesiyle ilgili bir hikâye anlatmıştı bana.

"Eskiden ufuk, onların mürettebatlık ettiği gümüş renkli gemilerle dolu olurdu," dedi kartal. "Atalarım, neredeyse gökyüzünün tamamını kapladıklarını anlatırdı. Ama ben doğduğumda bir teki bile kalmamış. Koca bir ırk yok olmuş. Boğulanlar onları gökte vurup yemiş."

Sonra ürperdi, bu gayet anlaşılır bir şeydi. Soykırım yüzünden.

"Boğulanlar benim kabilemi de öldürmek istediler. Yuva yaptıkları alanlar yok edildiği için kartalların yumurtaları yumuşayıp kırıldı. Ama yine de hayatta kalmayı başardık. Magonya'yı da

yaşatmayı başaracağız. Belki bize bu konuda yardım eden kişi sen olursun, Kaptan'ın Kızı.”

Ben bunun nasıl olacağını ya da ne anlama geldiğini sormadan kanatlanıp uçtu, pençelerine bağlı zincirler parlıyordu. Havalandıkça *Amina Penarrum'u* da daha yükseğe çıkardı.

Burada hiç kimse ne kendisine verilen görevi ne de rütbeyi sorguluyordu. Bütün gemi aynı şarkıyı söylüyordu.

İtaatsizlik eden tek şey, onların ahengine uyum sağlamamaya cüret eden tek yaratık, hayalet gönül kuşu Caru'ydu.

Zal ne derse desin figan edip duruyordu. Kuşun sesi öylesine acıklı, öyle kederli ve öyle garipti ki her duyduğumda gözüme yaşlar doluyordu.

Giderek büyüyen karanlığın içinde yine şakiyordu.

Birkaç fırtına balinası gemiye yanaşıp Milekt'e guruldayınca, Milekt de onlara sadece *üzgün olduğumu, yaralı olmadığımı* söyledi.

Yavru balinalardan biri, *Ağlayarak fırtına mı çıkaracak?* diye sorarken gözyaşlarımdan zevk aldığını hissedebiliyordum. Onların anladığı tek şey fırtına balinalarının kopardığı fırtınalardı. İnsanların hüznünü anlamaları beklenemezdi.

“Ben ağlamıyorum ki,” diye itiraz ettim. “İyiyim.”

Anne fırtına balinası bana önce tek gözüyle sonra da diğeriyle bakarak tüylü yüzgeçleriyle etrafa gri fırtına bulutları saçtı.

Sanki yavrusuymuşum gibi, *Şakı*, diye tembihledi beni.

Kaşlarımı çattım. Bir anneye daha ihtiyacım yoktu.

Gömleğimin koluyla yüzümü sildim.

Magonya henüz çözemediğim farklı yöntemlerle işliyordu. Bu akşam, başka bir gemi, üzerine iliştirilmiş bir mektupla güverte-mize yanan bir ok atarak bize mesaj göndermişti.

“Boğulanların buna yıldız kayması dediğini duymuştum,” dedi Jik küçümser gibi. Astronomların, aşağıda, gökyüzünde bir ok gibi fırlayarak karanlığı yaran bu yıldız kaymasının grafiğini

çıkartıp kayda geçirdiklerini hayal ettim. “Buyurun, kaptandan kaptana mesaj.”

Zal mesajı dikkatle okumaya başladı.

Sonunda Dai’ye, “Rotadan sapmayın,” diye mırıldandı. “Dürbünün kaybolduğunu biliyorlar ve bunun için ceza ödememizi talep ediyorlar. Onu geri getirmesi ve olası sonuçları bertaraf etmesi için bir Meşum Yel göndermişler. Aza’nın varlığından haberleri yok.”

Dai başıyla onaylayarak, “Beklediğimizden daha iyi,” dedi.

Zal’ın dikkatinin dağılmasından yararlanarak, “Olası sonuçları bertaraf etmek ne anlama geliyor? Benim varlığımdan haberlerinin olmaması ne demek peki?” diye sordum. Ayrıca, şu “Meşum Yel” sözünü herkesten duyuyordum ama hâlâ ne anlama geldiğini bilmiyordum.

“Başkent yeryüzünden hasat yaptığımı biliyor, bunu yaparken dürbünü kaybettiğimi de. Maganwetar her şeyi izler. Dürbünü kaybettiğimizi fark etmemeleri imkânsızdı. Daha önce de Magonya yapımı bazı aletler boğulanların arasına düşmüştü ve aşağıda hiç de gereği olmayan bir heyecan dalgası yaratmışlardı. Onları düşürenler cezalandırılmıştı.”

Ona, “Neden onlara kızını geri getirmeye çalıştığını söyleyemiyorsun?” diye sordum. “Benden utanıyor musun?”

Bana, o ana kadar verilen mesajların hiçbirini almamışım gibi baktı.

“Aksine, Aza. Sen her şeyin cevabısın. Açıkçası bunu yapmam,” dedi.

Evet, gizemli haller devam ediyordu.

Bizi saran hava bazen ısınıyor, bazense saçlarım buz tutuyordu ve Milekt sinirlenip şikâyet ederek göğsümde tepinip duruyordu. Milekt huysuz bir öğretmendi. Bu sızlanma krizlerinin arasında konuşmaktan çok ezgiye benzeyen Magonya alfabesini de bana öğretmekten geri kalmıyordu. Vaktimi alfabeyi şakıyarak

geçiriyordum. Sanki hızlandırılmış bir kurstaydım ve yeniden üç yaşıma dönmüştüm. Birkaç hafta içerisinde bir dili tam anlamıyla kullanmayı nasıl olup da öğrenecektim ki? Koskoca bir alfabeyi birkaç haftada nasıl öğrenebilirdim ki?

Dai, o güzel yüzünün bütün çizgileri odaklanmış gibi bana bakıyordu ama kaykılıp ödevimden kopya çekerken yakalanmış gibi bakışlarını hızla başka tarafa çevirdi.

Magonya alfabesini içimden sessizce tekrarlarlarken etrafımızı saran sise bakıyordum; bulutların üzerinde, ufuk çizgisinde, böceklerin uçtuğu en yüksek noktada bir karaltı belirmişti. Yarasalar. Hem de koca bir koloni.

Gemiye yönelip pruvaya geldiklerinde ikiye ayrılıp ilerlediler. Sonra da gökyüzünde iyice yükseldiler. Yarasalardan biri yanığımı okşayarak geçti.

Bu yaratıklar bana oteldeki kat görevlilerini hatırlatıyordu. Cansiperane bir çalışmayla, akşamı bir hizaya getirip hafifçe çekştirerek ve o anda duyduğum ve biraz olsun anlamaya başladığım tiz çılgınlardan oluşan bir muhabbetle ufku düzleştiriyorlardı.

Bu yarasa tiz bir sesle *Avcı* deyince ben de aynı şeyi elimden geldiğince doğru söylemeye çalıştım, onların dilini öğrenmeye başladığım için kendimle gurur duyuyordum.

Minik yarasa gecenin içine, benim göremediğim bir şeye bakıyordu. Bana bakarak tekrar *Avcı* dedi. Yarasayelken başını indirip bize baktı. O da *Avcı* diye tekrarladı. Aşağıdan hayalet kuşun sesi yükseldi.

Mavimtırak karanlığa dikkatle baktım. Bir duman bulutunun içine doğru yol alıyorduk. Hayır, bulut değildi... Hayır, aslında yoğun, keskin bir dumandı.

Orada bir şey vardı, yuvarlanan, bir sürü parlak ışık yayan bir şey. Bir ışımaya ansızın uzun, beyaz bir çizgiye dönüştü.

Bir yaratık.

Bir sürü dişi olan bir şeydi, sonra ortadan kayboldu.

Dai'nin yanına koştum.

"O neydi öyle?" diye sorarken hızla kargaşayı işaret etmiştim.

Gözlerini kısarak, bizden çok uzakta olmayan bir yerde meydana gelen olaya baktı. Aramızda çok mesafe yoktu. Endişeli görünüyordu. Yüzündeki ifade, benim de kaygılanmam gerektiğini gösteriyordu.

"Fırtına köpekbalıkları," diyerek elini kemerindeki bıçağına götürdü.

Fırtına köpekbalıkları mı demişti yoksa ben mi yanlış duymuştum? Bu durum içindeki afacanın pek hoşuna gitmişti. İlelebet duyacağım herhangi bir şey *fırtına köpekbalıkları* kadar havalı olabilir miydi?

Dai beni korumak için geminin korkuluklarıyla arama girdi.

"Şey, korkmam gerekiyor mu?"

"Zaten bir şey avlamışlarsa, bizim peşimize düşmezler," dedi. Gözlerini kısarak karanlığın içindeki o beyaz kütleye baktı. Tam ortasında bir şey vardı, ne olduğunu tam olarak göremediğim bir şey. Rotamız bizi oraya daha da yaklaşıtıyordu. Yirmi metre, on beş metre.

Bir direk. Yelkenler. Bir gemi. Beyaz alevler her tarafını sarmıştı.

Geminin yarasayelkeninden çok daha tiz bir çığlık yükseldi. *Yoldaşlar*, diye haykırıyordu. *Alarm! ALARM!*

Şimşekler çakınca bir anda her şeyi daha net görmeye başladım. Sivri ve kocaman açılmış ağzıyla bir fırtına köpekbalığı, gökten fırlayıp gördüğümüz geminin direğinin üzerinden atlayarak geçti. Alarm çığlıkları çoğaldı.

"Meşum Yel adına!" diye sövdü Dai. "Onlara yardım etmeliyiz!" Koşmaya başladı. "Kaptan!"

Yarasayelkenimiz kanatlarını açtı ve Rostrae güverteye fırlayıp ipleri çekmeye, güverteye kanca ve ip fırlatmaya ve çarpışma

için hazırlanmaya başladılar. Zal güverteye çıkmış, emir yağdırıp duruyordu. Beni görür görmez bana da bir emir verdi. “Hemen aşağı! Sen burada yoksun!”

Sonra o da koşmaya başladı.

“Görevliler!” diye haykırdı. “Fırtına balinaları!” Bir tür megafon sayesinde fırtınayı bastırmayı başaran sesiyle, köpekbalıklarının beslendiği ve küçük geminin tuzağa düştüğü yere doğru bağırıyordu.

“FIRTINA BALİNALARI!”

Balinalarımız hemen etrafımızı sarıp küçük geminin üzerine kendilerinden hiç ummayacağım sağanak bir yağmur yağdırmaya başladılar. Bulutlardan yağmur boşandıkça balinalar şarkılarını daha da hararetle söylüyordu.

“BEN KAPTAN ZAL QUEL! GEMİNİZİ TERK ETMEYE HAZIRLANIN!”

İş çıkış saatinde karayolunda trafik sıkışınca meydana gelen zincirleme kazalardaki gibi bir çarpma sesi duyulduktan sonra mürettebatımız, yaralı geminin güvertesine kalas ve halat atmaya başladılar.

Zal’a aldırmadan korkuluklardan aşağı baktım. Kaptanı gördüm ama ne tuhaftır ki kendi gemisinin direğine bağlanmıştı. Hemen alttaki güvertede bir sürü ceset ve çuvallar dolusu hububat vardı ama çuvallar delindiği için tahıllar etrafa saçılmıştı.

Ne?

Bu gemide çıktığını düşündüğüm yangının aslında yan tarafındaki daha küçük bir teknede çıkmış olduğunu, ancak kontrol altına alındığını fark ettim. *Amina Penarrum*’da kısa bir şaşkınlıktan sonra...

Dai, “KORSANLAR!” diye bağırırdı.

PAT. Küçük geminin güvertesinin alt tarafından bir sürü *Rostrae* ve Magonyalı fırladı, hepsi de silahlıydı, çığlık atıyorlardı.

Korsan bir Rostrae, siyah ibiği, saçlarındaki kırmızı şeritleriyle tam önüme düştü ve elindeki kılıcıyla üstüme doğru geldi. Elimde yalnızca süpürgemin sapı vardı, bütün gücümle ona salladım.

Dövüşmeyi bilen biri gibi dövüşüyordum, sanki bunu yapmak için doğmuştum.

Sanki şimdiye dek hiç Hasta Aza olmamış, hep Savaşçı Aza olmuştum.

Kafasının yan tarafına bir darbe indirdiğimde insanın içini kaldıracak bir çatırtı duyuldu, belki de onu öldürmüştüm ama hemen sonra ayağa fırlayıp çığlık atarak saksağana dönüştü ve geminin korkuluklarına çıkıp kendini hızla boşluğa bıraktı.

Hem benim gemimin mürettebatı hem diğer geminin mürettebatı aynı anda çığlık atıyor, acı acı ciyaklıyorlardı. Yangın ve tüy kokusu. Yarasayelkenimiz öfkeyle haykırınca başımı kaldırıp baktığımda, korsan gemisinin yelkeninin pençelerini bizimkine geçirmeye çalıştığını gördüm, iki yelken birbirine dolanmıştı, kanatlarıyla çarpışıyorlardı, gemilerin direkleri eğiliyordu.

Kendimi, "*AMİNA PENARRUM!*" diye bağırırken buldum.

Mürettebatım benimle birlikte bağarmaya başladı. Ancak Zal'ı hiçbir yerde göremiyordum. Yalnızca duman ve halatların arasından fırlayan kılıçlar, kuşa dönüşen mürettebatımın gergin yüzleri, pençelerini çıkarıp havalanan Rostrae.

Dai bir balta sallıyordu. Dört bir yanda gördüğüm herkes yayına ok yerleştiriyor, bıçaklarını çekiyordu.

Ansızın önümde beliriveren uzun boylu birinin kafasına, hızla ve telaştan elim titreyerek süpürgemi savurdum.

Dai'ymiş.

"Aşağı in, Aza!" diye bağırıldı. "O elindeki süpürge! Aptal, hemen aşağı in!"

Baltasını bir korsana doğru savurunca ikisinin de bıçaklarının ucu havada birbirine geçti.

Bir an felç olmuş gibi öylece kalakaldım ve bu süre yeni bir işgalciyle burun buruna gelmek için yeterli olmuştu. Adam hançerini havaya kaldırmıştı ama Jik beni saçımdan tuttuğu gibi tam vaktinde adamın önünden çekiverdi. Korsanın bıçağı boşlukla karşılaştı ve daha kendini toparlayamadan üstüne çullanılınca tiz bir çığlık attı.

Wedda... Sıçrayıp omuzlarına konmuş, onu gagalayıp duruyordu.

Geminin içinde geri geri gidiyordum ama bu çatışma, duman ve dövüş sesleri ve ölümler çok fazlaydı. Küpeşteye çarpıp ayaklarım yerden kesilince çığlık attım. Nefes nefese, parmaklıklara tutundum. Sonra onları gördüm. Avını kaçırmayan, kudretli fırtına köpekbalıklarım. Cızırdayan ışığı. Elimdeki süpürge'nin bir tanesine deli gibi salladım. Aniden üzerime atıldı ve ben kendimi insanı kapan gibi ezen, keskin bir beyazlıkla boğuşurken buldum, dişleri o kadar yakınımdaydı ki hepsi de parlıyor ve beni parçalamaya can atıyordu.

"Hemen aşağı in, Aza! Orası güvenli!" Jik beni tuttuğu gibi tekrar güverteye çekti. Magonyalılar sel gibiydi, kıpkırmızı, taşkın bir nehir gibi. Bir Rostrae kamarot, ah Tanrım, üniforması yırtılmış ve yarasının etrafında cayıır cayıır yanıyordu, kemikleri görünüyor ve kanatlarından biri kopmuş, yalnızca bir tendonla sallanıp duruyordu.

Zal'ın, "Yangın!" diye haykırdığını duydum ancak *Amina Penarrum*'un iç kısımlarından bir bir patlama sesi geldi. Gemi sarsılınca korsanlar öfkeyle haykırdı. Etrafımızda şimşekler çakıyordu ve gemimiz tekrar sallanıp batmaya başladı.

Merdiveni tutan ellerim bu sarsıntıyla çözülmüştü ve güverte boyunca kayıyordum. Güvertenin tahtalarına tutunmaya çalışıyordum, parmaklarım tutunacak bir şeyler arıyordu ama kan yüzünden her şey kaygandı.

Kimse beni fark etmedi çünkü uçan insanlarla dolu bir gemideydim ve zaten yarısının ayakları da güverteye değmiyordu.

Bir an, yine ambulanstaydım. Bir şimşek çaktı ve *Amina Penarrum* batarken kaçınılmaz sonun verdiği o korkunç hisse kapıldım.

Geminin güvertesinden kaydım,

K

A

Y

I

Y

O

R

D

U

M

.

açık gökyüzüne.

İşte, yine ölen kız olmuşum.

{AZA}

Zamanın içinde kayıp giderek İkarus'un kanatlarında, Jason ve benim çatıda durduğumuz o ana doğru yol alıyordum.

İçini hiç doldurmadığım mezarıma düşüyordum.

Hava ve fırtına, yağan yağmur; bir paraşütçü gibi iki yana açılmış kollarımla kimsenin düşemeyeceği kadar hızlı düşüyordum.

Hava kaygandı, bulutlar genzime kaçıyor, saçlarıma dolu taneleri düşüyordu. Ne kendi sesimi ne de Milekt'inkini duya-biliyordum çünkü benimle değildi. Alarm çağrılarını duyunca diğer hanendelere katılmıştı.

Hayatı boyunca izlenmiş ve itinayla bakılmış biri olduğum halde hiç kimse nerede olduğumu bilmiyordu.

Bir başımaydım.

Yere çakılmadan önce (bilmem) kaç dakika boyunca yapayalnızdım. Bu kez ölecektim ve kimsenin bundan haberi olmayacaktı.

Ansızın koyu renkli kanatlar altımda daire çizerek dönmeye başladı.

Köpekbalığı değildi.

Kırmızı gözleri, kanca gibi gagası, pürüzlü ve pembe pullarla kaplı uzun boynuyla, aç ve mutlu bir akbabaydı. Bir aşağı indirip

bir yukarı kaldırdığı kanatlarını ağır ağır cırpıp bulutların arasından görebiliyordum, sonra çığlıklar atıp diğerlerini çağırmaya başladı. Pençeleriyle elbisemden yakalamasıyla düşüşüm yavaşladı.

Ölü şey, diye cırlak cırlak gakladığını duydum. *Ölü bir şey düşünüyor.*

Akbabalar. Köpekbalığı değil.

Biri daha kanatlarını çırparak yanıma geldi, gagasını böğrüme geçirmeye çalışırken kanatları tenimi kesiyordu. İlk akbaba beni bıraktı. *Ölü hayvan*, diye ıslık çalar gibi bir ses çıkardı diğeri, *ölü, ölü, tatlı yeni ölü kanı, ölü.*

Gak gak gak gak diye haykıran kuşlar etrafımı sararak gözlerimin içine bakıyorlardı.

Ölü şey! diye haykırırlarken sesleri bana çarpıyordu. Kocaman ve aç şeylerdi.

Sonra yukarılardan gelen bir çığlık duydum, eslerle bölünmüş hırıltılarla vurmalı çalgıları andıran sesler, minik bir gaganın açılıp kapanması, genizden gelen bir öfke ve rahatlama ıslığı.

Milekt. Başımı çevirince bana doğru inişe geçtiğini gördüm, altın gibi parlayan bir deniz feneri gibiydi.

ŞAKI, diye haykırdı ve göğsüme vurarak ilk kez herhangi bir yardım almadan açtım ve Milekt içime girdi.

Ağzımı açtım çünkü bu son şansımdı, artık kaderime boyun eğecektim.

Ciğerlerimden ses tellerime doğru bir şeyin yükseldiğini hissettirdi ve işte o anda... Bir melodi şakıdım.

İlk kez Milekt'le birlikte şakıyordum. Tek bir sesle tarazlı iki ezgi çıkardık. Bu bir tutulma ulumasıydı, haykırılan bir ninni, benim çıkarabileceğim bir sese hiç benzemiyordu.

Şakımamla birlikte bir şey değişti. Hava sanki daha bir yoğunlaştı.

Artık rüzgâra tutunuyordum, süzülüyordum. Havada, hemen ayaklarımın altında, sanki beni destekleyen bir gerilim vardı...

Düşüşüm durdu. Kalbimin çarpıntısı yavaşladı. Ayaklarımın altında çok ama çok aşağıda yeryüzü uzanıyordu... Ve ben *havada asılı duruyordum*.

Ucunda kanca olan bir halat tepemden sarkıyordu. Ceketimden yakalanmamla çat diye bir ses duydum. Sonra beni çekmeye başladılar, gökyüzünde zaman zaman duraksayarak yukarı doğru çekiliyordum.

Beni bir filikaya aldılar. Beni kurtaran Dai'ydi, kan ter içinde sövüyordu, yarası kanıyordu.

"Aman Tanrım," derken nefesim kesildi. Tek diyebildiğim buydu. "Ah, aman Tanrım."

Dai bana sarılıp göğsüne sımsıkı bastırdı ama ben inanamıyordum. Bir an hâlâ şakımaya devam ettiğimi sandım, oysa şakımıyordum. Kalbim küt küt atarken paniğe kapılarak ağlayıp duruyordum.

"Düşüğünü gördüm," dedi. "Milekt'le birlikte şakımasaydınız seni zamanında kurtaramazdım. Gittiğini sandım."

Titriyordum, sarsılmıştım. O da öyle. Bana sarılmıştı, ben de ona ve...

Rostrae; gemimdeki kuşlar, mavi alakarga Jik'le birlikte, bazıları dönüşümün ortasında, yarı tüylü kollarıyla etrafımızı sarmıştı.

Serçenin benekli kanatları, kartal kadının altın sarısı kah-verengi tüyleri. Sinekkuşu kadın da ok sesini andıran bir sesle vızıldıyordu.

Mürettebatım. Beni kurtarıyordu.

Dai elimi tuttu.

"Süpürgenin sapıyla iyi iş çıkardın," deyince, nedendir bilmiyorum, gülmeye başladım. Adrenalin yüzünden sarsılıyordum,

damarlarımda coşkun bir sel gibi akıyordu ve şakiyip uçarak daha çok çarpışmak istiyordum.

Rostrae, filikamızı yeniden sislerin ve o beyazlığın, yıldırım kokan bulutların arasından yukarıya, geminin gölgesine doğru çekiyordu.

Gemiyle aynı hizaya yükseldiğimizde *Amina Penarrum*'un güvertesine baktım. Sonra da Dai'ye.

Beti benzi atmıştı. Geminin güvertesi cesetle doluydu, şaşkın gözlerle etrafıma baktığımda mürettebatımızın kaybını görebiliyordum.

Kan, tüyler, ceset parçaları ve korsanlar –sonunda onları gerçekten gördüğümde, her taraf onlarla doluydu–, üstü başı lime lime olmuş bir grup Magonyalı ile Rostrae. Filikamız gemiyle aynı hizaya geldiğinde bizi halatlarla sarıp aşağı indirdiler ve hiçbir şey yapacak durumda değildik. İriyari bir korsan beni tutup kollarımı arkamda bükmişti, Dai'ninkileri de.

Yüzü gözü kan içindeki Zal'ı bağlamışlardı. Beni görünce derin bir nefes alıp rahatladığını fark ettim. Wedda ve mürettebatın geri kalanı yanındaydı, çoğu yaralıydı.

Zal, arkası bana dönük korsan kaptanın yüzüne tükürür gibi, “Tuzak kurdunuz,” dedi. “Bir gemiyi sahte kurtarma operasyonuna alet etmek gök kanunlarına aykırıdır. Onların sinyaliyle beni çağırmak için kaptanı da mürettebatını da öldürmüşsünüz, şüphesiz hepsi masumdu. Sizden de ancak böylesi beklenirdi.”

Korsan Zal'a döndü. Kadının ağarmış uzun saçları Zal'inkine hiç benzemeyen bir tarzda bükülüp topuz yapılmıştı. Topuzu bulmaca gibi karmakarışıktı.

Gözünün akı olması gereken yerler lacivertti. Yanakları, elmacık kemiklerine ipler bağlıymış ya da biri onu gülmeye zorluyormuş gibi yukarı çekilmiş gibiydi ancak tek yapabildiği, dişlerini göstermekti. Açlıktan zayıf görünüyordu, bilinçli bir zayıflık değildi.

Avurtları çökmüştü. Üzerine tam oturan bir üniforma giymişti ama o da delik deşikti ve her yerden teni görünüyordu.

“Yolculuk nereye, Zal Quel? Kaybettiğin bir şeyi bulduğuna dair duyumlar aldık. Gemin zannettiğin kadar görünmez değil. Hangi düzlemde seyrettiğinizi biliyorduk ve gökyüzü var ya, fısıldıyor. Korsanlardan, bir kızı gemiye çıkardığınızı duydum,” dedi kadın. “Kız nerede?”

Dai gözücuyla bana bakma gafletinde bulundu.

Korsan kaptanın kafası bana döndü. Boğazıma bir bıçak dayandı. Ucunun tenime battığını hissedebiliyordum. Nefesimi tuttum, paniklemiştim.

Korsanların kaptanı yüzüme, “Kendini tanıt,” diye kükredi.

“Yapma,” diyen Zal, öfkeden neredeyse havaya fırlayacaktı, muhtemelen başka bir şey daha vardı. Korku muydu o? “Ona hiçbir borcunuz yok. Sessizliğinizi koruyun, *Amina Penarrum* tayfası. Bizi kalasta yürütüp denize atacaklarsa bile tek kelime etmeyeceğiz.”

Korsan kaptan burnumun dibine kadar girip beni tepeden tırnağa süzmeye başlayınca kendimi kurban gibi hissettim. Başım dönüyordu, kendimi mini minnacık, sıska, çelimsiz ve güçsüz hissediyordum.

Kılıcının ucuyla çenemi dürtünce gıdıklanmadım. Canım yandı.

“O şakıyan kimdi, kızım? Sen miydin? Şu oğlan seni geri getirmek için çarpışmanın ortasında gemiden fırlayıp kaçtı ve *Amina Penarrum* Rostrae’si seni kurtardı. Sen görüldüğün gibi değilsin, değil mi? Hayır, bence çok daha fazlasısın.”

Zal’ın gözleriyle bana, hiçbir şey söylememem, onlara hiçbir şey anlatmamam için mesaj vermeye çalıştığını görebiliyordum.

Dai öne çıkıp, “Şakıyan bendim,” dedi. Korsan kaptan, vaktini boşa harcayan bir solucanmış gibi baktı ona.

“Hiçbir erkek o kadar güçlü şakıyamaz,” dedi.

Gemi direklerimizden biri kırılmıştı. Yarasayelkenin gözlerinde öfkeden kudurmuş deli bakışlar vardı ancak yaralıydı ve bana bakıp tek kelime etmeden inliyordu. Güvertenin altında bir yerlerden bir iniltinin yankılandığını duyuyordum, hayalet kuş boğuk boğuk şakıyordu. Bu gemi de üzerindeki herkes de tehlikedeydi.

Üstelik hâlâ bir kılıcım bile yoktu.

Yutkundum. Milekt göğsümün içinde tepinip duruyordu, kızgındı ve tıpkı benim gibi o da az önce şakıdığımız ezginin etkisindeydi. Öne doğru bir adım attım. Derin bir nefes aldım ve Milekt'in de gagasını açtığını hissettim...

Dai dirseğiyle kaburgalarımı dürttü.

Ben de şakımak yerine, "Evet. Haklısınız. Ben Kaptan'ın Kızıyım," deyiverdim. Zal'ın, kollarındaki bağlardan kurtulmaya çalıştığını görebiliyordum.

Korsan bana bakıyordu. Gözlerinin içinden geçen her duyguyu ayırt edemiyordum ama bir rahatlama ifadesi vardı. Hüzün. Öfke. Suçluluk.

"Elbette sensin. Aza Ray, Zal'm kızı," dedi. "Demek söylentiler doğruymuş. Burada olmamızın sebebi sensin."

Korsan kaptan, ben ona baktıkça gözüme daha da tanıdık gelmeye başlamıştı, sonra ürperdim.

"Komutan Ley Fol. Seni uzun zaman önce boğulanların arasına bırakan bendim."

Zal güvertenin bir ucundan, "Ondan uzak dur, katil! Hain!" diye haykırıyordu.

"Hain mi? Ben senin saçmalıkların yüzünden size arkamı döndüm," dedi Ley Fol.

"Beni yüzüstü bıraktın," diye haykırdı Zal. Deliye dönmüştü ve hâlâ boğazıma dayanmış bir kılıç vardı. Şarkı söyleyecek durumda değildim ancak Milekt göğüs kafesimin içinden öfkeyle beni dövüp duruyordu. Neler oluyor böyle?

“Ben de Maganwetar’ı senden fazla sevmiyorum ancak hepimizi felakete sürükleyecektin.”

Zal elini bağlayan ipleri hafifçe de olsa gevşetmeyi başarmıştı ve gözleri ateş saçıyordu. Etrafındaki korsanlar onu uyarmak için öne çıktılar ama Ley onlara başıyla işaret verdi. “Bırakın konuşsun.”

Zaten onu susturamayacaklardı.

Zal, “Evladımı çaldın!” diye haykırdı kadına.

“Evladını *kurtardım*. Onu öldürmem emredilmişti, Zal. Başkası olsa canını bağışlar mıydı sanıyorsun? Başkent neler planladığından haberdardı. Onun gücünün de farkındaydılar...”

Beni öldürmek mi? Ve yine benim “gücümden” bahsediyorlardı “benim gücümden”. HANGİ güç?!

Ley devam etti. “...ama bir bebeği öldüremezdim. Onun güvende olmasını sağladım. Kaptan Ley Fol hakkında ne derlerse desinler, ben bebek katili değilim. Başka hangi kaptan bunu iddia edebilir? *Sen* edebilir misin?”

Zal öne doğru bir adım attı. Ley’in korsanları, kollarını tuttu.

“Kızımı tam on beş yıl boyunca sakladın!” diye haykırdı Zal. Gözlerine yaşlar dolmuştu. Bağırırken bir yandan da ağlıyordu.

Ley Fol bana döndü.

“Maganwetar hayatta olduğunu bilseydi bu senin sonun olurdu. Yetiştirmek için aldıkları bir çocuğun bedenini sana verip boğulanlardan biriymiş gibi yutturmak için bir Meşum Yel’e para ödedim. Olaylar yatışınca seni tekrar yukarı çıkaracaktım ancak başkentten güçlü bir hafızası var.” Bana daha da dikkatli bakıyordu. “Gerçekten olduğun şeysen kariyerimi boşa yabana atmamışım demektir. Yok, değilsen? Kör talih.”

Tekrar Zal’a döndü.

“Sonunda onu buldun. Bunun senin için sadece duygusal bir kavuşma olmadığından eminim.”

Zal tüm dirayetiyle, “Ben kızımı seviyorum,” diye haykırdı. “Onu sevmekten asla vazgeçmedim.”

Ley korsanlarına başıyla işaret verince içlerinden biri annemin ağzını tıkadı. Ağzı kapanmasına rağmen hâlâ çırpınıp onlara karşı koyuyor, bağırmaya çalışıyordu.

Ley bana bakıp iç geçirdi.

“Ölmüş olmalıydın, Aza Ray. Nasıl oldu da hayatta kaldın? Boğulanlar bağışıklık sisteminin çökmesine nasıl mani oldu?”

“Bilmiyorum,” dedim. Ve bu doğrudu, hiçbir şey bilmiyordum.

“Şu şarkı. Seni az önce kurtaran şarkı. Daha küçücükken bu gemide aynı şarkıyı söyledin ve bu annene bazı fikirler vermişti. Bizi çektiğimiz cefadan kurtaracak kişi olduğunu düşünmesine neden olmuştu. Bir daha söyle, ufaklık. Annenin seninle ne yapmayı planladığını bize göster.” Yüzünde meraklı, aç bir ifade vardı.

“Ben gerçekten şarkı söyleyemiyorum,” dedim. “Nasıl yapılacağını da bilmiyorum. Ne aradığınızı bilmiyorum ama aradığınız her neyse bu gemide değil.”

“Biliyorsun,” diye fısıldadı Dai arkamdan. “Seni yakaladığımda nasıl şakıyordusun öyle şakı.”

Milekt’in ciğerimin içinde tepinip beni tırmaladığını hissedebiliyordum. O da şakımak istiyordu. Sanki her şey ağır çekimdeydi.

Caru’nun sesi alt güverteden yankılanıp duruyordu. Hayalet kuşun ezgileri kafamın içinde çınlayıp duruyordu, etrafımda dönüyor, bu gemiye, bu hayata nefret kusuyordu. O şarkıyı kendim söylüyormuş gibi iliklerimde hissedebiliyordum. Kulaklarımda feci bir zonklama başlamıştı.

Korsanlardan biri yarasayelkenimize tırmanmış, kılıcını hayvanın kanatlarında gezdiriyordu. Yarasayelken kulak tırmalayan korkunç bir çığlık attı.

İrkildim. Bu *benim* gemimdi. Birdenbire onun *dostum* olduğunu idrak ettim. Ve Zal ne derse desin, acıyı hissediyordu. Can çekişiyordu.

Magonya şarkısından acıklı bir ezgiyi şakıdım.

Ley başını yana yatırıp bana bakarken yüzünde gergin bir ifade vardı.

“Belki de eskisi gibi şakıyamıyordundur. Belki de seni annenle bırakmalıydım.”

Yeniden ciyaklamaya başladığımda arkasını döndü.

“Boğulanların arasında geçirdiği zaman onu değiştirmiş ya da biz en başında yanılmışız. Zal gibi şarkı söyleyemiyor. *Amina Penarrum*’daki mahsulü alın,” diye tayfasına emir verirken sesinden garip bir hüznün akıyordu. “Depolarını boşaltın. Gemiye de batırın. Zal’ı da gemideki hücreye atın.”

Benim zayıf olduğumu mu düşünüyordu? Hiçbir şey yapamayacağımı mı sanıyordu?

Beni öldürecekler miydi? Hepimizi öldürecekler miydi?

Korsanlardan biri kolumdan tuttu. Kendimi hızla geri çektim ama yeterince güçlü değildim. Beni geminin kışına doğru sürükliyordu. Milekt içimde cızırdıyordu ve hayalet kuşun sesi yine duyuldu. Hemen altımdaki gök, ayak parmaklarım, bir iki üç, güvertenin korkuluklarının üzerine çıkarken boğuşuyor, öne doğru atılıyordum ve düşünüyordum, böyle mi? Bütün bunlardan sonra mı? Ben kendimi kurtardıktan, Dai beni kurtardıktan sonra mı?

HAYIR.

Bu kez tam olarak ağızımdan yabancı bir çığlık, çok tiz bir ıslık çıktı. Milekt de bana katıldı, o da benim gibi yükselmiş ve öfke saçıyordu.

Ley beni tutan korsana, “DUR!” diye haykırdı ama çoktan şakımaya başlamıştım.

Bir şeyler değişmeye başladı, ağızımdan bir kırbaç gibi şaklayarak çıkan bir enerji göğü doldurmuştu.

Ufuk maviden siyaha dönerken hava ağırlaşmaya başladı. Korsan gemisinin üzerine yağmur damlaları düşmeye başlamıştı ancak sonra başka bir şeye dönüştüler. Başını kaldırıp yukarı bakan Ley'in o garip gözlerinde bir ışıltı olduğunu gördüm.

İçimden yükselen ses hiç de bir öksürüğü andırmıyordu, şakıya da benzemiyordu, bu ses, yırtıcı kuşların o tiz çığlığı gibi bir şeydi, boğazımı yırtarken parmak uçlarımda titreşiyordu ve sesimin içinde şakıyan Milekt onu daha da etkili hale getirip beni güçlendiriyordu.

Gök kapkara kesildi ve her yağmur damlasından ani fırtınalar, şimşekler çıkmaya başladı. Her şeyde bir ağırlık vardı.

Herkes yüzünü kapayıp başını korumaya çalıştı.

Gökten, gemilerinin etrafını saran bulutlardan kum yağmaya başladı, korsanları çepeçevre sarıp tökezlemelerine neden oldu. Çakıtaşları yağıyordu. Hatta aralarında daha iri taşlar da vardı ve herkes çığlık çığlığa kaçışarak saklanacak yer aramaya koyuldu.

Mürettebatına emirler yağdırıp duran Ley ile benim arama çamurlu bir hava girmeye başlamıştı. Düşman gemisinin yana doğru yattığını, fırtınaya yakalanmış gibi yan yatmaya başladığını gördüm.

Zal bana coşkun bir mutlulukla bakıyordu.

Geçen sene Jason'dan öğrendiğim bir şey vardı. *Sous rature*. Bir şeyi anlatmak için belli bir sözcüğe ihtiyaç duyduğunuzda bazen o sözcük yılların yüküyle gelirdi ve o yükten kurtulup duruma uygun başka bir sözcük kullanmak istemenize rağmen yine aynı sözcüğü kullanmak zorunda kalıyordunuz. Bazı insanlar şu şekilde dile getirirdi: **Sevgi**.

Bu şarkıyla, Aza'nın yaşadığı hayatı baştan yazıyordum. Ben o insan değildim. Ben Aza'yım. Punk rock bir şarkıyı mikrofonsuz söylüyordum, hem de gökten taş yağdıran cinsinden.

Yağmuru taşa çeviriyordum.

Onu duyabilen herkesi yok ediyordum.

Gökten çığ düşürüyordum.

Üstelik bunu nasıl yaptığımı bilmiyordum.

Kafam büyüklüğündeki bir taş, bize saldıranların gemisinin güvertesine düşüp gemilerinin tahtalarını parçaladı.

Mürettebatımızın ellerini çözen bir şey şakiyordum, benim bile bilmediğim bir şey. İpleri ve zincirleri hareket ettiriyordum. Bilinçli bir şekilde yapmıyordum. Hepsi çıkardığım ses yüzünden oluyordu. Nasıl olduğunu bilmiyordum ancak benim ve Milekt'in etrafındaki her şey havaya kalkıyor, vızıl vızıl dönüyor ve oradan oraya hareket ediyordu.

Bir filmin içindeymişim gibi,

Ben, ben değilmişim gibi,

Sanki daha önce hayalini dahi kuramayacağım biriydim... Daha büyük, daha güçlü ve korkusuz; korsan kaptanın kılıcını tutup çektim, göğsünü nişan alacak şekilde ona çevirdim.

Milekt'in sesi ciğerlerimde titreşiyordu, kendi solo zafer şarkısı. Ağzımı açıp bir zafer çılglığı attım.

Bu kez elimde paspas yerine kılıçla güvertenin ortasında dikiliyordum.

Ben Kaptanın Kızıyordum. Düşündükleri her şey ve daha da fazlasıydım.

Ley'e, "Diz çök," dedim. Ben Jik'e işaret verince hemen korsanın bileklerini birbirine bağladı. Mürettebatım hızla geri kalan korsanların silahlarına el koydu ve *Amina Penarrum* bir anda kazanmış oldu.

Zal bağlarından kurtulmuştu, gülüyordu ve zafer sarhoşluğuyla kendinden geçecek kadar mutlu görünüyordu. Gömleği yırtılmıştı. Göğsünden aşağı doğru uzunca bir yara izi görünüyordu. Ne zaman olmuştu acaba?

“Teslim ol, Ley!” diye bağırdı zafer kazanmış gibi. “Bu göğün kumandanı sen değilsin.”

Ancak Ley teslim olmuyordu. Orada elleri bağlı halde öylece durmuş, meydan okuyan gözlerle Zal’a bakıyordu.

“Nereye gidiyordun, Zal? Kuzeye mi? Verdiğin tüm yeminleri çiğneyerek mi? İkimiz de yeni bir dünya istediğini biliyoruz. Maganwetar seni ikinci kez affetmez. Seni ihanetle suçlarlar ve bu kez *ikinizi de* idam ederler...”

Zal, Dai’ye sert bir bakış atınca, Dai hemen atılıp boynundaki fuları Ley’in ağzına tıktı.

Zal, “Onu aldığımızdan başka kimin haberi var?” diye sorarken diğer korsanlara bakıyordu. “Bu söylenti nereden çıktı? Size bu haberi kim uçurdu?”

Hepsi de Ley’e bakıyordu. Korsanların hepsi güvertedeydi, hepsi de bağlıydı.

“Cevap vermezseniz, onunla aynı kaderi paylaşırsınız.”

Çıtları çıkmıyordu. Zal başıyla bana işaret verdi.

“Gemiye, şu zavallılardan oluşan yüküyle batır,” dedi Zal.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

“Şakısana,” dedi. “Gökten kum yağdır, Aza. Az önce yaptığını yap ve onları batır. Milekt o şarkıyı biliyor.”

Milekt bir nota şakımaya başlayınca ben de onunla şakımaya başladım. Diğer geminin yarasasını direklerine bağlayan zincirlere şakıyarak gökten taş yağdırdık. Zincirlerin halkalarının teker teker kırıldığını görebiliyorduk, sonunda zincir tamamen çözüldü.

Yarasayelken kanatlarını gerdi ve ben ilk kez bu yarasaların en başından bu gemilerin direklerine nasıl bağlandıklarını me-

rak ettim. Korsan gemisinin yelkenleri kanatlarını açıp çırparak karanlığın içinde süzülüp gözden kaybolunca boş gemi de gökte kaymaya başladı.

Arkamı dönüp Zal'a baktığımda, Ley'in yanında durmuş, tavşanı inceleyen şahin gibi ona tepeden baktığını gördüm. Ne var ki ikisi de yırtıcı kuşlardı.

Milekt ve ben korsan gemisine doğru ağır ağır şakıdık, yarasayelkeni olmadığı için düşmeye başladı. Gemiye artık göremeyene dek kum şakıdım. Sonunda yapabildiği tek şey yere çakılmak olacaktı.

Bu yükseklikten yere çakıldığında geriye ondan pek bir şey kalmayacaktı. İnsanlar buna ne diyecekti? Asteroit mi? Meteor mu? Bilmedikleri çok şey vardı.

Hafifçe sendeledim. Dizlerimin bağı çözölmüştü. Etrafıma bakındım. Herkes bana bakıyordu, Rostrae ve Magonya tayfası, Zal, Dai ve Jik dahil herkes.

Zal, "Onu benim kamarama götürün," deyince iki Rostrae, Ley'i merdivenlerden güvertenin altına indirdiler. Karşı koymadı bile. Sadece bana yan gözle bakmakla yetindi ama herkes aynı şeyi yapıyordu, tüm mürettebatım bana bakıyordu.

Güverte kanla kaplanmış, delik deşik olmuştu, ayrıca artık esirlerimiz de vardı ve ben, bir daha asla kimsenin düzeltemeyeceği, geri alınamaz korkunç bir hata yapıp yapmadığımı merak ettim.

Sonra o sesi duydum. Bir sürü kuş sesi geliyordu, yüksek perdeden uzun çığlıklar ve şakımalar.

Jik sırtıyordu, Dai zafer çığlıkları atıyordu ve büyük yarasayelkenimiz büyük bir gürültüyle kanatlarını açtı ve hızla ileri atıldık, fırtına balinalarımız bizim için bir fırtına şarkısı söylüyordu.

Mürettebatımız gemiyi onarıp toparlamaya çalışırken hâlâ bağırış çağrış ve tezahüratları duyuluyordu. Az önce yaptığım

şeyle, o anın çılgınlığıyla ışıldıyordum ama kafam Aza olmakla karmakarışık.

Başım dönüyordu, Milekt'inki de öyle. Onu göğüskafesimde hissedebiliyordum.

Demek buydu.

Şakı, derken bunu kastediyorlardı. Güç derken bunu kastediyorlardı. Dai'nin eli hâlâ elimdeydi. Elinin elimin içine nasıl girdiğini bilmiyordum ama kalbim küt küt atıyordu. Zal diğer elimi tutup havaya kaldırdı. Orada, gemimizin güvertesinde, etrafımız mürettebatımızla çevrilmiş halde öylece dururken, sonunda belki de aranıp bulunan o insan olduğumu hissettim. Dai bana bakıyordu.

"Birlikte, Aza," dedi.

"Birlikte," dedi Zal.

"Birlikte," diye fısıldadım çünkü bu daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Yarasayelken de göğüskafesindeki Milekt de benim için şakıyorlardı. Rostrae bana bakarken Magonya tayfası da başlarıyla beni onaylıyorlardı.

Başımı çevirip Dai'ye baktım. Bütün bunların ne anlama geldiğini bilmiyordum, ne yaptığımı bile bilmiyordum.

Dai aklımdan geçenleri anlamış gibi, "*Her şeyi yaptın*," dedi. Sonra da kocaman sırtıp avcundaki elimi sıktı.

Hayatımda ilk kez gücüm vardı. Güçten de öte bir şey. Sonunda bir yere ait olduğumu hissediyordum. Bu geminin benim gemim olduğunu hissediyordum.

Bu ülkeye aitmişim gibi.

Bu benim kaderimmış gibi.

Hayaletin sesi yine etrafımı sardı. Zal'a bakındım ama yanımdan uzaklaşmaya başlamıştı bile. Geminin hızı gözle görülür şekilde artmıştı ve Rostrae'nin bizi daha da büyük bir hıza çıkarmak için yarasayelkene katıldığını gördüm.

Uçtuk.

{JASON}

Cenazede Aza'nın sesini duyduktan ve bulutların arasından bir şeyin düştüğünü gördükten sonra sinir harbi içinde küçük daireler çizerek epeyce yürümem gerekmişti ama sonunda onu bulmuştum.

Şu anda tam önümde duruyordu. Kâğıtların altında. Annelerimin evden çıkmasını bekledikten sonra belki de milyonuncu kez ona tekrar baktım.

Bu bir dürbündü.

Eski bir şeydi. İnanılmaz derecede eskiydi. Ahşabı çentik çentik olmuş, pirinç malzemesi çukur çukurdu. Deliğinden bakınca bir şey göremiyordunuz çünkü sert ağaçtan yapılmış bir mercek kapığı vardı. Bayağı yüksekten düşmüş olmalıydı. Camın üzerindeki kapak paramparça olmuştu ve onu yerinden çıkaramıyordum.

Üzerine, bir türlü tercümesini bulamadığım bir dilde garip bir takım semboller kazınmıştı.

Evet, beni duyduunuz. Tercümesini bulamıyordum. İnternette gizlice gezinenlerden bile yalan yanlış bir tercümesini bulamamıştım.

Her şey buraya kadardı.

Sonunda Harvard Kütüphanesinin internet sitesinde dolaırken, ortaçağdan kalma bazı elyazmalarında, kuş insanlardan ve başka türden insanlardan bahsedildiğini gördüm. O döneme ait melekler, özellikle de ekinler ve havayla ilgili olanlar insana benziyorlardı ama kanatları vardı. Yine aynı döneme ait başka bir melek türü daha vardı ve onlar da maviydi.

Bunun Magonya'ya işaret ettiği söylenemezdi tabii. O alıntılarda kimse "Magonya"dan bahsetmiyordu.

Ancak benzerlikler vardı.

İnsanlık tarihinde insanların yüzde 73'ü, hava değişikliklerinden korkuyla bahsediyordu. Magonya bahsi, temel olarak şöyle bir şeydi: *Bu fırtına da nereden çıktı? Aman Tanrım, bulutlar. Bulutlar çıldırmış olmalı.*

Jacob Grimm... Edebiyat öğretmenim değil, şu masalları yazan adam... İnsanların rüzgâr sattığı bir memleketten bahsediyordu. Seçilmiş alıntılar (Sizi bu konuda yazılmış binlerce sayfayı tarmaktan kurtarmaya çalışıyorum):

"Norveçli cadılar... Rüzgârı ve pis havayı bir çıkına doldurup doğru anda düğümlerini çözerek, "Şeytan adına, rüzgâr," diye haykırdıklarında bir fırtına patlar ve toprağı çoraklaştırıp denizdeki gemileri alabora edermiş...

"Şiddetli bir fırtına o kadar uzun sürmüş ki otobandaki bir avcı, tüfeğine kutsanmış bir mermi yerleştirip o kapkara bulutların ortasına ateş etmiş; sonra gökten çıplak ve ölü bir kadın bedeni yere düşmüş ve hemen ardından da fırtına dinmiş..."

En can alıcı kısmı da şurasıydı: "Bazen cadılığın amacı mahsulü yok etmekten ziyade ona sahip olmaktır; tarladan alıp ya kendi ambarına ya da sevdiği birine götürür."

Yani mahsul hırsızlığından bahsediyorduk. Hikâyelerde anlatıldığına göre, göksel gemilerinde oradan oraya uçup duran kimseler

hep açtı. Bu da gayet akla yatkındı. Yani, orada ne yiyebilirlerdi ki? Sivrisinek mi?

Ekinleri mahveden fırtınaların koordinatlarını belirleyen uygulamam birkaç gün boyunca aynı yerde kalıp daha sonra yollarına devam ettiklerini gösteriyordu.

Birkaç hafta önce Iowa'da feci bir fırtına kopmuştu ve bu kez çok az insan mahsullerinin ortadan kaybolduğunu belirtmişti. Fırtınadan geriye, çekirgeler veya kargalar tarafından talan edilen bir mısır tarlası kalmıştı. Mısır koçanları bomboştı. Çiftçi, o gün fırtına kopmadan hemen önce bir kartal gördüğünü söylemişti.

Garip tanıklıklar ve hikâyeler onlar için çizdiğim hat üzerinde öyle bir seyrediyordu ki hesaplarımın doğru olduğuna kanaat getirmiştım hatta bir sonrakinin nerede olacağını bile tahmin edebiliyordum. Evet, peki Amerika'nın kuzeydoğusunda, denizin üzerinde ne vardı? Belli ki bu şey oraya doğru gidiyordu. Suyun üzerinde mahsul yetişmediğine göre. Oradaki adalar verimli değildi, yalnızca okyanusun ortasında yüzeye çıkmış kayaçlardı.

Ben bu bahaneye sığınmıyordum, yani her konuda haklı çıkmam, ciddi bir varoluşsal krize girmeme neden olmamıştı. Birkaç felsefecinin eserlerini okuyor olabilirdim. Biraz dağılmış olabilirdim. Eve ile Carol bu konuda endişelenmek için haklı da olabilirlerdi.

Aza'nın gökten kucağıma düşmesini bekleyip duruyordum. Bunu söylerken fena halde cinsiyetçi algılanmış olabilirim ama penceresinin altında onu tutmayı bekleyen bir itfaiyeci olduğumu hayal etmekten vazgeçemiyordum.

Böyle düşünmek bile kafamı duvarlara vurmak istememe neden oluyordu.

Aza burada olup bunları duysa, bütün itibarımı kaybettiğim için kusardı.

Ne var ki ona ne kısa mesaj ne de e-posta gönderebiliyordum. Onu arıyamıyordum bile.

A'dan Z'ye berbat bir durumdu.

~~Bundan nefret ediyorum. Belki de çok önemli bir noktayı atlıyordum, herkesin bildiği bir şeyi mesela, yani artık var olmayan, tıpkı Aza'nın da söylediği gibi Zengin Hayal Gücümün ürünü olan ölü bir kızın izini sürdüğümünden korkuyordum. Ben ve Aza, Hayal Âlemi Zenginleri. Belki de kalkıp mezarının başına gitmeli ve yanına oturup ilk ve son kez onunla vedalaşmalıydım.~~

Ama ben onun öldüğünü düşünmüyordum. Delirdiğimi de.

Karşımda ekranda kısacık bir video vardı; Maine'de yaşayan bir kız, bu görüntüyü cep telefonuyla kaydetmişti.

Yaklaşık bir saniyelik bir çekimdi, yani önemli kısmı. Bu bir gemiydi. Lombarları ve tüm donanımıyla bir gemi kısmen görölüyordu, bir bulutun içinden çıkıyor sonra gözden kayboluyordu.

Hava durumu da benim çıkardığım şemalarla eşleşiyordu. Diğer insanlar da bir şeyler görmüştü ve haberlerde sanrılardan bahseden ve bu insanlarla dalga geçen bölümler de yayımlanmıştı. Gökte serap görmeler ve uzun kışlar. Haber spikerleri, Maine'deki insanlarla dalga geçiyordu, çok fazla içmiş olabileceklerini iddia ediyorlardı. İnternet portalı *Onion*'da bütün bu olup bitenler detaylarıyla makaraya alınmış, bir avuç sarhoşun gökyüzüne bakıp gemi gördüklerinden bahsedilmişti. Tıpkı 1890'larda insanların iddia ettiğine benzer bir durum yaşanmıştı.

Aza'nın öldüğü gün, penceresinden bir şey görmüştüm. Mevsimi olmamasına rağmen, farklı türlerden oluşan bir kuş sürüsü arka bahçede toplanmıştı. Cenazenin olduğu gün de gökyüzünden bir ses geldiğini işitmiştim ve ~~aklım kaçırıldığını hiç sanmıyordum~~, hayır, aklıma kaçırmamıştım.

Aza'nın cenazesinden sonra, gökten gelen o sesi duyduktan sonra aklıma helikopter gelmişti. Tabii ya.

Ne düşündüğünüzü biliyorum. *Amma da aptalsın, Jason, nasıl oldu da bunu daha önce düşünemedin*, diyorsunuz değil mi?

Evet, cidden çok aptaldım, helikopterin karakutusu olurdu.

Helikopterlerde yeni başlatılan bir uygulamaydı. Henüz hepsinde yoktu ama helikopter ambulanslar, kötü hava şartlarında bir yerden bir yere gidip insanların canını kurtarmaya çalışıyordu.

Bugün, daha güvenilir ama yasadışı kanallarla, ihtiyacım olanı almış ve en gizli e-posta adresime göndermiştim.

Helikopterin ses kayıtlarını dinlemek için play tuşuna bastım. Başta hep hastaneyle temas halindelerdi, bizi almak için helikopterin tam olarak nereye inmesi gerektiğini soruyorlardı ve her şey, o korkunç bir şekilde gözümün önünde canlanıyordu. Ta en başından hem de, ambulanstaydık ve Aza yanımdaydı.

Kayıtlarda ambulanstaki sağlık görevlisinin sesi duyuluyordu; helikopterdekileri Aza'nın durumu hakkında bilgilendiriyordu.

Biraz ileri sarmam gerekti. Her şey biterken o göğsünün hırıltısını, en sonunda çıkardığı o korkunç sesi bir daha duymayı kaldıramazdım.

Birkaç saniye sonra başka bir şey dinliyordum; uçuş sırasında pilot ve helikopterdeki sağlık görevlisi fırtınadan bahsediyorlardı.

"Vay canına. Bu da nereden çıktı böyle," diyordu pilot.

"Küresel ısınma," diyordu doktor. "İyi miyiz?"

"Evet, iyi, her şey yolunda," diyordu pilot.

Sonra bir anlık duraksamanın ardından,

"Baksana. Şunu gördün mü?"

"Neyi?"

"Şeyi"... Anlaşılmaz sesler... "bu bir..."

"Halat mı onlar? Aman Tanrım..."

Sonra da metalin bir şeye sürterken çıkardığı o korkunç iç gıcıklayıcı ses ve parçalanma, tuz buz olan camlar, yere çakılıp

dağılma, her ikisinin attığı çığlıklar ve dedikleri, demeye çalıştıkları şey...

Evet, hayır çünkü bunu yapamam. Son sözlerini dinleyemedim. Çok korkunçtu.

Bir an sonra feci bir patlama oldu. Şakımalar ve çığlıklar vardı. Kanat sesleri.

Kuşlar.

Biri, belli belirsiz ve oldukça cızırtılı bir sesle:

"Sen nesin?" diyordu.

Ses kaydı bu kadardı. Tekrar tekrar dinleyip durdum. Fırtına hakkındaki ilk konuşmalarla yere çakılma anı arasında muhtemelen yalnızca iki dakika vardı.

Biraz ara vermeliydim. Oturup bütün bunları sindirmeliydim. Hepsini. Ölen insanların sesini. Kuş seslerini. Son sözcükleri. Bu zavallı insanların gökyüzünden düşüp alev almadan önceki son sözlerini.

Pilotun da sağlık görevlisinin de aileleri bu kayıttan habersizdi. Bir tek bende ve onu aldığım insanlarda vardı. Bir tek onlar ölmemişti, bizim ambulansın sağlık görevlisi de ölmüştü. Onları yere indirmek için komut vermek üzere dışarı koşmuştu ama cesedini asla bulamamışlardı.

Masamda oturuyordum, ağlamıyordum ama...

Ah, evet, tamam. Ağlıyordum.

Sen nesin?

Bu Aza'nın öldüğü geceydi ve beş gün sonra gökten sesini duymuştum.

Hayır, paranoyak değildim, kafamın içinde dönüp duran sesler duymuyordum, hayır. Bu bir komplo teorisi değildi, takıntı değildi, yanlış fikirlere de kapıldığım yoktu.

Bu kayıt internete düşse, bir sürü insanın pilot ve sağlık görevlisinin fırtına, hava basıncı ve oksijensizlikten akıllarının karıştığını söyleyeceklerinden adım gibi emindim.

Aslında “*halat*” da dememiş olacaktı.

Peki, “*halat*,” değilse neydi o zaman?

Dışarıda ani bir rüzgâr ve sağanak yağmur başladı. Kalkıp pencereyi kapadım. Donuyordum.

Sen nesin? Sen nesin? Bu ses kafamın içinde dönüp dururken kapının zili çaldı.

Carol ya da Eve anahtarını unutmuş olmalıydı. Genelde anahtarını unutan hep Eve olurdu. Aklına bir şeyi taktı mı takıyordu, sonra da her şeyi unutuveriyordu. Benim de ondan aşağı kalır yanımdı yoktu. Çocukluğumun büyük bir kısmı okuldan çıktığımda beni kimsenin almamasıyla geçmişti. Akşamüstlerini genelde Aza’larda geçirirdim. Bu da benim işime geliyordu.

Ne olur ne olmaz diye karakutu kaydının sekmesini kapadım ve kapıya bakmaya gittim.

Biri tekrar kapı ziline basıp kapıya dan dan vurdu. Eve olmazdı. O olsa benim pencereme gelir, dışarıdan camı tıklatır ve “*unutkan anne*” ifadesini takınıp bana bakardı.

Bir an gerildim. Yakayı ele vermem halinde hakkımda soruşturma açılacak, hapse tıklımama ve/veya sonsuza dek mahkemelerde sürünmeme neden olacak hacker’lıklar yapıyordum.

Kapının yanındaki pencereden dışarı baktım ama dışarıda polis arabası yoktu. Yanıp sönen ışıklar da. Tabii federal bürodan geliyorlarsa sivil kıyafetle gelirlerdi. Yine de bizim sokaktaki ağaçlara baktım. Dışarıda çok rüzgâr vardı. Esip gürlüyordu.

Bir an kendim için kaygılandım.

Kapıdaki, bir kez daha güm güm vurdu. Görebildiğim tek şey, üzerinde mavi palto olan bir omuz ve atkuyruğu toplanmış siyah saçlardı.

Sakin ol, Jason. Belki de mahalleyi dolaşıp vaaz vermeye çalışan biriydi.

Son zamanlarda cehennemi düşündünüz mü hiç?

Hayır, diyecektim. Her şeyi düşündüm ama cehennemi düşünmedim. Yani tam olarak değil.

Kilidi çevirdim. Kapıyı açtım.

Aza Ray Boyle, karşımda duruyordu.

{AZA}

Zal hamağımı sallayarak beni uyandırdı. “Kızım,” dedi. “Güverteye.”

Aslında uyumuyordum. Korsanlar ve şakıma olayından sonra yorgunluktan orada burada yığılıp kalıyordum, sonra o gün güvertede konuşulanları düşünüp durdum. Ley ile Zal’m sözlerinin arasında boşlukları ve ne bildiğimi düşündüm.

İkimiz de yeni bir dünya istediğini biliyoruz.

Bunun senin için sadece duygusal bir kavuşma olmadığını eminim.

Bizi çaktığımız tüm cefadan kurtaracak kişi.

Ne? Beynim bu işin ucunu bırakacak gibi görünmüyordu.

Zal beni dümenin başına götürdü, yıldızlarla dolu gökyüzüne baktık.

“Bugün olanları merak ediyor olmalısın,” derken sanki yılın en önemsiz olayından bahsediyordu.

“Ne olduğunu biliyorum,” dedim. “Gemiye, beni öldürmek isteyen korsanlardan kurtardım. Bilmediğim şeyse bunu neden yaptığım.”

Zal bana baktı, durup dururken gülümsedi.

“Zamanı gelince, Aza, aramızda sır kalmayacak. Korsan Ley Fol bir sürprizdi, hem de hiç hoş olmayan bir sürpriz. Onun bu göklerdeki varlığı, seninle ilgili duyumların Magonya’ya yayıldığı anlamına geliyor. Muhtemelen, seni aşağıdan alıp getirmesi için gemiye çağırdığım Meşum Yel’dir. Ona rüşvet verebileceğimi düşünmüştüm ama onlara güven olmuyor. Canavardan farkları yok.”

Bir an durup Zal için bir canavarın nasıl olabileceğini düşündüm. Magonya için. Gözümün önüne dokunaçlar, Godzilla ve dişler geldi. Fırtına köpekbalıkları bana göre canavardı. Meşum Yel ise farklı bir şey olmalıydı. Anlaşıldığı kadarıyla da en çok onlardan çekiniliyordu.

“Peki, ama *onlar* ne?”

“Onlar boğulanların arasına karışabilirler, Aza. Verdikleri hizmetin karşılığı vardır ama kesinlikle kötüdürler.”

Daha önce korktuğunu görmüş müydüm? Sinirlerim bozuldu.

“Burada ismiyle çağırılmaması gereken şeyler vardır. Bu senin için yeni bir dünya, içinde artık sen de olduğundan bizim için de öyle. Sen anahtar kişisin. Magonya’nın ihtiyaç duyduğu bir şeysin.”

Bir *şeysin*. Biri değil.

“Peki o zaman *ben* neyim?” diye sordum.

Sırtarak azı dişlerini gösterirken saçları üniformasının yakasına düştü.

“Sen, Aza, benim kızımsın. Ve şarkı söyleyerek elementlere söz geçirmek için doğdun. O şarkı sana benden miras, benim sesimi almış olabilirler ama artık senin sesin var.”

Bir an tereddüt ettikten sonra, “Bir zamanlar ben de senin gibi şakıyabiliyordum,” diyerek ceketinin yakasını açıp göğsünden aşağı inen koyu renkli çirkin yara izini gösterdi. Bu sadece bir yara izi değildi. Daha da berbat bir şeydi. Hanendesinin içine gireceği yere mil çekilmiş gibiydi. O çivit mavisi teninde koyu renkli, eğri büğrü, derin bir kesik vardı.

“Şakımamla Magonya’yı değiştirmeye çalıştığım için cezalandırılmıştım, boğulanlara bağımlı yaşamaktan kurtulmamızı sağlamaya çalıştığım için. Maganwetar’ın yetkilileri beni durdurmak için hanendemle bağımı kesmeye kalktılar. Bu senin ve Milekt’in başına gelmeyecek. Artık daha güçlüyüz, hepimiz.”

İlk kez orada olmayan bir şeyi işitiyordum. Daha önce bunu nasıl fark etmediğime şaşırdım. Solo şakıdığı için sesi böyle boğuktu. Bağını koparmışlardı.

Caru o yüzden çığlık atıyordu. Öyle olmalıydı. Caru, Zal’ın gönül kuşuydu.

“Yoksa...o...”

Zal bakışlarını yana çevirdi. Aklımdan geçeni okumuş gibi, “Nasıl şakıdığını duydun,” dedi.

“Mürettebat bu gemide bir hayalet olarak dolaştığını söylüyor,” dedim. “Öldüğünü düşünüyorlar.”

“Yine de şakıyor,” dedi Zal ancak yüzündeki bir ifade, hareketlerindeki bir tuhaflik kuşkulanmama neden oldu.

“Bağınızı kopardıklarında delirdi mi?” diye sordum. “Yoksa zaten delirmiş miydi?”

“Şarkımızdan geriye kalanı duydun,” derken kederi yüzünden akıyordu. “Onu iyileştirebileceğimi sandım ama başaramadım.” Ürperdi. “Artık yapacak bir şey yok. Yapabileceğimiz tek şey önümüze bakmak.”

“Ley ve ben, senin kadar gençken, eski Magonya hakkındaki hikâyeleri okurduk, bizi mahveden boğulanlarla bağımızın olmadığı Magonya hakkında. O hikâyeler masal değildi, tarihin ta kendisiydi. Onlara inanmıştım. Ley’in de inandığını sanmıştım. Yalancının tekiymiş.”

Bir anda aklıma geldi.

“Peki,” dedim, “Neden? Neden seni cezalandırdılar? Suçun neydi?”

Gözlerindeki bakışı görünce irkildim. Bir an bir şey hissettim ama o kadar kısa sürdü ki ne olduğunu çözemedim. Şefkat miydi? İnanç mı?

“Gerçeği söylediğim için,” dedi.

“Hangi konuda?”

Dai güvertenin altından çıkıp bir geminin kık tarafına zıpladı.

Zal başıyla onu işaret etti. “Dai, yetkililerin unuttuğu bir Magonya gemi yerleşkesinde yumurtadan çıktı. Bir zamanlar bir sürü yiyecekleri, aşağıdan getirilmiş tahılları ve kendi ihtiyaçlarını karşılayacak küçük gemileri vardı ancak boğulanların dünyasının beti bereketi kesilmeye başlayınca, Maganwetar onların istihkakını azalttı. Halkının gemileri paramparça edildi. Yarasayelkenleri yaşlılıktan öldü. Onun geldiği yerde fırtına balinaları da yoktu. Hiç yağmur yağmıyordu. Halkı da tıpkı aşağıdaki boğulanlar gibi açlıktan kırılmaya başladı. Hemen altımızda boğulanların şehirlerinin alev alev yandığını ve yeşilin küle döndüğünü görebiliyorduk.

“Kendi Rostrae’si uçup daha çok yem bulunan yerlere gitmiş, bir kısmı resmi gemilerde yuvalanmış. Babası, gemi yerleşkesi konseyi tarafından seçilip bir göreve gönderilmiş. Dai henüz yedi yaşındaymış. Babasıyla bir filikaya sığınmışlar sonra rüzgârları kesilmiş. Aç ve susuz bir şekilde oradan oraya sürüklenmişler.

“Dai’nin babası filikadan yeryüzüne inmeye çalışırken ölmüş. Bedeni çöle düşmüş, akbabalar geriye sadece kemiklerini bırakmış.”

Dai bize yaklaşırken gözüm koluna takıldı. Kolu boyunca uzanan bir yara izi vardı, daha önce fark etmiştim ama ne olduğunu anlayamamıştım. Magonya’da herkesin bir yarası var gibiydi.

“Akbabalar. Seni yemeye çalışanlar gibi yani.” Zal buruk buruk gülümsedi. “Dai çok zayıfmış ve yırtıcıların pençesinden güçbela kurtulmuş ama evine döndüğünde dünyası başına yıkılmış, bir deri bir kemik kalan insanları yavaş yavaş ölüyormuş. Annesi. Erkek kardeşi. Kız kardeşi. Topraklarını ateşe verip mahveden

boğulanlar yüzünden aç kalmışlar. Onları zerre kadar umursamayan bir başkent tarafından unutulmuşlar.”

Bir kez daha Magonyalı çocuğuna baktım... *Amina Penarrum*’a geldiğimden beri kumandanım ve amirim olmuştu. Birden gözüme yalnız küçük bir oğlan çocuğu gibi göründü. Belki de görünmeye çalıştığı kadar güçlü ve kendinden emin değildi.

Bakışlarımı takip eden Zal, “Onu ben buldum,” dedi. “Bu gemiyle dünyanın bütün göklerini didik didik edip *seni* ararken Dai’nin köyünden de geçtik. O zamanlar yeryüzüne bırakılmış olabileceğini düşünememiştim. Bu köye vardığımızda gemimi yanaştırıp bir filikayla boş sokaklarında dolaştım.

“Dai *Amina Penarrum*’u görmüş ve gizlice gemiye binmiş, günler sonra onu güvertenin altında bir avuç mısır yerken yakaladım. Dai’nin çektiği acılara dayanamadım. İster insan olsun, ister Rostrae, ister Magonyalı, hiç kimse bu acıları çekmemeliydi.

“Dai’ye şakımayı öğrettim,” diye devam etti Zal. “Sonrasında Magonya’nın tarihini yumurta kabuklarında okudum durdum, daha uçmadan yok olan yavru kuşlar, terk edilmiş diyarlar, göksel resimler ve fırtına balinalarının şarkıları...”

Bu anlattıkları Zal’ın kafamda oluşturduğum imajıyla hiç örtüşmüyordu. Bu Zal tıpkı benim gibi kütüphanede durmadan bir şeyler okuyup araştıran biriydi.

“Öncelikle gökyüzünün mahvolan kısımlarında seyrettim. Daha önce hiç görmediğimiz rüzgârlarla kasılıp kavrulan bölgelerde, bizim herhangi bir müdahalemiz olmadan fırtınaların koptuğu yerlerde. Altımızdaki denizler boğulanların sahil şeritlerinden içeri taşıyor ve mahsulü mahvediyordu.

“Üzerinde yaşadıkları dünyayı bilinçli bir şekilde mahvediyorlardı, tabii bizi de,” dedi Zal.

Boğulanlar.

Tüm insanlığı kastediyordu.

Magonya'ya, bir zamanlar olduğum insanın gözünden görmeye çalıştım. Yeryüzündeki mahsulden beslenen parazit bir krallık mıydı?

Sonra gözümün önüne Dai geldi; küçücük, aç susuz, bir fili-kanın içinde tek başına.

Sonra arabalarının içindeki ailemi düşündüm; bir yerden bir yere giderken dünyaya saçtıkları zehirli şeylerin havaya yayılışını ve toprağa düşüşünü.

Aşağıda, şehirler karanlığın içinde kırmızı, yeşil ve beyaz ışıklar gibi parlıyordu. Sanki bütün gezegen, bir yerden bir yere gitmeye çalışan arabalardan oluşuyordu.

Oradayken ne kadar da körmüşüm, peki ya şimdi?

"Benden ne istiyorsun?" diye sordum.

"Şuraya bak," dedi Zal.

Karanlıkta parmağıyla işaret ettiği yere baktım. Bir bulut kütlesi, biz yaklaştıkça farklı bir şeye dönüşmeye başlamıştı. Zal yanımda duruyordu, titreşen ağırlığı omuzlarıma düşüyordu. Diğer yerlerden daha karanlık bir noktayı işaret ediyordu.

Birden fırtına balinalarımızın artık bizim yanımızda olmadığını fark ettim. "Bizimkiler..."

"Buraya gelmezler," dedi yanımıza gelen Dai, beni bir kez daha düşüncelerimden sıyrarak. "Bizi öteki tarafta bekliyorlar. Bak, Aza. Bak da boğulanların, saçtıkları zehirle ne yaptıklarını gör."

Dai geminin direğine ışık tutunca gördüm. Bir şerit gibi hareket ediyordu, sonra bir tane daha gördüm. O devasa balinanın başının üzerinde yuvarlanan küçük bir göz. Derisinde bir yara vardı, gözyaşı kanalından çenesine kadar iniyordu. Fırtına balinasının bedeninde bir sürü yara vardı ama silah yarası değil, başka bir şeyden oluşan yaralardı. Yanıklar. Kanıyorlardı.

Şarkısını söylemeye çalışıyor ama başaramıyordu. Hava deliğinden bir şey çıktığını fark ettim, kırmızı bir şey. Yere düştüğünü gördüm ve bu yağmura yeryüzünde ne dendiğini çok iyi biliyordum.

Fırtına balinası acı içinde inleyip kıvranıyordu. Hava deliğinden bir fırtına çıkarıyordu ancak bu zehir kırmızısı ve siyah bir şeydi ve yağlı bir parıltısı olan şeffaf bir şeye dönüşüyordu. Şimdiye kadar fırtına şarkısını mutluluk dışında bir duyguyla söyleyen herhangi bir fırtına balinası görmemiştim. Bu görüntüyse midemi bulandırmıştı. Ağzıma gelen safrayı yutkunmak zorunda kaldım.

“Magonya’nın üzerinde bunlardan bir sürü var. Her gün yenileri doğuyor ve zehir fırtınaları yaratıyorlar,” dedi Zal.

Fırtına balinasının gözlerinin içine bakınca ben de ağlamak istedim. *Şarkı söyle*, diyerek bana bakıyordu. *Karanlığın şarkısı. Ölümün şarkısı.* Ben ona bakarken birkaç balina daha yanımdan geçip giderken bedenleri istenmeyen bir şekilde parlıyordu.

Birbirleriyle konuşamıyorlardı bile. Çıkardıkları seslerin çoğu anlamsız seslerden ve çığlıklardan oluşuyordu.

Milekt göğüs kafesimin içinde şakımaya başladı ama bu kez öfke şakıyordu. Beni sarsmıştı.

Milekt’in şarkısı göğe yükselirken bir an yeryüzünde yaşayan bütün o iyi insanlar, Eli, ailem ve Jason geldi aklıma ve hem yumruklarımı hem de dişlerimi sıktım. Hemen yanımdaki Dai’nin de titrediğini hissettim, göğsündeki Svilken şakıyordu.

Sonunda Zal’a, “Biz aslında tam olarak ne yapıyoruz?” diye sordum. “Nereye gidiyoruz?”

Gözlerini gözlerime dikerek bana uzun uzun baktı. “Boğulanlar bizi yok ediyor, Maganwetar’ın politikaları da.” Bir an duraksadı. “Başkent Magonya’nın aşağıdakilerden gizli saklı yaşamaktan başka şansı olmadığını düşünüyorlar. Maganwetar, Magonya’nın pek çok kesiminin yaşadığı sıkıntıyı yaşamıyor. Magonya halkının çok

büyük bir kısmı açlıktan kırıldığı için aşağıdaki mahsul nereye giderse gitsin peşinden koşmak zorunda kalıyor. Maganwetar ise hangi gemi en zengin mahsulü getirirse ondan vergisini alıyor. Maganwetar'da halkın ihtiyacından çok daha fazla yiyecek var ancak başkent her şeyin en iyisini talep ediyor ve geride kalanlar da ya işe yaramaz ya çürümüş ya pörsümüş ya da kurumuş oluyor. Boğulanlar kendi halklarını bile zehirleyip aç bırakıyorlar. Ancak söz politikalarımıza geldiğinde, Maganwetar geçmişe takılıp kalmış görünüyor.”

“Artık resmi kurumların öngördüğü politikayı izlemek mümkün değil,” dedi Dai. “Boğulanlar göklerimizi, insanlarımızı ve havamızı mahvediyor.”

Bir yanım, *İnsanların Magonya'dan haberi yok. Ne yaptıklarının farkında bile değiller*, diye haykırmak istiyordu. Ancak asit yağmuru şakıyan bu devasa hayvana bakıyordum. İnsanlar asit yağmurlarından haberdardı ama bunu önlemek için hiçbir şey yapmıyorlardı.

“Başkent, boğulanların mahsulüne ihtiyacımız olduğunu düşünüyor,” dedi Zal. “Ama bu bir efsane. Ama bir yolu var.”

Yeryüzünde yakıp yıkılmış tüm o yerleri yeniden iyileştirebilecek bir mucizeyi hayal dahi edemiyordum.

“Neymiş o?” diye sordum.

“Bir şeyi geri getirmemiz gerekiyor,” dedi Zal. “Boğulanlar onu kayaların altına sakladılar, güvende olacağını düşündükleri bir yere. O kayaları suya çevirmene ihtiyacımız var. Sen ve Dai. İkiniz birlik olursanız buna gücünüz yeter. Sonra biz de onu göğeye çekeceğiz.”

“Nedir o?”

“Aza,” dedi. “Boğulanlar açlık çekerse biz de onlarla birlikte aç kalırız. Göklerimizi mahvederlerse onlarla birlikte ölürüz. Bize ait olanı geri almak zorundayız. Çok uzun zaman önce bizden

çalınan bir şeyi geri almamıza yardım edeceksin.” Zal gülümseyince ona teslim olasıım geldi. “Boğulanlar bizim bitkilerimizi yeraltında tutuyorlar. Kuzeyde, donmuş toprakların altındaki gizli bir mahzende.”

Mürettebatın bana karşı hep temkinli olduğunu şimdi fark ediyordum. Ancak Magonya üstbitkenleriyle ilgili bir sürü hikâye vardı çünkü anlaşıldığı kadarıyla tüm gökyüzü canlılarını besleyecek kadar sihirli yiyeceklerdi. Yeryüzüyle yaptıkları kötü bir pazarlık sonucu mu ellerinden alınmışlardı?

“Neden Magonya, Yeryüzü’yle pazarlık yapmıyor?” dedim. Dai bana bakıp gülmeye başladı.

Magonyalılarından oluşan bir delegasyonun Beyaz Saray’ın bahçesine konup başkanla ticari mevzuları konuşmak istediklerini hayal ettim. Böyle bir delegasyonun daha yere inmeden vurulacakları bal gibi ortadaydı.

Pekâlâ, tamam. Anladım.

“Bundan sonra insanlarımız için iyi dileklerde bulunmaya veya başkalarının doğru olanı yapacaklarına bel bağlamamıza gerek kalmayacak. Neler yapabileceğini anlıyor musun? Benim için? Bizim için?” Zal göğsündeki yaraya hafifçe dokundu.

Başımı kaldırıp Zal’a baktım. “Bir bitki demek?” diye sordum.

Başıyla onayladı. “Evet, bitki. Aslında çok daha fazlası. Sen, Aza, tüm halkımızı kurtaracaksın.”

Beynimin bir yanı hiçbir anlaşmanın o kadar basit olmaya-çağını haykırıp dururken Milekt’in o öfkeli şarkısı kafamın içinde dönüp durarak diğer her şeyi bastırıyordu.

Zal’a, “Peki,” dedim.

“Yemin eder misin?” diye soran Zal, mavi ve nasırlı elini bana uzattı.

Ben de elimi uzattım ama avcumun içine küçük, gümüş bir bıçakla kesik atmasına hazır değildim. Mürekkep gibi bir kan, acı

hissi ve bedenimi yıkıp geçen bir sel. Geriye doğru sendeledim ama kendi avcundaki kesigi benimkine bastirdi.

“Zaten aynı kanı paylaşıyoruz, kızım,” dedi. “Ama bu bizim geleneğimizdir. Artık bu görevi yerine getirmeye yeminliyiz. Ant iç.”

Yaralı fırtına balinaları sürüsü gemimizin yanından geçip giderken kanımız da güverteye damlıyordu.

“Ant içiyorum,” derken balinaların nefes nefese söyledikleri o dokunaklı şarkıyı dinledim. Dai, elini belime koymuş, yanımda duruyordu. Geminin derinliklerinden bir yerden Caru’nun sesini duydum, karanlığa haykırılmış uzun bir ağıttı.

“Kızım,” diyen Zal alnıma bir öpücük kondurdu.

Gözlerimi kapadım ve bir an kendimi tekrar yeryüzünde buldum. Annem beni yatağıma yatırıyor, güvende tutuyor ve her gece hayatta kalmamı sağlıyordu.

Sonra gözlerimi açtım ve etrafımda buz gibi bir rüzgâr vardı ve biz onlardan uzaklaşıp gecenin karanlığına doğru yol alırken hasta balinaların şarkısı da karanlığa karışmıştı.

{AZA}

Ertesi sabah Dai'nin kamarasının önündeydim ve kapıyı vuruyordum. Kapıyı açtı, onu ben uyandırmışım gibi baktı.

Üzerine bir gömlek de mi geçirmezdi? Kollarını uzatıp gerindi. Görüntüsünden etkilenmemiş gibi görünmeye çalışsam da boşunaydı.

Beni akbabalardan ve korsanlardan kurtarmak için gemiden atlamıştı.

Beynim bu sırada *Şey, aslında zaten sen o sırada kendini kurtarmak üzereydin* diye önemli bir noktaya parmak bassa da mantıklı düşünecek halde değildim.

Dai bana değer vermişti. Ona güvenebilirdim. *Birine güvenmek* istiyordum.

“Demek, ben basit bir Magonya şarkıcısı değilim. Şarkım farklı, ha?”

“Sence?” diye sorup sıırttı.

“Zal’a, Wedda’ya ve diğer herkese göre benimle şakıman gerekiyor,” derken sesimin tizleşmesine mani olmaya çalıştım. “Yani, sanırım bu senin asli görevlerin arasında da yer alıyor, değil mi?”

“Öyle,” dedi.

“Peki, neden yapmıyorsun o zaman?”

“Çünkü daha hazır değilsin.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü dün yaptığını daha önce hiç yapmadın,” derken aslında gayet mantıklıydı.

Kaşları bana birini hatırlatacak şekilde havaya kalktı...

Ölümümün ardından Jenny Green’in Jason’ların kapısının zilini çalıp şefkatli gözlerle baktığını, kapıya giden Jason’ın pi rakamını mırıldanıp durduğunu hayal ettim.

Hayır. Jason, Jenny Green’den kesinlikle hazzetmezdi.

(Edebilirdi.)

Etmezdi.

Dai yüzümdeki kararsız ifadeyi görmüş olmalıydı.

“İyi misin?” diye sorarken elini omzuma koydu. Elinin sıcaklığı ceketimden geçip içime işliyordu ve ne kadar hüüzünlü olursam olayım, yeniden şarkımı söylemeye başlamışım gibi kalbim küt küt atıyordu.

İşte burada, benimkinden farklı bir şekilde de olsa tüm ailesini kaybetmiş bir çocuğun karşısında dikiliyordum. Üzülmeye hakkım var mıydı? Yeryüzündeki ailem hâlâ yaşıyordu. Onunkilerse ölmüştü.

Elimi uzatıp ona dokunmaktan kendimi alıkoymak için bir elimle diğerini tutarak, “İyiyim,” dedim. Öyle bir arzuydu ki sanki arzu değil ihtiyaçtı; yemek içmek gibi bir ihtiyaç.

Hissettiğim suçluluk duygusunu, bu garip hissi, bu arzuyu, karşımda gördüğüm şey dışında diğer tüm düşüncelerimi bastırmak için boşu boşuna yutkunmaya çalıştım. Dai gömleği ile ceketini üstüne geçirirken sırtına, omuzlarına ve profilden yüzüne bakma fırsatım olmuş, gerçekten gözlerimi kapamam gerekmişti.

Bir anda yanımda belirip, “Utangaçsın,” diyerek güldü.

“Üzerinde bir şey yoktu,” dedim.

“Boğulan,” derken bunu ilk kez alaycı bir tonda söylüyordu.

“Teşhirci,” dedim.

“O ne demek?”

“Başkalarına ne kadar çekici olduklarını gösterme ihtiyacı duyanlar için kullanılır,” dedim. Fazla resmi bir ses tonuyla.

İçten içe kendime sövdüm.

Yorgunluktan şaşpşallaşmışım. Dünkü çılgınlığın üstüne kaptanın ölü kuşunun uykumda bana seslenmesi, ölümü, gökyüzünü ve özgürlüğü çağırması.

Kuşun ölü olduğunu hatırlattım kendime. Ölü bir şey zaten özgürdür.

Beni uykusuz bırakan bir şey daha vardı. Şarkımın gücünü ve çok daha ileri gidebileceğini hissediyordum. Çok daha güçlü olabilirdi. Sanki DAHA FAZLASI vardı.

Dahası her neyse onu istiyordum.

“İkinci kaptan sensin,” dedim. “Senin daha profesyonel olman gerekir.”

“Sen de çok güzelsin, Aza Ray Quel, Zal’ın kızı, şakıyarak göklerden taş yağdıran,” dedi. “Her ne kadar şan derslerine ihtiyacın olsa da. Tabii başka konularda da ders alman gerekiyor.”

Sonra da ben daha bir şey söyleyemeden yanımdan geçip merdivenlere yöneldi.

Hemen peşinden merdivenleri tırmandım. Tenim cayır cayır yanıyormuş, beynim büzüşüp ufalmış gibi hissediyordum. Kulaklarım alev alev yanıyor, kalbim küt küt atıyordu. Güzeldim demek?

Kendimi çekip güverteye çıktığımda çok aşağılardan bir yerden fırtına balinalarımızın altından geçen bir uçağa bakarak kendimi oyaladım. *Aza Ray*, diye düşündüm. *Aza Ray, hayatın hiç de sandığın gibi geçmeyecek be!* Hayatın, eskilerin deyimiyle

müthiş olacak. Heyecanla dolup taşacak. Gerçi, şey, “müthiş” aynı zamanda berbat anlamına da geliyordu. Gölge gibi içeri süzülenlere yakışan bir tabir. Zihnimi, düşünmemem gereken şeylerden uzaklaştırmak için başımı salladım.

“Oyunu kurallarına göre oynamalısın,” diyen Dai güvertede gelip yanıma oturdu. “Mesele sen değilsin. Mesele Magonya. Sen de onun yalnızca bir parçasısın.”

“Peki, neymiş o kurallar?”

“Birlikte şakımak için yaratılmışız. Ben senin eşşakıyıcımın.”

“O kelimenin ne anlama geldiğini bilmediğimi biliyorsun,” dedim çünkü bunu beni çıldırtmak için özellikle vurgulayarak söylediğine yemin edebilirdim.

“Eşin. Senin bazı yeteneklerin var, benim de bazı yeteneklerim var ve bunlar birbirlerini tamamlıyor. Şimdiye dek Zal dışında senin gibi şarkı söyleyebileni duymadım ve o da ben onu tanımadan önceymiş. Senin gücüne güç katmak için beni eğitti.”

Bunun ürkütücü mü yoksa havalı bir şey mi olduğuna karar veremiyordum.

“Benim bir eşe ihtiyacım yok. Zal’a kimse eşlik etmiyormuş,” dedim.

“Zal artık şakıyamıyor ki,” dedi. “Ama ben onun sayesinde bugün buradayım ve hayattayım. Maganwetar kanunlarını çiğnerse, ben de onunla o kanunları çiğnerim. Hepimiz aynı yola baş koyduk. Ya sen?”

“Elbette,” derken anlayamadığım bir sebeple sesim titriyordu.

“O zaman birlikte nasıl şakıyacağımızı öğrenmemiz gerekiyor. Sanıyorum bu işte biraz ilerleme kaydettik.” Yüzümü okşayınca başımı öbür tarafa çevirdim. “Bana benimle şakımak istemediğini söyle, Aza Ray.”

“Hayır dersem ne olacak?” diye sırf merakımdan sordum.

“Burada bir şeyleri göğün altında olduğu gibi kullanıp atmayız. Orada bir şeyleri atıverirler. Bizse burada onları sonsuza dek saklarız.”

Bir an ona bakıp düşündüm...

(Sonsuzluk.)

Sonra da...

~~(Ben seni { — } daha çok { { { { { — } } } } })~~

Göge bakıp dün beni nasıl havada yakaladığını düşündüm. Uçmuyordum. Süzülüyordum.

“Dün bir işgal gemisini alabora ettim,” dediğimde bana bakıp gülümsedi.

“Ettin,” dedi. “Ama bunu yapabileceğinden emin miydin? Ben değildim. Gücünü kontrol etmeyi öğrenmen gerekiyor. Ben senin için bir odak noktasıyım. Güneşin önündeki bir büyüteç gibi. Benim şarkım seninkinin gücüne güç katacak.”

“Bu benzetmeye göre ben güneş mi oluyorum?” diye sordum. Gülmedi.

“Evet,” dedi. Parmaklarıyla çenemi kavrayıp gözlerimin içine baktı. Ben de onunkilere.

Upuzun kirpikleri ve kapkara gözleri vardı. Bana uzanınca gülmek istedim çünkü bu çok gülünçtü, çok *aptalcaydı*.

(Son kez bir çocuğun yüzü yüzüme bu kadar yaklaştığında... Bunu düşünmeyecektim. Hayır, bunu düşünmeyecektim.)

“Böyle,” diyen Dai ağzımın içine usulca bir nota üfledi, bir notadan çok bir nefesti bu.

Bir an duraksadım, titredim, sonra ben de bir nota şakıdım. İkimizin de kuşları yoktu, yani bu yaptığımızı resmen yapıyor sayılmazdık.

Ama kesinlikle yeterliydi. Ben ezgimi Magonya dilinde şakıyordum, bu nota “*yüksel*” anlamına geliyordu. Dai daha pes bir

notayla bana eşlik etti ve bu dip akıntısı bir yandan “yüksel” bir yandan da “daha çok” anlamına geliyordu.

Kalbimin tekrar küt küt atmaya başladığını hissediyordum ve boynuna bakınca onun nabzının da neredeyse benimkiyle aynı anda attığını gördüm.

Daha yüksek perdeden sesler çıkarmaya başladığında ben de ona eşlik ettim. Seslerimiz birlikte yükseliyordu ve bunu yaparken elimi kalbinin üstüne, Svilken’in olması gerektiği ama olmadığı yerin yakınına, göğsüne koyduğumu fark ettim.

Elimi, yanmış gibi geri çektim.

Fena halde kızarmıştım. Magonyalılar’ın teninde kızarıklığın nasıl görüldüğünü bilmiyordum gerçi. Dai bana bakıp gülümseyerek başka bir nota mırıldanmaya başladı. Elini yumruk yapıp göğsüme vurdu. Göğsüm Milekt için açılınca hafifçe sarsıldım. Dai’nin böyle bir şey yapması oldukça mahrem bir şeydi. Milekt uçup göğüskafesime girdi.

Ben de elimden geldiğince serinkanlı kalmaya çalışarak Dai’nin göğsüne vurdum ve orada da bir pencere açıldı. Onun hanendesi de tüneğinden uçarak geldi ve Dai’nin göğsündeki yerine girdi.

O anda o da benim kadar şaşkındı.

“Bu işte beraberiz,” dedi Dai. “Zal’ın planından bahsediyorum. Başarısız olursak bunun bir bedeli olacak.”

“Zal’ın planının tam olarak ne olduğunu bilsem belki bir faydası dokunurdu,” dedim. “Yani, bana anlatmak istersen sanırım bunun için en uygun an.”

“Sen bebekken şarkı söyleyerek göklerin altındaki bir gölü olduğu gibi göğe çekip dondurmuş ve tekrar eski yerine bırakmışsın,” diye açıkladı Dai. “Tam bir efsane. Ayrıca yasadışı. Boğulanların çok fazla ilgisini çekmiş ve tabii Maganwetar’ın da. Bunu yapabiliyorsan kim bilir daha neler yaparsın?”

Ayağımızın altındaki güverte sallandı. Başımı kaldırıp baktığımda, selviçeye tünemiş olan Jik'i gördüm. Yüzünde hem meraklı hem de şüpheli bir ifade vardı.

Onunla göz teması kurmaya çalıştığımda gözlerini benden kaçırdı.

Dai gözlerini benden hiç ayırmadan oturduğu yerden kalktı ve elini uzatıp parmaklarıma dokundu.

"Şimdi bir fırtına bulutu şakiyacağım," dedi Dai. "Bir yağmur damlası."

Öyle tiz bir çılgılık savurdu ki neredeyse kulaklarım başımın iki yanına yapışacaktı. Svilken de onunla şakiyordu ve aramızdaki donmuş havada bir yağmur damlası belirdi. Ağzımı açtım ve doğum günü pastamdaki mumları üflercesine üfledim yağmur damlasına...

Birden gözümde bir anı canlandı: Çikolatalı ekler.

Dai'ye bakıp, "Ne dilemeliyim?" dediğimi duydum ama Dai neden bahsettiğimi hiç anlamamış gibi bakıyordu.

Rüzgârım hâlâ aramızda gözle görülür bir şekilde esiyordu. Onun bir şey demesine fırsat vermeden yağmur damlalarını buza dönüştürdüm, her birinden çıkan prizmalar minik bir gökkuşağı oluşturuyordu.

"Nasıl yapacağını öğrenmen gerekiyor," diyerek somurttu. "Magonya'nın varoluşundan beri söylenen şarkılar vardır. Yenilerini söyleyemezsin."

Milekt de Dai'yle hemfikir. Biraz sonra Svilken'le ötüşmeye başladılar.

Milekt ve Svilken göğüskafeslerimizin içinden *İtaat* diye şakiyorlardı, *görev*.

Derin bir nefes alıp Dai'nin elini tuttum ve dördümüz aynı anda şakımaya başladık.

Birbirine bağı dört ses, tek bir şarkı olduk ve bizi çevreleyen gökyüzü inanılmaz ışıklarla parıldamaya başladı. Tüm bedenim titriyordu. Dai tam karşımda, gözleri gözlerimdeydi. Şarkı çok güzeldi ama içim kaskatıydı.

Söylenmesi bayağı efor gerektiren bir şarkıydı.

Bir şeyler olmak üzereydi. Şarkılarımız birbirine dolanırken birbirimize tutunduğumuzu hissediyordum.

Güvertedeki bir halat yumağının, şarkımızın çağrısına uyup kendiliğinden havaya kalktığını, tahtaların gevşemeye başladığını ve güvertede bulunan tayfanın yükseldiğini gördüm, uçmuyorlardı, yükseliyorlardı çünkü biz onlara şakıyorduk.

Altımızda bir yerlerde bir şeyin yerinden koptuğunu hissedince güvertenin korkuluklarından okyanusa baktım. Bir dalga yükselmeye başlamıştı, bu kıvrılan su kütlesi öylesine büyüktü ki nerede başlayıp nerede bittiğini göremiyordum. Su bize doğru uzanıyordu.

Dai bana yaslandı, ben de ona ve birbirimizin ciğerlerine şakımaya başladık. Bedenimin bütün hücreleri şakıyordu. Sanki notalar ışıldıyor ve biz havalanıyorduk ama tehlike arz eden bir yükselmeydi. Bir düşüşe doğru yükseliyorduk.

Aynı şeyi hissettiğini anladım. Bir tsunami şakımak üzereydik sonra aklım başıma geldi ve nefes nefese geri çekildim.

Tüm bedenim devam etmek istiyordu, ben şarkımı bitirmek istemiyordum ama sonunda, “Dur!” demeyi başardım. Şakımak buysa, sonsuza dek böyle kalmak istiyordum ama kalamazdım. O da benim kadar dağılmış görünüyordu.

“Ah,” dedi. Şimdiye dek onun şaşırdığına hiç şahit olmamıştım. “Ah!” Sendeledi.

Dalga, uzaktan gelen bir sesle tekrar okyanusa döküldü. Kalp atışlarım yavaşladı.

Bir tsunaminin neler yapabileceğini düşündüm. O dalgayı hiç yoktan, havayla ve nefesimle yarattığımı düşündüm.

Herkesin bahsettiği yetenek buydu. Benim gücüm. Artık biliyordum. *Bizim* gücümüz. Artık ben de biliyordum.

Korkunçtu.

Muhteşemdi.

Dai'nin yarım yamalak tebesümüne karşılık vermeye çalıştım ama sersemliğimi hâlâ üzerimden atamamıştım.

{JASON}

“Geri döndüm,” dedi Aza. Kapımın eşliğinde duruyordu. “Eve döndüm.”

Hayır.

Hastaneye giderken elini tutmuştum.

Ölürken eli elimdeydi.

Bana elini artık tutamayacağım söyleninceye dek elini tutmuştum.

Adli tıp raporunu okumuştum.

Bir ceset vardı. ONUN cesedi.

Soluğum kesilmişti.

Bayılacak mıydım? Çok mu hızlı nefes alıyordum? Çığlık atmalı mıydım?

“Neye bakıyorsun?” diye sorarak beni o klasik Aza ses tonuyla azarladı.

Bu bir serap olmalıydı. Sanki Sahra Çölü’nde sürünüyordum. Güneş ışığının altında sürünen, ölmek üzere olan bir adamdım ama hayır, güneş ışığı az önce zili çalıp kapıya vurmuştu. Güneş ışığı bana bakıp dudaklarını büzüyordu.

“Aza,” dedim. Tek diyebildiğim bu oldu. Dudaklarımdan başkaca bir şey dökülemiyordu.

“Jason Kerwin,” dedi. “Ben de seni gördüğüme sevindim.”

Elini uzattı. Mavi değildi.

İçeri girip...

Bilmiyorum, ben...

Ben daha ne olduğunu anlayamadan beni hızla öptü, ölü birinin ya da bir hayaletin yapabileceği bir şey değildi bu, sonra da geri çekilip bana bakmaya başladı.

O anda bayılıp düşebilirdim ya da kaçabilirdim veya...

Olasılıkları süper hızlı bir şekilde kafamda hesaplamaya çalışıyor ama beceremiyordum, zamanda yolculuk olamazdı, görsel ikizi olduğunu sanmıyordum, bildiğim kadarıyla bilinmeyen bir ikiz kız kardeşi de yoktu, aklıma Hitchcock’un *Ölüm Korkusu* filmi geliyordu.

Ölüm Korkusu, işte ben de tam olarak bunu yaşıyordum. Pi benliğimi ele geçirmek istiyordu ama ona izin vermedim. Kafamda dönüp duran şeylere de izin vermedim ve o anda çılgınca tepkiler göstermek istesem de kendimi tuttum.

Bir, bilemedin iki saniyede, kafamın içindeki Aza ile karşımdaki kızı karşılaştırdım.

Sağlıklı görünüyordu. Hem de acayip sağlıklı. Teninin hemen altında eskiden olduğu gibi mavi damarlar da yoktu. Kanının damarlarında nasıl dolaştığını izleyerek kendime bir kariyer yapmıştım ama şu anda görünmez olmuşlardı. Dudakları mor *değildi*, üstelik ruj da sürmüştü. Yanakları pespembeydi. Daha önce üzerinde bu kıyafetleri hiç görmemiştim. Daha önce saçını taradığını bile hatırlamıyordum.

Onu son gördüğümde, okyanusun derinliklerini andıran gözleri kapalıydı. Onları ben kapamıştım. Oysa şimdi o...

Aza bıkkınlıkla ellerini iki yana açtı.

“Beni gördüğüne hiç sevinmedin mi?” diye sorarken sesi Aza’nın sesiydi, biraz daha cilveli, biraz daha incinmiş. Ama soluk soluğa değildi. Aklım almıyordu.

“Mutlu olacağını sanmıştım. Bana hâlâ sarılmadığına inanmıyorum. Ben seni *öptüm* hâlbuki.”

Kalbim öyle güm güm güm atıyordu ki pencerelerin camları sarsılabilirdi sonra ayaklarını yerden kesip ona sımsıkı sarıldım ve ne nefesi kesildi ne de öksürdü. Kollarımdaydı. O benim...

Onu son gördüğümde ölüydü. Geri çekilip ona dikkatlice baktım.

“Rüya mı görüyorum?”

“Hayır,” dedi. “Rüya görmüyorsun.”

“Delirdim mi?”

“Belki,” dedi. “Bana son dört haftadır neyle meşgul olduğunu anlattırsan ben de sana delirip delirmediğini söyleyebilirim.”

“Cidden mi?”

“Ben gerçekten buradayım.”

“*Aza Ray Buradaydı,*” dedim. Meraklı gözlerle bana baktı.

“Aza Ray benim,” diyerek gülümsedi.

Bu da savunma kalkanlarımı her zaman indirmeme neden oluyordu. Gülümsemesi başka kimseninkine benzemiyordu. Her ne kadar normalde mosmor dudaklarının pembeye boyanmış olduğunu görmek garip olsa da.

Kollarımdan sıyrılıp eve girdi. Bir saniye boyunca öylece caddeye bakakaldım, cennetten bir caddeye dönüşmüştü, sonra peşinden salona gittim.

“Sizinkiler nerede?” diye sordu.

“Alışverişe gittiler,” dedim gayet resmi bir tavırla. Ona her şeyi anlatmak istiyordum. Onun da bana her şeyi anlatmasını.

Odanın her köşesini gezdikten ve her şeyi yakından inceledikten sonra mutfağa girip dolaplara ve buzdolabına bakmaya başladı. Normalde canı ne isterse onu alırdı.

“Acıktın mı?”

“Hayır,” dedi. “Tokum.”

Koltuğun ucuna tüner gibi ilişti. (Hayalet olmadığını bir göstergesi, koltuğun onun ağırlığıyla çökmesiydi.)

“Hayal mi görüyorum?” diye sordum yine.

“Hayal görmüyorsun,” dedi. “Sen bir sırrın parçasısın. Bir sır saklayabilir misin, Jason Kerwin? Yardımına ihtiyacım var.”

Neden hep böyle adımı yineliyordu?

Ona ne olmuştu? Ben de ölseydim ya da ölmemiş olsaydım, Tanrı biliyor ya başımdan bir sürü şey geçmiş olsa, ben de böyle acayip mi olurum? Evet. Elbette, öyle olurum.

Uzanıp elini tuttum. Teni sıcacıktı. Daha önce teni hiç sıcak olmazdı. Elinde nasırlar vardı, yenileri. Ya da en azından, elini daha önce tuttuğumda teni yumuşacıktı. Şimdiyse elleri işe koşulmuş gibi sertleşmişti. Sanki ölümden dönerken ağır işler yapmıştı.

Ve vay canına, detaylara çok fazla kafa yoruyordum. Dünya gitgide küçülüyordu ve önemli olması gereken her şey, ben böyleyken bulanıklaşmaya başlıyordu. Nefes almaya çalıştım.

Şok böyle bir şey miydi? Sanırım şoktaydım.

“Nerelerdeydin, Az?” diye sordum gayet sakin bir sesle. Ölmesi önemli bir şey değilmiş gibi. Aklımı kaçırmamışım gibi... Tıpkı şu andaki gibi...

Odaya göz gezdiriyordu, kafasını garip bir şekilde hareket ettiriyor, bir o yana bir bu yana hafifçe yatırıp duruyordu. Hareketlerine bakılırsa ürkmüş görünüyordu ancak “korkusu” yüzüne yansımıyordu, sonra ansızın bir şeyler aradığını fark ettim. Böcek avlayan kuşların da böyle yaptığını görmüştüm daha önce.

Pencereden dışarı bakarken bir şeye odaklandı. Gülümsedi, bir an *korktum*.

Jason Kerwin: Delirdi.

Elini daha sıkı tuttum. Yüzündeki çilleri sayarak hafızamda kalan görüntüsüyle eşleştirmeye çalışmam gerekmiyordu.

Aza'dan korkmuyorum.

Ben hep Aza'yı kaybetmekten korkmuştum.

Doğruca gözlerimin içine bakınca damarlarıma adrenalin pompalanmaya başladı. Odadan kaçıp gitmek istiyordum. Ama neden? Neler oluyordu?

"Nerelerdeydin?" diye sordum tekrar.

"Ne biliyorsun?" diye sordu. "Sana her şeyi anlatacağım ama önce sen bildiklerini anlat."

Tam anlatmaya başlayacakken kafasını yine o tuhaf şekilde hızla yana yatırıp çabucak çevirdi.

Hiçbir şey bilmiyordum.

Yanıma sokuldu, eğildi, elini dizime koydu ki Aza böyle bir şey yapmazdı, o yüzden dehşete kapıldım. Felç olmuş gibi donup kalarak dizime baktım.

"Tamam. Temel şeylerden başlayalım, Az. Sen aslında ölmü müsün?"

"Elbette hayır," dedi. "Bana baksana. Hayattayım." Yine bana sokuldu. Elini bacağımda gezdirdi. Buna alışmaya hazır değildim. Elini tutup parmaklarını durdurdum.

"Ama sen öldün, Az," dedim. "Öldün. Ben oradaydım. Nasıl öldüğünü gördüm."

Bu sözcükler daha dudaklarımdan dökülürken kendime lanet ediyordum çünkü eskisinden daha kanlı canlı görünüyordu. Hep boğulmak üzereymiş gibi bir hali olurdu oysa şimdi hiç de öyle bir hali yoktu.

Ona sarıldığımda sırt ve kol kaslarını hissetmiştim. Vücudu eskiden hiç olmadığı kadar... *sıkıydı*. Aza'nın bedeni her zaman sırçadan, beyniyse sivriltilmiş çelik gibiydi. Şimdiyse saçları tuz ve ozon kokuyordu.

Teni okyanus gibi kokuyordu ama biz karanın ta içlerindeydik. Fakat dışarıda fırtınalı bir hava vardı. Belki de bir yerlerden gelen esinti yüzündendi. Belki de yeni bir parfüm kullanmaya başlamıştı.

Aza hiç parfüm kullanmazdı. Nefesini kestiği için kullanamazdı, bu yüzden etrafındaki kimse de parfüm kullanmazdı.

Bunu biliyordum. O da biliyordu. Neden bunu konuşmuyorduk?

"Haydi ama Jason Kerwin. Gerçekten öldüğümü düşünmüş olamazsın," dedi. "Beni arayıp durmuyor muydun? Gökte neler olup bittiğini takip etmiyor muydun? Hava durumunu izlemiyor muydun? Neler buldun?"

Şaşkınlığım yüzüme yansımış olmalıydı.

"Beni bulacağına söz vermiştin," dedi. "Sen de bunu yapıyordun, değil mi?"

Aza'ya baktım. "Evet," dedim.

"Bir şeyler duydum," dedi.

"Kimden? Neredeydin de birilerinden bir şey duydun? Neredeydin de insanların söyledikleri kulağına çalınmış olsun? Ayrıca söylentileri DUYDUYSAN, neden öldüğünü düşünmeme izin verdin?"

Biraz çileden çıkmış olabilirdim.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Artık kendinden o kadar emin görünmüyordu. Daha çok kaybolmuş gibi görünüyordu.

"Sana her şeyi anlatacağım, söz veriyorum. Bunu daha sonra hallederiz. Ama biz ne olup bittiğini anlayana dek yardımına ihtiyacım var."

Aza Ray bir keresinde bronşit olmuş, arabamda bayılmıştı. Hastanede gözlerini açtığında, onu hastaneye taşıdığımı öğrenince çok utanmıştı.

Ambulansta bile ölümünden hemen önce ona suni teneffüs yaptığımı görünce yüzünde beliren dehşet ifadesini hatırlıyordum.

Hastane örtüleri hakkında ne düşündüğünü hepimiz bilirdik. Onun için bir sürü cebi ve kan alma uzmanları, damar yolu hortumları ve portalları için fermuarlı kolları olan kapüşonlu bir hastane önlüğü diktirmiştım, böylece kendini sıcak tutmak için bir battaniyeye sarınması gerekmeyecekti.

Ancak daha önce benden hiç yardım istememişti.

“Peki, o zaman bunu nasıl halledeceğimizi anlatsana, Aza Ray.”

Şimdi de oyun mu oynuyordum? Belki de, beyninde bir tür hasar oluşmuştu. Bunu nasıl anlayacaktım ki?

Adli tıp raporu –hastanenin müstahdeminin çalıp taradığı bir PDF kopyasını almıştım– gayet netti. Bedeni hızla çökmüştü. Adli tıp doktoru, buna hem şaşırılmış hem de üzülmüştü. Raporu okumak hiç de eğlenceli değildi.

Genç kadın, yaşı on beş. Artı *üç yüz altmış* gün diye eklemiştim içimden.

Tam bir otopsi yapmasına gerek yoktu. Ne olduğunu biliyorduk. Zaten onunki gibi bir hastalığı olan birine bu prosedürü uygulayabilecek kadar uzman değildi. Kimsenin onu hayatta tutacak kadar uzman olmayışı gibi.

Ciğerleri ender görülen hastalıkları araştıran bir laboratuvara gönderilmişti. Geri kalanıysa yakılmıştı. Raporları henüz görmemişim. Üzerinden daha sadece dört hafta geçmişti. Muhtemelen hâlâ bir yerlerdeki bir dondurucuda organları falan vardı. Ama bunları düşünecek halde değildim.

Aza iç geçirdi, sonra yoga yaparcasına akıcı hareketlerle ve yepyeni bir zarafetle sırtını yay gibi gerdi. Yine aklıma kanatla-

rını açıp gerinen bir kuş geldi. Aza kot pantolonunun cebinden bir şey çıkardı. Katlanmış bir tomar kâğıdı bana uzatınca yine titremeye başladım çünkü bunları ben yazmıştım. Cenazesinde havaya bıraktığım balonun ucuna bağlamıştım.

“Özür mektubun elime geçti. Gerçekten de çok uzundu.”

Elime geçti derken? Elini bu kez diğer cebine soktu.

Çok daha küçük bir kâğıt parçası çıkardı. Onu da bana uzattı.

Açtım. Doğum gününde verdiğim not. Buruş buruş olmuş, tekrar tekrar katlanmış ve lekelenmişti. Köşesinde bir ısırık izi vardı ve ben onun nasıl olduğunu biliyordum. Aza gergin ve hursuz olduğunda böyle yapardı.

O kâğıt parçasını son gördüğümde üzerinde ısırık izleri yoktu çünkü son gördüğümde onu Aza'nın avcuna yerleştiriyordum. Bir daha böyle bir fırsat bulamayacağımı biliyordum. Gideceği yere onları götürebilsin diye parmaklarını kıvrıp notu eline sıkıştırmıştım. Bütün o parantezler. Köşeli ayraçlar.

Bedenim, bilmediğim bir duygu seline kapılmıştı.

“Tamam,” dedim. Dört haftadır dökemediğim gözyaşlarımın içimde bir tufan gibi kabardığını hissedebiliyordum ve artık belki de gerçekten ağlamam gerektiğinden, gözlerimden boşanıp yanaklarımdan süzölmeye başladılar. “Tamam, Aza,” dedim hıçkırıklar arasında. “Tamam.”

Daha önce hiç ağlayan birini görmemiş gibi bakıyordu. Yüzümü gözümü tişörtüme silmek zorunda kaldım.

Mutfağa gidip çesmeyi açtım ve yüzümü soğuk suyun altına tutarak duygularımı dizginlemeye çalıştım.

“Eve gittin mi?” diye sordum akan suyun altından. “Gittin, değil mi?”

“Henüz gitmedim,” dedi. Hemen arkamı döndüğümde tam dibimde duruyordu. Geldiğini duymamıştım bile.

Parmaklarını musluktan akan suyun içinden geçirip eviyeinin dışına sıçrattı, güldü. Sonra bana bakıp başını yana yatırdı.

“Neden gitmedin?” diye sordum.

“Burada olduğumu aileme söylememelisin. Seninkilere de.”

“Ama baban,” dedim. “Annen. Öldüğünü sanıyorlar.”

Cep telefonumu cebimden çıkarıp numaralarım ona gösterdim ama onu elimden alıp biraz sertçe, biraz özenli olmaya çalışarak masaya bıraktı.

“Bana inanıyor musun?” diye sordu. “O zaman beni dinle. Beni ararken ne bulduğunu bilmem gerekiyor. Bana her şeyi anlatmalısın. Bu çok önemli. Nesneler, veriler. Ne bulduysan. Bir şey buldun mu, Jason Kerwin?”

“Ben...”

“Gökten düşen bir şey oldu mu?” diye sorup bana tatlı tatlı gülümsedi. “Cenazemi kaldırdığınız gün? Ne biliyorsan anlat,” dedi.

Yine yanaştı. Eviyeye yaslanmak zorunda kaldım.

“Peki, ya sana gökyüzünde bir gemide olduğumu söylersem, Jason Kerwin? Buna ne derdin?”

Bir an cevap vermedim.

Sonra, “Magonya, derdim” dedim.

Garaj yolunda bir araba sesi işittim. Annelerim. Pencereden dışarı bakınca, ellerinde alışveriş poşetleriyle arabadan indiklerini gördüm.

Arkama baktığımda, Aza’nın yerinde yeller esiyordu.

Hayır. Masanın altındaydı. Top gibi kıvrılmıştı. Gözlerini fal taşı gibi açmış, bana bakıyordu.

Hemen yanma çömeldim.

“Sadece Eve ile Carol,” dedim. “Sorun yok.”

“Kim?”

“Annelerim,” dedim. “Başka kim olabilir ki? Annelerim.”

Başını hızla iki yana salladı.

“Bana senden başka kimse inanmaz. Burada olduğumu öğrenmemeliler.”

Ona arabamın anahtarlarını verdim. Bir an anahtarın ne olduğunu bilmiyormuş gibi baktıktan sonra hararetle başını salladı.

“Camaro⁴,” dedi. Oldukça dikkatli ve tuhaf söylemişti. Kamarr-O.

“Hı-hım. Arka kapıdan çık, beni arabada bekle,” dedikten sonra annelerimi karşılamak için ön kapıya koşturdum. Bu sırada ona vakit kazandırmak için de alışveriş torbalarından birine çarpıp yere devirdim.

Mutfğa döndüğümde Aza’nın daha önce orada olduğuna dair herhangi bir iz yoktu.

Yan gözle pencereden dışarı baktım. Hâlâ fırtına vardı. Ağaçların yerlere kadar eğildiğini, çamur gibi bir yağmur yağdığını gördüm, başımı kaldırıp bulutlara baktım ama orada da bir şey göremedim. Gemi yoktu. Şimşek de. Pürüzsüz ve gri bir tabakadan başka bir şey yoktu.

Arabamın sürücü koltuğunda büzülmüş, kumanda düğmelerini kurcalayan Aza’yı gördüm. Annelerime, okulda bir şey unuttuğumu gevelediğimde memnuniyetle şaşırdıklarını gördüm. Onlara kulak verip direnmeden okula gitmek istediğimi düşünmüş olmalılardı.

“Her şeyin yoluna gireceğini söylemişim sana,” dedi Eve, Carol’a. Eve, soran gözlerle bana baktı.

Uzatmadım. Bilgisayarımı ve çantamı alıp evden çıktım. Sürücü koltuğunun penceresini tıklattığımda Aza bana boş gözlerle baktı. Yolcu koltuğunu işaret etti.

Aza araba kullanmazdı ki. Ben...

Arabanın arkasından dolanıp yolcu koltuğunun kapısını açtım.

---

4 Chevrolet araba markasının bir modeli. (ed.n.)

“Önce sizin eve gidiyoruz,” dedim.

“Henüz hazır değilim,” dedi. “Hiçbir şey bilmemeliler. Tabii zaten çoktan öğrenmedilerse?”

Dönüp bana baktı. “Magonya’yı biliyorlar mı, Jason? Onlara ne söyledin?”

“Seninle mürekkepbalığı videosunu izlediğimizden beri kimseye Magonya hakkında bir şey söylemedim. Senin öldüğünü sanıyorlar,” dedim. “En azından evinizin önünden geçsek? Evde olup olmadıklarına bakarız.”

İç geçirdi. “Gemi beni arıyordur. Muhtemelen şu anda bana bakıyorlardır.”

Ciğerlerinden artık ses gelmemesine bir türlü alışamıyordum.

Önce arabayı sonra da silecekleri çalıştırdı. Arada bir kilitlendiği halde direksiyonu zahmetsizce çevirdiğini gördüm. Kol kasları epey güçlenmişti.

Bizim garaj yolundan çıktı.

Bir an tereddüt ettiğini görünce, “Sola,” dedim. Sola döndü.

“Şimdi de sağa,” dedim.

Dur işaretinde durmadan ve virajı biraz zor alarak sağa döndü.

“Seni seviyorum, Jason.”

Ona baktım.

“Beni seviyor musun?”

Bir dakika sonra, “Elbette,” dedi. “Sen beni sevmiyor musun?”

Gözlerimi dikip ona baktım.

Hız sınırını aşarak araba kullanıyor ve yoldaki araçlara da işaretlere de aldırılmıyordu. Yalnızca bana bakıyordu.

“Buradan sola,” dedim.

Aza’ların evine yaklaşmıştık.

Eli ön kapıdan çıkıyordu. Aza’nın yavaşlamasını bekledim ama yavaşlamadı. Eli arabamı görünce hafifçe el salladı.

Aza durmadı, sola bile bakmadı, arabayı sürmeye devam etti.

Saçının atkuyruğu hâlâ düzgündü.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Buradan sola,” dedim. “Şimdi de buradan.”

Süslü kapılardan geçerek bir tepe boyunca ilerledik.

“Geldik.”

Mezarlığın park alanına girip arabayı park ettik. Hem hafta içi olduğundan hem de yağmur yağdığından mezarlık boştu ama ölülerle doluydu. Şehir merkezinden epey uzakta, oldukça yüksek bir tepenin üzerinde yer alıyordu ve buradan her yer görünüyordu.

Burası kuruculardan beri varlığını sürdürüyordu. Mezarlığı bu kadar yüksek ve tehlikeli bir yere yapınca, Tanrı’ya daha yakın olunacağını düşünmüş olmalıydı. Hep motorlu taşıtlardan önce tabutları buraya nasıl çıkardıklarını merak ederdim. Berbat bir iş olmalıydı. Aza’yı buraya getirdiğimiz gün de bunu düşünmüştüm.

“Mezarlık mı?” diyerek arabadan indi. “Gerçekten mi? Bana baksana, aptal. Senin yanındayım işte.”

“Seni nereye defnettığımızı görmek isteyeceğini düşündüm,” dedi.

“Hiç sanmıyorum,” dedi. “Böyle göz önünde olmam güvenli değil.” Başını kaldırıp bulutlara baktı. Yüzünde bir yandan bir şeyler bekleyen, bir yandan da kendinden emin bir ifade vardı.

“Mezarına bakmanı istiyorum,” dedim. Elbette istiyordum. Mezar taşında yazılanları okuması gerekiyordu.

Başını yana yatırmış bulutlara bakarken profilden çok güzeldi ama o her zaman güzeldi.

“İstemiyorum,” dedi usulca. “Bana dürbünden bahsetmeli-sin. Onu nereye gönderdiğinden de. Sende olduğunu biliyorum. Vaktimiz azalıyor.”

Mezarının başındaydık. Henüz üzerinde ot bitmemişti. Ama mezar taşı oradaydı.

Üzerinde şöyle yazıyordu:

AZA RAY

Kalbine güven

Denizler tutuşursa

(ve aşkla yaşa

yıldızlar geri gitse de)

Hiçbir şey söylemedi. Üstü başı sıırıslıkılam olmuştı. Saçları ıslanmış, tişörtü üzerine yapışmıştı.

“Evet, e.e. cummings,” dedim. “Bunu bana sen öğretmiştin.”

Kıpırdamadı bile. Ona baktım. “Dünyanın nasıl olduğunu, kötülükleri ve kahramanları umursamayan şiirinden.”

“Çok aptalca,” dedi.

“Sen benim güneşim, ayım ve yıldızlarımsın’ diye biten şiirinden,” dedim çünkü bunu belirtmem gerekiyordu. Bunları mezar taşma yazmamıştım. Yazamamıştım.

“Bu bir aşk şiiri,” dedi. “Ciddi misin sen?”

“Bu, aşkın her zaman ölüme mağlup olacağını anlayan birinin yazdığı bir aşk şiiri,” dedim. “Bu, hayatı savaşta geçen birinin yazdığı bir aşk şiiri.” Sonsuzluk hakkında hiçbir şey söylemedim çünkü zaten bu sözlerle ima etmişim.

Usluca başını sallayıp alnını ovuşturdu. Bir an sabrı taşacak gibi oldu. Utanmış ya da çaresiz kalmış gibi gülmeye başladı.

“O şey olmasa hayatının nasıl olacağını hiç merak ettin mi? Yani o şey seni sen olmaktan alıkoymasaydı? Peki ya ben bu şiiri unutmasaydım? O zaman senin istediğin gibi biri olmaya biraz daha yaklaştım, değil mi?”

Bir an bana baktı, sonra mezarlıktaki çamuru sağa sola sıçratıp gökyüzüne baka baka uzaklaştı.

Aza’nın mezarının önünde diz çökmüştüm. Ben de gökyüzüne bakıyordum. Geminin rotasını, mahsul toplama yöntemini, kuzeydoğuya yol aldığını düşünürken bir şey hatırladım. Aza’yla birlikte okuduğumuz bir makale.

Araştırıp bulduğum almanaklardan okuduğum ve oradan buradan bulduğum bilgi kırıntılarından öğrendiğim kadarıyla mahsul hırsız olan Magonyalılar'm asırlardır ne yaptıklarını merak ediyordum. Magonyalılar açtı. Yiyecek arıyorlardı. Nereye gittiklerini biliyordum.

Birkaç ay önce, Hindistan'da yetiştirilen bir bitki hakkında resimli bir makale okumuştum, üzerinde geleneksel bir elbise olan bir kadının elinde bu bitkinin tohumu vardı. Plastik bir torbanın içine konmuşlardı. Transfer edilmeye hazır durumdaydılar. Buz gibi bir yerde, bir sürü uzun koridor ve dizi dizi floresan ışığının altında derin dondurucular vardı.

Küresel Tohum Ambarı. Norveç'te. Burası dünyadaki tüm tohumların saklandığı bir yeraltı deposuydu. Bir felaketle ya da denizlerin yükselmesiyle karşılaşılması ihtimali düşünülerek güzel ve soğuk, güzel ve derinlerde, güzel ve tektonik bölgelerden uzak, liçi yemişlerinin, frambuazların, neredeyse uzun zamandır piyasada olmayan sebze ve meyvelerin saklandığı bir yerdi. Olur da insanlar dünyayı mahvederse diye.

Başımı iki yana sallayarak kendi kendime mırıldanıp düşünüyordum. Bir anda vahiy inmişçesine aklıma gelen bu düşünceyi kafamda evirip çeviriyordum. Evet. Doğruydı. Haklıydım.

Bir anda arkamda belirdi. Tam arkamda. Soluk alıp verişini hissedebiliyordum. Elini omzumun üzerinden uzatıp, parmağıyla mezar taşında yazılı isminin harflerinin üzerinden geçti.

"Kiminle konuşuyordun? Magonya'yı kim biliyor? Bunları kim biliyor?" diye sordu.

Mezar taşıma baktım. Aza'nın arkamdaki elini hissedebiliyordum. Eğiliyordu. Çenesini başımın üzerine koydu. Omuzlarıma dolanan kollarını hissedebiliyordum. Birden korkunç bir şehvet ve başka bir duyguyla irkildim.

"Bunları bilen tek kişi benim," dedim.

“Dürbünü bana ver,” deyince omzumun üzerinden ona uzattım. Mercek kapağına bir şey yaptığını işittim, sanki onu belli bir şifreyle açmaya çalışıyordu sonra da kapağı çekip çıkardı. Dürbünle gökyüzüne baktı ve bir oh çekti.

“Evet,” dedi. “Bu iş görür, Jason Kerwin. Başka neyin var?”
Boğazımda keskin bir şey hissettim.

“Hiçbir şey,” dedim. Sonra da var gücümle üzerine atıldım. Ona çarpıp hızla yere düşürdüm. Onu yere yapıştırıp elinden düşen dürbünü yakalamaya çalıştım. Aza’nın mezarının yanında kıpırdamasına izin vermeden yüzüne baktım.

“Kimsin sen,” diye sorarken sesim kendi sesim değildi sanki.
“Aza’ya ne yaptın?”

{JASON}

Afallamıştı. Ancak kendini toparlaması yalnızca birkaç saniyesini aldı. Her an harekete geçmeye hazır gibi gözlerimin içine bakıyordu, gözlerinin içi parlıyordu ve bir anda sol gözünün farklı renkte olduğunu fark ettim. Lens takıyor olmalıydı. Herhalde yağmura bakarken biri kayıp düşmüştü, şimdi gözlerinden biri Eli'inkiler gibi gök mavisiyken diğeri lacivertti. Elinde bir bıçak vardı. Boğazımda hissettiğim keskin şey bıçaktı.

Öfkeden tir tir titriyordum. Bir süredir kendimi tutuyordum zaten.

“Aza düz vites araba kullanmayı bilmez. Araba kullanırken de bütün ışıklarda durur ve işaretlerin hepsine dikkat eder çünkü sürücü ehliyeti yoktur. Aza kot pantolon giymez. Aza evinin önünden, Eli'in önünden geçip gitmez. Aza e.e. cummings'in bütün şiirlerini ezbere bilir.

“Ve Aza Ray Boyle asla ama asla, bir milyon yıl geçse de beni sevdiğini söylemez.

“Bu yüzden sen de kimsin?”

Anlamıştım. Bu *oradan* gelmişti.

Ama ben buna inanmak istememiştim.

Onu geri istiyordum.

Ama artık biliyordum.

“Ben ona bir şey yapmadım,” dedi düzmece Aza. “Annesinin gemisi onu aldı.”

Annesinin gemisi.

“Hangi gemi? Nerede?”

“Her yerde gemiler var, Jason Kerwin,” dedi gülümseyerek. “Gökyüzü gemiyle dolu. Onları göremiyorsun, değil mi? Sen o şanslı insanlardan biri değilsin. Ama tabii, buralı olanların hiçbiri Magonya’da yaşayacak kadar şanslı değil.”

“Kimsin sen?”

“Beni öldürecek misin, Jason Kerwin?” diye sorarken başını yana yatırıp aynı gökyüzüne baktı. “Bence öldürmeyeceksin.”

Öne doğru atılıp beni belimden yakaladı. Onunla boğuştum, karşı koymaya çalıştım. Hem hızlı hem güçlü hem de ufak tefekti.

Perende atıp ayaklarının üstünde durdu ve bana üç metre öteden baktı.

“Bir boğulan için,” dedi, “hiç de fena değilsin.”

Boğulan. Bir an bu kelimeyi düşündüm. Gökten gelen biri için ne anlama geldiğini.

Çapa zincirinden yukarı tırmanmaya çalışırken yetersiz havayla boğulan biriyle ilgili bir efsane vardı.

“Boğulan *sensin*,” dedim.

“Bu ne *cüret*,” diye tısladı. “Ben *Meşum Yel*’im.”

Sıradan sözcükler kullansa da sesinin tonu tüylerimi diken diken etmişti.

Aramızdaki mesafeyi korumaya çalışarak etrafında daireler çiziyor, bir yandan da onu yönlendiriyordum. Bu mezarlığı bilmiyordu.

Ancak yalan söylemeyi iyi biliyordu. Bir insanı nasıl kandıracağını çok iyi biliyordu. Parmağında oynatmadan önce.

Aza, Hawaililerin geleneklerini severdi, özellikle de ölümle ilgili inanışlarını. Ölüler Tepesi diye bir yer vardı, oradan bir hayalet dönüşerek atlayıp istediğiniz yere gidebiliyordunuz. Olur da hayaleti yürüyemez diye hep kenarlara yakın olmak istemişti.

Karşılığında nereye gideceğini anladığımdan onu yanıltmak için bir hamle yaptım ve evet, geriye doğru bir adım attı, son bir adım, biraz daha geriye. Ve o anda içim öylesine nefretle doluydu ki öfkeden sarsılıyordum ve düşeceğini bildiğim halde durmadım.

Ayağının altındaki çimenler kayınca sendeledi, çığlık attı ve kollarını açtı. Düşüğünü gördüm ve Aman Tanrım, o anda fikrimi değiştirip bağırarak ona uzanmaya çalıştım.

Ama zaman yavaşladı ve daha önce yalnızca bir kişinin yüzünde gördüğüm hiç-umurumda değil, bana-bir-şey-olmaz sırtıyla bana baktı.

Uçurumdan düştü...

düştü

düştü

düştü

...o sırada gökten bir halat uzandı. Yakaladığı gibi halata yapışıp tırmanmaya başladı. Kendini yukarıya, bulutlara kadar çekti.

Gidip mezarın yanındaki çimlerde duran dürbünü aldım. Artık mercek kapağı olmadığı için baktığım yeri görebiliyordum.

Bir an sonra, soluklanmak için dürbünü indirdim.

Gökyüzü gemilerle doluydu ve o gemilerden birine tırmanıyordu.

Mercek yüzünden baktığım şeyde bir sürü çatlak, zikzak ve kırık vardı, sanki kırık bir ekrandan bir şeyleri izler gibiydim ama görüntü bu kadar bozuk ve çılgıncayken bile o çentiklerin arasından bir şeyler görebiliyordum.

Devasa gemilerle dolu bulutlar. Yelkenliler, küçük tekneler, yelkenli gemiler, katamaranlar. Neredeyse koca bir filoydu. Fır-

tınının içindeki gemi kocaman ve gümüş renkliydi, devasa bir geminin altı görünüyordu, bir futbol sahası büyüklüğünde, belki de daha büyük şeydi. Hâlâ gemiye tırmanıyordu, korkuluklara varmıştı. Gemideki karaltılar korkulukların arkasında toplanıyor, gölgeleri oradan oraya koşuşturuyordu.

Bulutlar ve şimşeklerden oluşan köpekbalıkları.

Aza'nın gemisine binmem gerekiyordu. Nereye gittiğini biliyordum. Yani bildiğimi *sanıyordum* ama aslında tek bildiğim, beş yaşından beri bildiğimden emin olduğum tek şey, Aza'nın benim evrenim olduğuydu.

Yukarıya bakarken hemen bir kısa mesajla e-posta gönderdim. Uzaklarda bir yere rezervasyon yaptırıyordum.

Gök gürledi. Düzmece Aza'nın bindiği gemiye bakarken bir şimşek çaktı. Sonra bir tane daha. Ardından bir tane daha.

Sığındığım ağacın altından çıkıp arabama koşmaya başladım.

Bu şekilde şimşeklerden korunabilirsiniz... Camları kapalı bir arabada oturarak. Ancak arabam çok uzakta, tepenin aşağısındaydı...

İnsan gökyüzünden nasıl kaçabilirdi ki?

Şimşekler etrafımı sarmıştı. Üzerime ok gibi yağmur damlaları fırlatıyorlardı, ateş topları ıslak toprağa çarpıyordu, aklımı kaçırıyordum...

Elimde metal vardı. Ondan HEMEN kurtul. Dürbünü elimden geldiğince uzağa fırlattım ve yerden sekip merceğinden parlayan ışıkla kayalardan aşağı düştüğünü gördüm.

Birkaç adım daha koştum ama sığınabileceğim, saklanabileceğim hiçbir yer yoktu...

Bir yanımda rüzgâr belirdi. Sonra da öteki yanımda. Sonra arkamda. Önümde. Bir taş ve toz hortumu etrafımı sarmıştı.

Başımı kaldırıp hemen tepemdeki kapkara buluta baktım ve içinden bir şimşek fırladığını gördüm.

Aman Tanrım. Birden kafama dank etti, yabanda hayatta kalma becerileri. Top gibi kıvrılıp başınızı korursanız şimşek size isabet etmezdi. Gerçekten işe yarıyor muydu?

Kahretsin kahretsin kahretsin.

Korkunç bir gürlemenin ardından o kapkara buluttan beyaz bir topu andıran bir şimşek fırlamış hızla, gittikçe ivme kazanarak üzerime geliyordu...

Şimşek çarparak ölme ihtimaliniz köpekbalığı saldırısı sonucu ölmenizden otuz kat daha büyük bir ihtimaldir. Her iki nedenle de ölmek üzereydim.

Yere çöktüm, büzülüp kollarımla kafamı korudum.

Hayatımda duyduğum en yüksek sesi duyuyor ve şimdiye dek şahit olduğum en parlak beyazlığı görüyordum ve ben onlardan oluşuyordum, ben...

Işıktım

Isıydım

Ve uçuyordum

Annelerim?

Carol, Eve...

Aza...

Özür dilerim.

{AZA}

Dai'yle birlikte dalga şarkısı söylediğimiz günün gecesi panikle uyandım.

Rüya görüyordum. İçinde Jason da vardı. Hepsini hatırlamıyordum, en azından gerektiği kadarını. Kaptanın hayalet kuşu korkunç çığlıklar atıyordu. *Gök*, diye haykırıyordu. *Deniz. Işık. Zal.* Boğulurmuş gibi bir ses çıkardı. *Düşmek. Ölmek. Gece.*

Sesi tüm gemide, bütün gök kubbede yankılanıyordu.

Magonyalıların bile alçak sesle, “Meşum Yel adına,” diye sövdüklerini duydum.

Kamaramın yakınlarında bir yerde, birilerinin, “Meşum Yel şu kuşu alsın da kemiklerini ve kanatlarını lime lime etsin,” diye fısıldadığını sonra da Wedda’nın onları susturduğunu işittim.

Yatağımda doğrulup oturdum. Sözlerini düşündüm.

“Hayalet” değil, *Kuş*.

Bazen sabahları Kaptan’ın sesinin nasıl da bir çocukla konuşur gibi geldiğini hatırladım.

Biriyle konuşuyordu.

Kuşla. Onunla şarkı söylemekten men edilmişti.

Öldür! diye haykırıyordu Caru. *Delik deşik ağlar, kırık bir şarkı, öldür beni.*

Kamaramda kıvrılıp gözlerim dolarak onu dinledim. Bu kuş bu gemide yaşıyorsa, onu burada alıkoymak doğru muydu? Onun acı çekişini duymak? Bütün bunlar nasıl olabiliyordu?

Wedda tünediği yerde kıpırdanınca zincirleri birbirine çarpıp cıngırdadı.

Rüzgâr çanı gibiydi, bir melodiydi sanki.

Bu gemiye bağlı olan ne çok şey var, diye düşündüm. Aslında özgür olmayı mı tercih ederlerdi? Öyle daha mı iyi hissederlerdi? Yoksa burada, şehirleri kasıp kavuran açlıktan uzakta güvende miydiler? Bu gemi onların yuvaları mıydı?

Açlığın çaresi çok basit bir şey gibi görünüyordu. Aç olan bir avuç insana yiyecek vermek. Jason'ın annesi Eve, bir keresinde herkes elindeki kaynakları paylaşırsa, her şeyin herkese yeteceğini söylemişti. Oysa biz hiçbir şey yapmıyorduk; dünyanın bir kısmında her şey varken, diğer kısmında hiçbir şey yoktu.

Magonya'da da hiçbir şey yoktu.

Dai'nin ailesini düşündüm. Dai'yi... Sonra hayatımda hiç aç kalmadığımı. Şimdiye dek açlığın aklıma bile gelmediğini.

Burada hiçbir şey mükemmel değildi. Aşağıda da mükemmel olduğu söylenemezdi.

Sonraki birkaç günü Kaptan'ın hanendesinin nerede tutulduğunu bulmaya çalışarak ve göz önünderken de Milekt ile Dai'nin bana öğrettiği kadim Magonya şarkılarını şakıyıp pratik yaparak geçirdim. Havadaki nemi kuma, sonra kumu tekrar suya dönüştürüyordum. Usulca şakıyor, küçük çaplı şeyler yapıyordum; bir yağmur damlasını buza, başka bir yağmur damlasını taşa çeviriyordum. Elementleri zıt oldukları şeye dönüştürüyordum.

Henüz mükemmelleşmemiştim. Bazen bir nota havayı çatırdatıyordu ve Milekt beni azarlıyordu. Bazen suyu taş a çevirmesi gereken nota onu ateşe dönüştürüyordu ve Milekt göğüskafesimin içinde tiz çığlıklar atarak ciğerlerimi gagalıyordu.

Ancak gizli saklı bir şey olmasa da o kayıp notayı hafızamda tutmaya çalışıyordum. Suyu ateşe dönüştürdüğü için mi? Ah, evet, aynen öyle.

Bu aklımı Caru'nun o hüznü şarkısına vermekten ve onu dinlediğimde içimde kabaran o kapkara kahırdan beni alıkoyuyordu.

Onu bulmalıyım.

Gemide dolaşp bütün koridorlara baktım ama bir şey bulamadım. Geminin en alt kısmına, oradaki hücrelere baktım ama sadece karanlık görüyordum, esirimiz Ley ve diğer korsan esirler bile ortalıkta olmayınca Zal'ın onlara ne yaptığını merak ettim. Ölmüşler miydi acaba? Yoksa ben uyurken onları gemiden mi atmıştı?

Ve ortalıkta gerçek bir kuş da yoktu, hayaleti de.

Amina Penarrum'un henüz keşfetmediğim başka yerleri de mi vardı?

Sabahları, gümüş grisi bir okyanusun ve buzulların üzerinde yol alıyorduk. Seyrüsefere devam ediyorduk. Aşağıdaki suyun üzerinde buzdan minik adacıklar vardı.

Magonya göklerinde, birbirinin yanından geçen uçaklar görüyordum. Her biri de yolcularla dolu ve kendi âlemindeydi, başka uçakların yanından veya üstünden geçip gidiyorlardı ve gökte gezinen başka insanların varlığından habersizlerdi.

Tıpkı yeryüzünün Magonya'dan bihaber olması gibi.

Dondurucu bir soğuk vardı. Dai bile kışlık bir üniforma giyiyor, Wedda örümcek ipeği ceketimin ve gömleğimin altına tüylerden örülmüş kat kat kazaklar giydiriyordu bana.

Zal'ın ısrarıyla artık kaptan koltuğunda oturuyordum. Bana nasıl dümen tutulacağını, aşağı, yukarı, kuzey, güney, doğu, batı gibi farklı yönlerle giden haritaları nasıl okuyacağımı öğretiyordu.

Göğün bir katında fırtına köpekbalıkları vardı ve gemileri yan yatıracak rüzgârlar esiyordu, başka bir katında ateş balıkları ve gök canavarları vardı, ayrıca dağların zirvelerine çarpma ihtimali de söz konusuydu, bir de böylesine büyük bir geminin şehirlerin sınırlarına fazla yakın uçma riski de vardı.

Dai arkamda dikilmiş, sıcak elini sırtıma koymuştu, iliklerimizden sesimize kadar, aramızdaki bağı hissedebiliyordum. Artık birlikte şakımaya başladığımız için Milekt eskisine göre daha sakindi. Dinlenmek istediği zaman hanendelerin yuvasına uçuyor ve pratik yapmamız gerektiğinde de ciğerimin içine giriyordu. Pratik yaptıkça daha da ustalaşıyorduk. Suyu taş, taşı suya çeviriyorduk.

Ben Dai'nin elinde tuttuğu bardağın içindeki suyu havaya kaldırdım, Dai benim gücümü büyük bir özenle ve mükemmelen yansıtarak benimle birlikte şarkı söylerken de suyu havada buza çevirdim. Sonunda suyu yüzüne fırlattığımda, yüzündeki suyu silip parmak uçlarıyla üzerime silkeleyip güldü.

Planladığımız şeyin ciddiyetine ve onu gerçekleştirmemize az kalmasına rağmen hâlâ eğlenebiliyorduk.

“Dünyayı değiştireceğiz. Bitkilere yeniden hayat vereceğiz. Aşağıdaki bacalar onları soldurup uyuşturmadan önceki hallerine getireceğiz,” dedi Zal. “Onları hatırlamıyorum. Ancak bir zamanlar gökteki tarlaların onlarla dolu olduğuna dair söylenceler vardı. Bütün Magonya onlarla doyuyordu. O zamanlar, boğulanların mahsullerini sadece uzun seferlere çıktığımızda çalışıyorduk ve hayatta kalmak için onlara ihtiyacımız yoktu. Bitkilerimizi geri aldığımızda artık boğulanlara bağımlı olmayacağız.”

Dünyada son iki asırdır gerçekleşen makineleşmeyi düşündüm. Sanayi devriminin Magonya'yı nasıl aç bıraktığını. Şimdi de yeryüzünün bazı kesimleri aç kalıyordu.

Zal her yerden rapor alıyordu, *Amina Penarrum*'un güvertesine, başka gemilerden gönderilmiş mektupları taşıyan kuşlar konuyordu. Günbatımından sonra ateşli oklar fırlatılıyordu. Zamanının çoğunu, bir gemi başı süsü gibi, yüzünde aklımdan ne geçtiğini belli etmeyen bir ifadeyle ufka bakarak geçiriyordu ancak pejmürde kılıklı serçe bir Rostrae'nin getirdiği mektup ayağa fırlamasına neden oldu.

“Rotamızda bir Meşum Yel gemisi varmış.”

Herkes telaşla dikkat kesildi. Korkunun kokusunu alabiliyordum, benimki de buna dahildi. Bu ne anlama geliyordu? Tehlikede miydik? Bizim için mi geliyorlardı? Zal okumaya devam etti.

“Maganwetar'm veya başka birinin emrinde olabilirler. Takip edilmiyoruz. Yine de. Bu riski göze alamam. Ölüyü getirin.”

Dai kaslı ve iriyarı birkaç Rostrae ile koşa koşa merdivenlerden inip meçhul zindanından yukarı çıktığı Ley'le birlikte geri döndü. Ley zincirlenmişti, bağırıp çağırıp debelenerek karşı koymaya çalışıyordu.

“Bu, göklerin tüm kanunlarına aykırı,” diye bağırdı Ley. “Yargılanma hakkım var!”

Zal ceketinden çıkardığı bir kamçıyı açıp şaklattı. Ne metale ne de ipe benziyordu. Açılıp havada asılı kaldı, bir kedinin kuyruğu gibi eğilip bükülen bir şeydi, tam Ley'in yüzünün önünde durmuş, kedi kuyruğu gibi kıpraşıp duruyordu.

“Hiçbir şeye hakkın yok. Sen bir korsansın, Ley Fol,” dedi Zal. “Mahkemen de bu.”

Ley dikkatli bir şekilde kamçıyı izlerken bir yanında Dai, diğerinde Rostrae'den biri onu kollarından tutuyordu.

“Belki de beklesek iyi olur,” dedim gergin bir sesle. “Biz...”

“Seni aldığı günü hatırlıyor musun?” diye sordu Zal. “Hayatımın en kötü günüydü ve bu acıyla on beş yıl yaşadım.”

“Ama onu *idam* edemezsin...” dedim.

“O hainlerin en büyüğü. Düşmanlığı seçen eski bir dost. Onun komplolarından sağ salim kurtulman bir mucizeydi. Ödeşmenin vaktidir. Cana can.”

“Ama ölmedim,” diye itiraz ettim.

Ley bana baktı. Hissizdi.

“Annene güvenme,” dedi. “İddia ettiğinin aksine senden çok daha fazlasını istiyor. Mantiğıyla hareket etmiyor, gözünü intikam bürümüş.”

Zal kırbacı şaklatınca Ley’in yüzü yırtıldı.

Ley irkildi. Kamçı yüzünde iz bıraktı, önce beyaz sonra mavi renk alırken parıldayan buz tanecikleri teninden dökülmeye başladı. O ürperdikçe, bir ışık huzmesi de teninin altında yılan gibi kayıp gidiyordu.

“Karanlık sırlarla ölmek, arkandan ağıt yakılmadan ölmektir,” dedi Zal. “Ne planladığımı sana kim söyledi?”

Ley ürperdi, sonra kendinden geçer gibi oldu ama gözleri açıldı. Nasıl biri olursa olsun, en azından cesurdu.

“Dur,” dedim. “O zaman beni kurtarmıştı. Onlar beni öldürecekti. Onu Maganwetar’a yakın bir yerde bırak. Bir istimbota koyarsın. Orada hapishane yok mu?”

Zal önce Ley’e sonra bana baktı.

“Hayattasın, Aza, sana merhamet gösterdiği için değil, sıradışı biri olduğun için. O seni kurtarmadı. *Bana* ihanet etti. Bu bir infaz. Sohbet değil.”

Ley gözlerini ondan ayırmıyordu.

“Göklerde seyret bakalım, Zal. Bizim olanı boğulanlardan al, ambarlarına tufanlar yağdır, aşağıdakilerin her şeyi öldür ama sakın unutma; yeryüzündeki insanlar olmadan bir denge kuru-

lamaz ve denge olmazsa Magonya da yok olmaya mahkûmdur. Asırlardır süren bu problemi çözebileceğini zanneden tek kişi sen değilsin. Yanılıyorsun, onlar da yanılmıştı.”

Zal’m gözlerinden şimşekler çıkıyordu, “YETER!” diye bağı-rırken zangır zangır titriyordu.

“Şimdi son şarkımı şakiyacağım,” dedi Ley.

“Ah, hiç sanmıyorum,” dedi Zal. “Bana direnenler hiçbir ay-rıcalığı hak etmiyor. Senin ihanetin yüzünden ikinci kaptanımın ailesi açlıktan öldü, Maganwetar’ın umurunda bile olmadılar. Bana ihanet etmedin mi? Bu gökler şimdi beslenecek, hem de tıka basa. Sen mutlu bir geleceği mahvettin. Son on beş yılımı farklı bir ülkede, yanımda kızım, göğsümde şakiyan gönül kuşumla geçi-rebilirdim. Oysa bak neler oldu!”

Zal bir an duraksayınca hepimiz Caru’nun o kan dondurucu çılgılığını işittik.

“Bunlara sen sebep oldun, bu yüzden de şakımadan öleceksin,” dedi Zal. Yine durdu. “Maganwetar’ın politikalarına sempati bes-leyerek kendi halkına ihanet ettin. Ağıt, onuruyla ölenin ardından yakılır. Senin gibilerin değil.”

Tayfada bir hareketlenme vardı. Etrafıma bakındım. Bütün tayfa güvertede toplanmıştı. Bazıları heyecanla bazıları da endişeyle kanatlarını açıyorlardı. Dişlerini, azıdişlerini ve açık gagalarını gördüm.

“O söyledi,” dedi Ley.

Zal irkildi.

“Kalbinden geçenleri kim ondan daha iyi bilebilirdi ki? Se-nin planlarını onaylamıyordu. Bana geldi. Hepsini Caru anlattı. Hanenden sana ihanet etti.”

Zal donup kalmıştı. Acıyla kıvranarak derin bir nefes aldı.

“Yalancı,” dedi.

Ley gözlerini ayırmadan ona bakmaya devam ediyordu. Yüzü tamamen ifadesizdi.

“Ağıt,” dedi Ley.

“Hayır.”

Zal’ın verdiği sözü tutmadığını gören bütün Magonyalılar ve Rostrae huzursuzca kıpırdanarak fısıldaşıp duruyorlardı.

Zal’ın verdiği işaretle Dai arkasından uzunca bir bez çıkardı. Ley’in başının çevresinden geçirerek ağzını kapayıp onu susturdu. Belli ki tüm bunlar önceden planlanmıştı. Ağdını şakımasını özellikle engellemek istemişlerdi.

Ley burun deliklerinden hafifçe nefes aldı. Sonra sonunun geldiğini anlamış gibi –tecrübeyle sabitti– omuzlarını silkti.

Etrafıma bakıp cellatı aradım. Kukuleta. Balta. Hiçbiri yoktu.

Ley başını salladı. Geriye doğru bir adım attı sonra bir adım daha. Zal’ın yüzü gerilmiş, çenesi titriyordu.

Milekt gelip omzuma kondu ve gagasını kulağıma dayadı. Telafisi yoktu.

Kalasin üzerinde ilerleyen Ley gözlerimin içine baktı. Sessizdi. Ölüm şarkısını da şakımıyordu. Zal’ın gönderdiği mavi beyaz ışık zinciri boğazında ve kollarında hareket ediyordu. Ley zincirin ışığıyla parlıyordu.

Elleri ve göğsü titriyordu, tahtanın ucunda durdu.

Yalnızca Zal’a baktı.

Göğsünü açmasıyla kendi yaşlarındaki siyah beyaz bir saksağan olan hanendesi ortaya çıktı. Kuşu eline aldı.

Zal yaklaşıp düşmanının gözlerinin içine bakarak o zarif mavi parmaklarından birini ona uzatıp Ley’i kalastan itmeden önce buz gibi bir gülümsemeyle ona baktı.

Ley sırtüstü göğe düşerken kuşunu da mümkün olduğunca yükseğe fırlattı.

Kuş tek başına, *ağıdını* şakırken uyumsuz ve ahenksiz notalarla, *düş, kırıl kırılmış parlak ışık düş, düş* diye haykırıyordu.

Bense öylece hissiz ve perişan kalakaldım. Geminin hemen yanından bir akbaba yükselip bana baktı.

Ley'in hanendesi şakımaya devam ediyordu.

Sonra son bir ses çıkardı. Sözcüksüz, insanın kanını donduran canhıraş bir feryat. Caru'nun çığlığının yankısı duyuldu.

Akbaba Ley'in hanendesini kapmıştı.

Başka bir akbaba gaklar gibi, *Ölü şey* diyerek ona doğru dalışa geçti. Korkuluklara koşup etrafımızı saran bulutlu sisten aşağı baktım. Hiçbir şey göremedim. Sonra gökte süzülen yırtık bir kumaş parçası gördüm. Üniformasının bir parçası.

Havada dönüp duran kanlı bir sis bir an bulutların rengini değiştirdikten sonra o da ortadan kayboldu.

Midem bulanıyordu.

Zal burnumun dibinden geçti. "Bir gün kaptan olacaksın. Bir gün kendi intikamını almak zorunda kalacaksın. Gerçek Magon-ya'da böyle yapılır."

Ama gözleri her zamankinden daha koyuydu ve yüzü süzül-müştü. Bir elini kalbinin üzerine koydu. Beni bırakıp gitti. Zal'ın peşinden güverte altına inen Jik'in bana baktığını gördüm. Onun gözleri de koyulaşmıştı.

Gökyüzü yırtık giysi parçalarıyla doluydu, havada ipekotu gibi süzülüyorlardı. Hemen altımızdaki akbabaların ve başka bir şeyin sesini işitebiliyordum. Aşağı bakınca duman renkli devasa bir dokunacı olan bir şeyin yavaşça hareket edip Ley'den geriye kalanları alıp o karanlık bulutlardan birinin içine çekildiğini gördüm. O kadar büyüktü ki tamamını göremiyordum ama gümüş renkli sekiz kolu olan kıpır kıpır bir şeydi, bir dokunuşuyla bu gemiyi bile parçalarına ayırabilecek bir şeye benziyordu.

Dai yanımdan geçerken omzuma dokundu. Avazım çıktığı kadar bağırıp yumruğumu sıktım. Ley'i zorla güverteye çıkarışı aklıma geldi. Zal'a ve gemiye olan kayıtsız şartsız bağlılığı. Bu ne anlama geliyordu? Ben yanlış tarafta olsaydım bana da aynısını yapar mıydı?

Dai kaşlarını çatıp selviçeye zıplarken Svilken şakıyarak tekrar işe koyulmasını yoksa işlerin birikeceğini söylüyordu. Milekt, gemi direklerinden birinin tepesine uçup ışıldayan bir top gibi tünedi.

Çok kötüydüm. Ley'in düşüşü tekrar tekrar gözlerimin önüne geliyordu. Zal'a güvenmemem ve Caru hakkında söyledikleri kafamın içinde dönüp duruyordu.

İçimden bir türlü atamadığım bir korku vardı ama yapacak bir şey yoktu. Ley artık arkamızda kalmış, bulutlara gömülmüş ve etrafını yaratıklar sarmıştı. *Ölü şey.*

Jason'ın yeryüzündeki bir kasabada ortaya çıktıktan sonra tutsak edilen dört Magonyalı hakkında anlattığı hikâyeyi hatırladım. Ancak gerçekten gökten düşmüş olsalardı boğulurlardı.

Belki de düşmüşlerdi. Hikâyede orada ne kadar kaldıklarından veya sonunda başlarına ne geldiğinden bahsedilmiyordu.

Magonyalılar –biz– aralarına rahatça karışacak kadar benzemiyorduk insanlara. Gemiden düşsem ve ölmesem ne olurdu? Şu anda yeryüzünde olsam bana ne yaparlardı?

Bir yanım hâlâ eve dönmek istiyordu...

Fakat hayır. Dönüş falan yoktu. Artık geri dönemezdim.

Eli şu anda okulda olmalıydı. Evrenin büyüklüğünü hesaplayabileceği kadar matematik öğrendiği cebir dersinde olmalıydı. Belki edebiyat dersindeydi ve ablasının fırtınalı bir gecede onu bırakıp gidişini anlatabileceği sözcükleri öğreniyordu.

Eli'nin ileride nasıl biri olacağını hiç öğrenemeyecektim.

O da benim burada böyle bir eğitimden geçip neye hazırlandığımı...

Ben neye hazırlanıyordum?

Dişlerimi sıkıp selviçeye tırmanarak Dai'nin hemen altında durdum. Gözlerimi boşluğa dikip bir şey söylemesini bekledim ama konuşmadı. Endişeli gözlerle bulutlara bakıyordu.

Bir şeylerin değiştiğinin farkındaydım. Ben Dai değildim, hayatımı emirlere uymak için eğitilmekle geçirmemiştim.

Belirsizliği ve her şeyin etrafını saran öfkeyi hissedebiliyordum.

Dai kolunu uzatınca temkinli bir şekilde ona sokuldum. Bedenine yaslanıp tenimiz birbirine değdiğinde oradaki haklılığı görebiliyordum. Göğe bakıyordu.

"Bu hayatımda izlediğim ilk infazdı," derken titrediğini fark ettim.

"Evet," dedim. "Benim de."

Bir an Jason'ı gördüğüm rüyayı düşündüm; Jason'ın karanlıkta havada yürüdüğü bölük pörçük rüyayı. Ellerini bana uzatıyordu. Sonra onu yine unuttum, buna kendimi bile isteye zorlayıp onu sonsuzluğa bıraktım. Bir zamanlar bildiğim bir yerden kalma bir düştü.

O boğulandı.

Bense Magonya'ydım.

{AZA}

Jik daha gün doğmadan kamaramın kapısında belirmişti. Hanendem yuvasında diğer kuşlarla birlikte uyuyordu. Benimse burada, aşağıda uyuyor olmam gerekiyordu.

Bir nöbet filan mı atlamıştım? Bunun çetelesini tutan Jik değil, Dai olmalıydı. Jik'in hiçbir yetkisi yoktu.

"Bilmen gereken bir şey var," dedi Jik, biraz duraksadıktan sonra.

Merakla yatağında doğrulup oturdum.

"Onu ben yemliyorum," diye fısıldadı.

"Kimi?"

"Kaptanın kuşunu. Görevimin bir parçası."

"Ama Wedda..." dedim.

Jik her parmağında metal bir yüzük olan elini gösterip havada salladı.

"Bize güven olmaz," dedi. "Wedda? Dai? Magonya'da hiçbir sorun olmadığına inandırdılar mı seni? Magonyahlılar birbirleriyle savaş halindeler. Biz tüylü sınıfı onların insafına kaldık. Hiç düşündün mü..."

"Neyi?"

“Sana hizmet eden Rostrae ve hanendenin bu işi kendi isteğiyle yapıp yapmadığını? Hangisinin bu işi yapmak zorunda bırakıldığını?”

İma ettiği şey kafama dank etti.

“Milekt bir ciğerkuşudur ve kaptana sadıktır. Kaptana bir gönül kuşu bahşedilmişti ve onunla bağıni yitirdiğinde onu serbest bırakmak istemedi.”

“Ne demeye çalışıyorsun?” diye sordum. “Söyle.”

“Caru, Zal’a ihanet etti. Kendi *hanendesi* şarkısını onunla söylemeyi reddetti. Anneni anladığından emin misin? Ona gerçekten güveniyor musun?”

Kafamda taşlar yerine oturmaya başlamıştı.

“Senden Rostrae’yi serbest bırakmanı istemiyorum,” dedi Jik. “Ancak isyanın da günü gelecektir ve o gün artık çok yakın. Bazılarımız bu emeli güdüyor. Bazılarımız içeriden çalışıyor.”

Meydan okuyan gözlerle bana baktı.

“Aza... Zal’ın istediğı gerçekleşirse aşağıda sonsuza dek kaybedeceğimiz bazı yerler var.”

“Ama o sadece hava bitkilerini istiyor,” diyerek savunmaya geçerken bile kendi sözlerimden şüphe ediyordum.

Jik bana baktı.

“Bu gece ne yaptığını gördün mü? Yeminini bozdu. Ağıt hakkı tanımamak mı? Bu bütün Magonya yasalarına aykırıdır,” derken Jik hiddetle, sert bir şekilde fısıldıyordu. Aptalın tekiymişim, hiçbir şey bilmiyormuşum gibi.

“Ağıt hakkı tanımayan bir kadına güvenebilir misin? Annen, Aza Ray, bir suçlu. Onursuz biri.”

Haddini aşüyordu.

“Kaptanın emirlerimi mi sorguluyorsun, *Rostrae*?” diye atılırken kendi ağzımdan çıkan sözlerin yanlış olduğunun, hiç de adil olmadığının farkındaydım.

Jik silkelendi. Buz gibi gözlerle bana baktı.

“Hanendesi bile ona isyan etti. Şimdiyse aklını yitirmiş ve perişan durumda. Planında bir aksilik olursa *senin* sonun nasıl olacak?”

Bir an durup ayaklandım ve yatağımdan indim.

Çizmemin içine küçük bir bıçak soktum. Koluma bir ip dola-
dım. Kışlık üniformamı giydim. Jik haklıysa ve Caru yaşıyorsa, o
zaman aslında imdat çağrısı yapıyordu. Beni çağırıyordu.

Zal’a ihanet ettiyse, onu öldürürdü. Buna izin veremezdim.

Hele de

~~Ley’den sonra...~~

Buna izin veremezdim.

Bir şey kapıdan içeri girdi. Başımı kaldırıncı gözleri parlayan
Wedda’yı gördüm.

“Yavru kuş,” dedi. “Jik başına bela alıyor. Ona kulak asma.”

Jik’in omuzlarındaki tüyler motorcu ceketi giymiş gibi diken
diken olmuştu. Gözleri bir dakika öncekinden daha şaşkındı ve
tepesindeki mavi ibik de sivrilip diken diken olmuştu. Wedda’nın
yanında çocuk gibi kalmıştı.

Benim gibi.

“Ben başıma bela aramıyorum,” dedi Jik. “Adalet istiyorum.
Sen de uzun zamandır Caru’nun çığlıklarını duyuyorsun.”

“Caru bir *hayalet*,” dedi Wedda sert bir sesle.

“Öyle olmadığını hepimiz biliyoruz,” diye itiraz etti Jik. “Kap-
tan öyle olduğunu söylüyor ve emirlerine itaat ediyoruz ve ona
ölü diyoruz ama o kuş cehennem azabı yaşıyor.”

Jik tekrar bana döndü.

“Kaptana yardım edebilirsin. Ya da bizimle hareket edebilirsin.
Sen ondan çok daha güçlüsün...”

Wedda onu kanadından tutup kulağına tısladı.

“Yeter! Rahat bırak onu. *Çık dışarı.*”

Jik arkasını dönüp gitti.

Wedda, Jik'in gittiğinden emin olduktan sonra bana baktı. "Yapma," dedi. "Aklından her ne geçiyorsa, yavru kuş. Sonu senin için de iyi olmaz, o kuş için de. Kaptanın hanendesinin aklı başında değil."

"Ama ölü de değil," dedim. Tamamen giyinmiş, kara kara düşünmek istemediğim için dışarıdaki ayaza çıkmaya hazırlanmıştım.

Yanından geçerken Wedda bana uzandı. Pençeleriyle saçlarımı yakaladı.

"Beni durduramazsın, ben..."

Amacının beni durdurmak olmadığını fark ettim. Saçlarımı alışık olmadığım bir şekilde örüyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Bu kaptanın düğümü değil, değil mi?"

"Hayır. Senin düğümün," dedi.

Aynaya bakınca, nautilus kabuğu gibi kıvrıp burarak sıkı düğümler halinde ördüğünü gördüm.

"Bu sana özel," dedi usulca. "Aklın gibi iraden de sana aittir."

Aynadaki aksime ve hemen arkamdaki Wedda'ya baktım. Ne demek istediğini anlıyordum. Ona teşekkür edecektim ama ben daha ağzımı açamadan lafımı kesti.

"Biri sorarsa, bu modeli kendin seçtin, yavru kuş. Ben emir eriyim, devrimci değil."

Böylece hayalet avına çıktım.

Merdivenlerden aşağı inip geminin mutfağına girdim, bir parça ekmek ve tuzlanmış bir parça et çaldım.

Milekt'in sesini duymak için kendimi bir hayli zorladım. Hanendelerin en tepedeki yuvasından hep acıklı sesler gelirdi.

Bazıları daha minnacık yavruardı, henüz Magonyalı ev sahipleriyle şakımak için eğitilmemişlerdi ve onlarla bir bağları yoktu. Milekt ile Svilken onları eğitiyordu. Minik kuşlar direniyorlardı.

Zincirlerini çekiştirip duruyorlardı. Magonyalılar öldüğünde bağ kurdukları hanendeleri de ölüyordu ama kendiliğinden değil. Öldürülüyorlardı. Başka bir Magonyalı'yla bağ kuramıyorlardı. Bağ bir kez kuruldu mu ömür boyu sürüyordu.

Ah Tanrım, kocasının cesediyle yakılan bir kadının kaderi gibi.

Hazır ol, diye ötüyordu Milekt. Yavru kuşları eğitirken onlara bağırdığını duydum. Talim çavuşuydu. Beni de böyle eğitiyordu. Güvertede mürettebata emirler yağdıran Zal'ın sesini de duyuyordum.

Uyuyup uyumadığını merak ettim.

Zal'ın kamarasından gelen bir kanat sesi işittim. Güvertede olduğunu bildiğimden hiç tereddüt etmedim. Kimse buraya izin almadan girmeye cüret edemezdi. Benim dışımda.

Zal'ın kapısını itip içeri girdim. Üzerinde altın sarısı ve kırmızı renkli bir yatak örtüsü olan koca bir yatak vardı, oldukça eski, hayli aşınmış ahşap bir masanın üzerinde rulo halinde parşömen haritalar vardı. Bir sürü harita. Ama içeri girme sebebim onlar değildi.

Hemen köşede bir paravan ve arkasında siyah bir örtüyle kapatılan bir kafes vardı. Caru'nun kafeste hareket ettiğini, dönüp durduğunu ve kanatlarını gerip açtığını hissedebiliyordum.

Daha önce bu kamaraya girmemiştim.

Bu yüzdenmiş.

Bu hanende gammazın tekiydi. Ölmesi gerekirdi.

Aza, dedi kuş. Adımı işitince irkildim.

Öldür beni, dedi her zamankinden çok daha alçak bir sesle. Yalnızca benimle, kendiyle konuşuyordu.

Hayır, dedim. Magonyacam elverdiğince *Yem*, dedim.

Yem, diye yineledi Caru. Bu seste karanlık bir şey, bir çiğlik vardı. Kafesin üzerindeki örtüyü yavaş yavaş, sessizce çektim.

Kapkara, pırlıl pırlıl parlayan gözleriyle karşılaştım. Bir şahindi.

Simsiyah tepesi parlıyordu ve parlak tüylerinde sarı benekler vardı. Krem renkli göğsünde koyu renkli izler vardı ve kanatlarının altı da ateş kırmızısıydı. Kocamandı. Boyu kolum kadardı.

Bu gemiye geldiğimden beri aradığım şeyi bulmuş gibiydim.

Ne istediğinden emin değilim, derken artık Magonyaca değil kendi dilimde konuşuyordum. *Ye*, dedim.

Elimi kafesin demirlerinden içeri uzattım. Caru bana yaklaştı. Onu çıldırtan umarsızlığını ve özlemini hissetsem de geri çekilmemek için kendimi tuttum. İçimi ne kadar acıtsa da. Parmaklarımla ona uzattığım ekmeği aldı. Gagasıyla etten bir parça kopardı.

Pürüzsüz başı bana döndü, boğuk ve korku salan bir ses çıkararak göğsüme baktı fakat Milekt içimde değildi. Tüneğine konan şahin, vahşi ve tedirgin gözleriyle bana baktı.

Etrafa bakındım. Anahtar duvara (tam da kuşun görebileceği bir yerde, işkence gibi) asılmıştı. Kafesi sonuna kadar açtım. Ona güvenerek çıplak kolumu uzattım.

Kolumun üstünde durdu. Pençeleri etime değiyordu. Etime batıyor ama canımı acıtmıyorlardı. Sanki benim bir parçamış gibi içime işliyordu. Ağırlığını hissedebiliyordum.

Kırık yay, diye şakıdı Caru bana bakarak. *Kalbim ezik yuvam kül. Bağlanmış, kırılmış, düğümlerim çözülmüş. Okyanus, ada, pençeler, tüyler, kuş yuvaları. Düştü, düştü yıldızlardan.*

Caru'nun kanatları yavaş yavaş açıldı, nasıl yapacağını hatırlamaya çalışır gibi kanat çırpmaya başlarken beni korkutmaya yetecek kadar havalandı. Geri çekildim.

Göğsümden çıkarıp atmak istermiş gibi kalbime bakıyordu. O bana baktıkça ben de ona baktım. O altın sarısı gözlerinin fal taşı gibi açıldığını gördüm. Aklını yitirmiş gibiydi.

Aza, diye öttü şahin usulca.

Sesi değışti, artık o kadar ürkek ve öfkeli değildi.

Şakı, diye mırıldanırken gagasının sivri ucu etimi koparacak kadar yakındı. Tüylerini kabartıp silkindi. Pençeleri parmaklarım kadardı.

Gök, dedi Caru. *Götür beni.*

Başını öne doğru uzatıp gagasıyla ayak bileğine bağlı bir şeyi söküp çıkardı.

Ne olduğuna baktım. Yüzüktü. Rostraelerde gördüğüm altın yüzüklerden biriydi ama bunda zincir yoktu.

Caru yüzüğü avcumun içine bırakıp bana baktı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Onu gemiden atabilirdim. Bu onu kurtarır mıydı?

Gök, dedi tekrar.

Kolum öylece havada kalmıştı. Masanın üzerindeki rulo haritalardan birini kapıp kemerime sıkıştırdım.

Caru bana baktı. Pelerinimi başına geçirip onu iyice sarıp sarmaladım. Onu kucağıma alıp karanlık koridorda ilerledim. Caru şarkısını kulağıma fısıldıyordu...

İnsanın tüylerini ürpertecek kadar yumuşak bir ezgiydi, hep söylemek istediğim şarkıydı. Başımı ağrıtırıp kulak zarlarımı acıttıyordu. Bu sesi kafamın içinden atmak için başımı sallayınca Caru da kucağımda huzursuzlanıp kıpırdandı.

Gök, diye yineledi usulca.

Gayet sakin bir şekilde, yapmak üzere olduğum şeyi yapmaya niyetim yokmuş gibi filikalara doğru ilerledim. Jik güvertede dolanıyordu, sonra kasten Dai'nin yanma gittiğini gördüm. Dai uyku sersemiydi, Jik onu oyalayacaktı.

Sakindim. Ağır ağır hareket ediyordum. Güçlü rüzgârlarda bile devrilmeyecek, peşimizden bir şeyler gelse bile alabora olmayacak kadar büyük bir filikayı gözüme kestirdim.

Yarasayelken bana bakıp yumuşak, tiz ama alçak bir ses çıkardı. Yakınlardan geçen bir fırtına balinası hafif bir yağmur çığırıyordu.

Caru hâlâ kucağımdaydı ama kalbinin küt küt attığını hissedebiliyordum; tüm bedeni tir tir titriyordu. Filikaya bindim, Caru'yu da yere koydum. Prangalı değildi, tutsak değildi.

Bizi gemiye bağlayan halatları yavaş yavaş salmaya başladım. Düğümleri çözdüm. Aslında tam olarak ne yaptığımı bilmiyordum. Kaptanın hanendesini çalmak mı? Hem de bağlılık yemini ettiğim kaptanın?

Ant içtin. Aza, kimsin sen? Kanınla ant içtiğin bu hayat nasıl bir şey?

Ve bu yeminleri kimin için ediyorsun?

Yelkenlere, gemiye ve etrafımızı saran geceye baktım. Yarasa-yelken kanatlarını açıp *Amina Penarrum*'u bizden uzaklaştırırken ben de Caru'yla içinde olduğumuz filikayı yan tarafa çektim ve göğe açıldık.

Kürek çekmeye başladım.

Bir dakika sonra Caru pelerininin altından sıyrılmaya çalışıp onu başından atınca o narin kumaş üzerinden düştü ve pırl pırl tüyleri ortaya çıktı.

Göğsünün derinliklerinden bir uğultuyu andıran boğuk bir ses çıkardı. Gemiden iyice uzaklaşmak için küreklere asılıyordum.

Kutupyıldızını bulup ona doğru yol almaya başladım. Artık *Amina Penarrum*'un ışıklarını göremiyordum. Caru'nun havalanıp uçtuğunu göremeyecekleri kadar uzaklaşmamız gerekiyordu.

Caru başını hafifçe yana yatırıp küçük bir çığlık attı.

"Ne?" diye sordum.

Esir, dedi Caru. *Yağmurdan ve gökten koparılmış.*

Seni kim aldı? diye sordum. Birden aslında şakıdığımı fark ettim, başka bir dilde değil, Caru'yla paylaştığımız dilde konuşuyordum.

Magonya, dedi şahin. *Hırsızlar! Yuva*, diye inledi usulca. *Yuva.*

Kuşun sesi kalbime dokunuyor, kalp atışlarım onun ritmine eşlik ediyordu. Bir es, sonra kuş şakıyordu, bir es daha, yine şakıyordu, tıpkı bir metronom gibi.

Esirkuşlar. Şarkıkuşları. Şarkıkızı.

Caru gözlerimin içine baktı ve başını yavaşça iki yana salladı.

Şakımayı bırakıp göğe baktı, kanatlarını açıp sonra tekrar kapadı.

Bir meltem esince yanaklarımın ıslak olduğunu fark ettim. Yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu. Caru yuvasını özlüyordu. [{ }].

Belki, en azından o, özlediğine kavuşabilirdi.

Burası oldukça sessizdi. Kimse yoktu, ne başka bir gemi ne de Milekt. Elimdeki tek şey, Zal'ın kamarasından aldığım rulo halindeki haritalar ve istese beni ve etrafındaki her şeyi yalnızca bir sinyal çığılığı atarak öldürebilecek olan devasa ve deli bir kuştı. Zal'ın planını düşündüm, bana anlattıklarını. Sadece bitki çalacaktık. Yemin etmişti.

Ona güveniyor muydum? Üstelik yeminini bozduğunu görmüşken.

Ona nasıl güvenebilirdim ki?

Caru'nun pençeleriyle kolum tek parça olmuştu ve kürek çekiyordum. Caru kanatlarını açtı ve birlikte gecenin içinde ilerlemeye devam ettik.

Caru ahenksiz birkaç hece şakıdı. Hemen önümüzde yıldızlar teker teker daha da fazla ışık yaymaya başladı. Bir yol oluşturluyorlardı. Gayet temkinli, tereddütlü bir şekilde Caru'nun şakımasına eşlik etmeye başladım ve karanlığın içinde birden karşımızda ışıltılı parlayan gümüş bir yol belirdi. Etrafımızı bir sis sardı, yumuşacık kumlardan oluşan bir fırtınayla bizi ay ışığından sakladı. Karanlıkta ilerliyorduk.

Filikadan yeryüzüne bakınca bir an kendimi kaybettim. Jason'ın karanlık ve yoğun bir trafiği olan gökyüzünde kayışımı

görebileceğini hayal ettim. Görse ne kadar hoşuna gideceğini hayal ettim. Bir yanım yeryüzü tarafından çekiliyordu, diğer bir yanımsa gecenin karanlığında Dai'ye uzanıyordu. Kayığın kat ettiği her fersahta içimdeki özlem biraz daha kabarıyordu. *Eşim.*

Milekt olmayınca göğüs kafesim boştu ancak Caru'nun şarkısı da içime işlemeyi başarmıştı. Kalbimde bir şeyin kıpırdandığını hissedebiliyordum, canlı bir şey değildi bu, bir arzuydu. Caru'yla şakımak istiyordum. Sesimi sesine katmak. Sesi öyle güçlüydü ki...

Ama hayır.

O seçimini yapmıştı.

"Git," dedim. "Özgürsün. Git. Uç!"

Caru kolumdan havalandı.

Git, diye şakıdım. Sen yalnızca kendine aitsin.

Caru, o vahşi gözleriyle bana baktı, kanatlarını açtığı için attaki kıpkırmızı tüyleri görünüyordu. Onu bana bağlayan hiçbir şey yoktu. Kayığımın üzerinde bir süre havada asılı kaldı, sonra yavaş yavaş yükselmeye başladı.

İşte böylece uçtu, sessiz, siyah-kırmızı bir ışık huzmesi gibi giderken yıldızları karartıyordu.

Caru'nun parlak, beyaz bir ezgi şakıdığını işittim. Sonra da kayboldu. Gözlerime yaşlar dolmuştu ama kürekleri tekrar denize indirip gemime doğru çekmeye başladım. Gemime? Bilmiyordum. *Amina Penarrum*'un uzaklardaki ışıklarını menzil olarak belirleyip dişlerimi sıkarak rüzgâra karşı kürek çekmeye başladım.

Tuhaf bir ses duydum. Ahşaba çarpan halat sesi sonra halattan işinin ehli gibi inen bedenler, filikama inen çizmelerin çıkardığı sesler.

Hepsi de sessiz, yüzlerinde maskeler olan siyahlar giymiş altı kişi. Kayığımda durmuş bana bakıyorlardı. Nasıl dövüşüleceğini bilseydim bile onlarla baş edemezdim.

Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım. Bu yalnızca tek bir şey olabilirdi. *Meşum Yel*.

AH, HAYIR. Aza, Aza, Aza, korkunç bir hata yaptın.

Hafifçe kayığın bir tarafına eğildim. Biri bana bakıp çok ama çok yavaş hareketlerle başını iki yana salladı. Siyah kıyafetler. Yüzlerini göremiyordum. İriyarı ve kaslı tiplerdi. Filikama inen sessiz, korkunç canavarlar.

Gemiye bindiğimden beri herkesin bahsettiği şey buymuş. Yuvalarından çıkmış gibi pörtlek, dalgın gözler, bir sürü tüp ve kumaşın arkasına saklanmış yüzler, karanlık gökyüzüyle bütünleşmiş gibiydi. Canavarlar, insan bedeni olan böcekler, şimdiye dek gördüğüm ya da hayal edebileceğim hiçbir şeye benzemiyorlardı.

Kahretsinkahretsinkahretsin

Birbirine giren, boğuk seslerle yüzüme konuşan bir ses geldi kulağıma.

“Aza Ray Quel,” dedi bir ses, bir tıslamanın içinden gargara yapar gibi, okyanus dalgalarının arasında boğulan birinin sesi gibi.

Sanki onlara karşı koyabilecek gücüm varmış gibi *Meşum Yel*’den biri kollarımı, biri bacaklarımı tuttu. Belki de karşı koyabilirdim. Ne kadar güçlü olduğumu bilmiyordum. Neyle karşı karşıya olduğumu da.

“Aza Ray,” dedi yine, bana bir şeyleri çağrıştıran bir ses ama hepsi de küçük kayığımın içindeydi, bu siyahlar giymiş şeyler, kollarımla bacaklarımı tutmuş beni zapt etmişlerdi. Ağzıma bir şey tıktıklarında çığlık atmaya çalıştım.

Esir düşmüştüm. Hem de *Meşum Yel*’e.

Halat bağlanarak filikamdan yukarı çekildim. Boşlukta öylece sallanıyordum.

{AZA}

Amina Penarrum'da değildim. Beşikteymişim gibi sallanmadığım için geminin gökyüzünde ne kadar büyük bir yer kapladığını hissedebiliyordum. Koku da farklıydı, tüy ve ince dallar yerine soğuk metal kokuyordu.

Hem kalbim hem de burun deliklerim ve ciğerlerim yanıyordu. Kemiklerimi çalı çırpıymış gibi hissediyordum. Tekrar yeryüzüne inmiş gibi. Belki de nedeni ağzımı kapamış olmalarıydı. Nefes almayı denedim. Hayır. Zar zor nefes alıyordum.

Göğüs kafesim bir gemideki boş hücre gibiydi. İçinde ne Milekt ne de Caru vardı. Başparmağımda Caru'nun yüzüğünün o soğuk metalini hissedebiliyordum ancak oraya nasıl geçtiğinden emin değildim. Parmağıma taktığımı hatırlamıyordum.

Meşum Yel'in etrafımda dolanıp durduğunu çizmelerinin sesinden anlıyordum.

Canavarlardan biri başıma geçirdikleri kukuletayı çıkarmak için boynumu geriye çekip saçımı yola yola çıkardı. Korkudan titriyordum ağzım hâlâ bağlıydı.

Gözyaşlarımm arasından, buranın yuvarlak metal duvarlarla çevrili bir hücre olduğunu görebiliyordum. İçerisi çok aydınlıktı.

Aynı anda hem aydınlık hem de karanlıktı, floresanlarla aydınlatılan yerlerde olduğu gibi. Uzun zamandır floresan görmemiştim. Başımı kaldırıp aslında onları görmediğimi anladım. Tavanda gri renkli, cazır cuzur yanan bir ışık vardı, duvara sıkıştırılmıştı ancak şimşek gibi hareket ediyordu, ateş topuna benziyordu, sonra tekrar kararıyordu.

Bir denizaltı. İnsanda öyle bir his uyandırıyor. Meşum Yel'le dolu metal bir oda. Nefes aldım ama boğulur gibi oldum, ciğerlerim neredeyse birbirine yapışmıştı, boğazımı açamıyordum. Beni öldüreceklerdi. Bunu biliyordum. Daha önce hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

İçlerinden biri kaskını çıkarınca bunun bir dalış maskesi olduğunu, dalış maskesine benzediğini fark ettim. Altından ne çıkacağını bilmediğim için kendimi her şeye hazırladım...

Ve...

Ve...

Karşımdaki kadın bana safi nefretle bakıyordu.

Uzun, kıvrır kıvrır siyah saçları vardı. Pürüzsüz, açık bir teni. İğne gibi parlak, çivit mavisi değil, açık mavi gözleri vardı. Zayıftı ama benden daha yapılıydı. Çok kaslıydı.

AZA RAY.

TAM KARŞIMDA

DURUYORDU.

O bendim. Ah, aman Tanrım, o bendim. Ben olduğum bendim. Artık olmadığım ben.

Bağlı olduğum sandalyeden kendimi geriye atınca, biri beni yakalayıp sandalyemi düzeltti ve beni yine yerime oturttu. Konuşamıyordum. Ağzımda bir tıkaç vardı ama onu ısırp duruyordum.

Neye baktığımdan emin değildim. Magonya sihri mi? Bu bir akıl oyunu muydu? Bir tür ayna mı? Sonra, ne olduğunu anladım.

Onun KİM olduğunu.

Bu annemin kızıydı. Daha doğrusu, yeryüzündeki annemin kızı.

Meşum Yel'in kaçırdığı bebek. Beni bu bebeğin yerine koymuşlardı. Karşımdaki Heyward Boyle'du.

Aman Tanrım.

Bileğimde bir dövme vardı, stilize edilmiş bir hortum figürü, daha önce de başka bir yerde görmüştüm. Bütün hortumlar kötü değildi elbet. Bazıları verimli topraklara yeni tohumlar taşırdı. Bazıları gökyüzündeki gemileri yüzdürürdü. Ancak Meşum Yel, ölümcül kasırgalardandı.

Artık her şey kafamda oturmaya başlamıştı, yavaş yavaş anlıyordum. Meşum Yel, tetikçiler ve özel ajanlardı. Paralı askerler.

Meşum Yel, Magonya'da yetiştirilen insanlardan oluşuyordu.

"Aza Ray Quel," derken sesi artık oksijen ekipmanı yüzünden boğuk gelmiyordu. Kollarını uzatıp gererek bana bir adım daha yaklaştı. Sandalyemde büzüldüm. Diğer Meşum Yel üyeleri de maskelerini çıkarıyordu, hepsi de fırtına köpekbalıkları gibi boş boş bakıyorlardı. Hepsi de kash ve yay gibi gerginlerdi.

Hepsi de insandı ama görünüşlerinde bir tuhafılık vardı. Bana artık şeytani görünüyorlardı. Bense yanlarında ufak tefek bir Magonyalı gibi hissediyordum. Öyle ki...

Mavi tenime, çivit mavisi bedenime bakıp kıvrık saçlarıma dokundum.

Yeryüzünde olduğumdan beri hiç böyle hissetmemiştim.

Uzaylı gibi. Uzaylı gibi hissediyordum.

Heyward beni süzüyordu.

"Dönek. Nereye gidiyordun?" diye tısladı.

Tam karşımda kızıl saçlı bir adam belirdi ve onu tanıyordum. Aman Tanrım, onu kesinlikle tanıyordum. Beni ambulansa taşıyan, içimi kesip açan sağlık görevlisiydi. O da Meşum Yel'di. Zal'ın gönderdiği adam oydu.

Kasksızken daha da korkunçtu ve üzerindeki koruyucu kıyafetin fermuarı göbeğine kadar açıktı. Göğsündeki dövmeyle görebiliyordum; bir ağacı okyanusa doğru eğen kasırga. Anlaşılan Meşum Yel, vücutlarında fazladan semboller taşıyorlardı.

“Yarbayım,” deyince Heyward ona döndü.

Yarbay o *muydu*? Aynı yaştaydık yahu.

“Teyit edin,” dedi. “Bu kız boğulanların arasından alınarak Kaptan Quel’in gemisine çıkarılan kız mı?”

“Kesinlikle o. Bu kızı *Amina Penarrum*’a çıkarıp Kaptan Quel’e teslim ettim. Anladığım kadarıyla Kaptan Quel, kızının şarkısını Magonya yönetiminin hiç istemediği bir amaç için kullanma niyetinde.”

Ağızımdaki bağı çıkarırlarken neredeyse dudağımı koparacaklardı, ağızımdan tükürükler saçıyor, hırıltılı soluyordum, boğulacak gibiydim, hâlâ nefes alamıyordum.

Heyward hiç güç sarf etmeden beni sandalyeden kaldırıp öyle bir sarstı ki kemiklerim kırılacak zannettim. İnanılmaz güçlüydü. Ben onun yanında minicik kalıyordum.

“Ne oluyor?” demeyi başarabildim.

Üzerindeki koruyucu kıyafette bir sürü amblem vardı. İşlenmiş apoletler. Hayatını çalmıştım ama o kendine yeni bir hayat edinmişti. Başım dönüyor, ellerim titriyordu.

“Kaptan Quel hakkındaki söylentiler doğruymuş,” dedi kızıl saçlı Meşum Yel. “Herhalde yine geçmişteki gibi hırslarına kapıldı.”

Öksürmekten başka bir şey yapamıyordum. O kadar kesik kesik soluyordum ki bu hücrede ölebiliyordum.

“Kaptan Quel Spitsbergen’den bahsetti mi?” diye sordu.

Deli gibi öksürmeye başladım. Ona hiçbir şey anlatmaya caktım.

“Ya da tohumlardan? Bitkilerden? Bahsetmiş, bunu yüzünde görebiliyorum. Demek yine aynı şeyleri yapacak.”

"*Amina Penarrum*'da gördüğüm haritalara göre Kaptan Quel, Aza'nın şarkısını ambarı açmak için kullanmayı planlıyor," dedi kızıl saçlı Meşum Yel.

"Çizdiği rotaya düştüğü notlara bakılırsa, boğulan da aynı kanıdaydı. Hatta," dedi Heyward. "Kaptan Quel dünyayı da açmayı planlıyor."

Bayılmak üzereydim. O konuşurken yüzüne bakıyordum. Kendi yüzüme. Gücümün tükendiğini hissediyordum; emilen, bedenimden akıp giden bir şey gibi.

"Onu buradan çıkarın. Boğuluyor."

Meşum Yel beni yalıtılmış kapılardan geçirip ana gemiye çıkardı.

Güverteye çıkınca tekrar nefes almaya başladım. Öksürük krizinin ardından öyle bir rahatlık gelmişti ki daha önce nefes alamamanın nasıl bir şey olduğunu unuttuğuma inanamıyordum.

Dikkatle nefes alıp fark ettirmemeye çalışarak etrafıma bakındım. Gemi fırtına bulutu grisi rengindeydi ve içinde üniformalı Meşum Yel üyeleri dolaşıp duruyordu, maskeli oldukları için kim oldukları anlaşılmıyordu. Heyward'm maskesi şeffaftı. Onu hâlâ görebiliyordum.

Yelkenleri uğultulu ve hızlıydı. Geldiklerini fark etmediğime şaşmamalıydı. Biri devasa kara güvelerden oluşuyordu, yavaş ve narince kanat çırpıyorlardı ama binlercesi vardı. Diğerleri eşekarılarından oluşuyordu. Bir diğeri ise kara sinekkuşlarından oluşuyordu, gemiyi havalandırmak için bir ordu gibi çalışıyorlardı. *Amina Penarrum*'da bu işe uygun ve güvenilir tek bir varlık vardı; yarasayelken. Öldürülürse gemi yere düşerdi ancak bu yelkenler gemiyi binlerce farklı yöne doğru terk edebilirdi. Geminin baş süsüne baktım. Kürekbalığı. Geminin direklerinden birine, hafifçe yana doğru kıvrılan eğik bir yazıyla adı yazılmıştı: *Regalecus*.

Meşum Yel, kara gözlükleri ve kasklarıyla ortalıkta dolaşırken o garip tüpler nefes almalarını sağlıyordu. İşte düşmanlarına korku salan da buydu.

Meşum Yel adına, diye sövüyorlardı. Magonya'daki herkes onlardan korkuyordu.

Ömrünüzün çoğunu bir yığın farklı oksijen teçhizatına bağlı olarak geçirince bu tüpleri de yadırgamıyordunuz. Meşum Yel'in kıyafetlerinden bir çizgi gibi uzayan ve arkalarından çıktığı anlaşılan uzunca bir şeye dikkatlice baktım. Normal oksijen tüpleri değildi. Çok küçük ve taşınabilir bir şeydi.

Heyward'm parmakları boğazıma sarıldı.

"İşimize yarayacaksın, Aza Ray," dedi. "Halkına hizmet edeceksin. Biz, Maganwetar'ın emriyle ve bunu yapacağından emin olmak için buradayız."

Aklıma Dai geldi, ölen ailesi canlandı gözümde. Çocukken, küçücük bir çocukken Zal'ın gemisinin deposunda bulduğu yiyecekleri hapur hupur yiyişi geldi gözlerimin önüne.

"Başkentin kendi halkından haberi var mı ki?" dedim.

Alay eder gibi güldü. "Sen bu kadar kolay mı saf değiştiriyorsun, Aza Ray? Az önce insandın. Şimdiyse bir Magonyalı gibi konuşuyorsun."

"Mürekkepbalığını izledikten sonra Magonya hakkında konuşmuşsunuz. Ondan sonra kiminle konuştun? Başka kime anlattın?"

Sırtım ürperdi.

"Mürekkepbalığımı nereden biliyorsun?" Dev mürekkepbalığı videosu sırdı. Bunu bir tek Jason'la ben biliyorduk.

Heyward bir süre bana baktıktan sonra gülümsedi. "Ondan neden hoşlandığını anlayabiliyorum," dedi.

Kalbim göğsümde acıyla çarpıyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

Bana bakıp aklımdan geçenleri okumaya çalıştı. “Bana her şeyi anlattı. Şimdi sen de anlatacaksın. Yeryüzünde başka kime Magonya’dan bahsettin? Kaptan Quel planının hangi aşamasında?”

“Sana hiçbir şey söylemeyeceğim,” dedim.

“Sevgilin bana bunu verdi,” diyerek bana bir kâğıt parçası uzattı. Elinden alıp açtım.

Bir ucu yanmıştı ama hâlâ okunabiliyordu.

Ben seni { } daha çok [[{{{ } }]]].

Dilim tutulmuştu.

Yapama...

“Bunu nereden buldun?”

“Cesedinden almış,” dedi Heyward. “Sen ölünce. Oysa sen ölmedin. Ya da ölmedim. Bana kendisi verdi.”

Kanımın çekildiğini...

“Belki de kendisi vermemiştir,” dedi. “Belki de ben ondan almışımdır. Tıpkı onun senden aldığı gibi.”

Elim ayağım uyuştı.

Öldü mü?

O...

Karşımdaki canavara baktım ve avazım çıktığı kadar bağırdım.

“HAYIR!” diye haykırdığımda notalar adeta elime çarpıyordu ve üstümdeki karanlıktan kan donduran bir cevap geldi.

Altın bir diken gibi karanlığın içinden fırlayan Milekt, itatsizliğim için bana öfke kusuyordu. Göğüs kafesimin içine girer girmez, o zamana kadarki en yüksek, en vahşi, en tiz şarkımı söylemeye başladım. Öfke, elem ve inanamama...

HAYIR.

Etrafımızı saran geceden bir yarasa bulutu çıkagelerek gemiyi karanlığa boğdu. O karanlığı, kafalarına kukuleta geçirilmiş gibi Meşum Yel’in üzerine bıraktılar.

HAYIR.

Dai görünmezsin içinden, “BİN!” diye bağırınca Zal’ın göz alıcı o parlak kamuflajının *Amina Penarrum’dan* süzüldüğünü gördüm.

Dai hemen tepemdeki selviçeye doğru dalışa geçip bir ip sarkıttı. Svilken’le ikisi inanılmaz bir hızla şakıyorlardı. Çok kuvvetli bir rüzgâr çıkmak üzereydi, fırtına balinaları etrafımızda dönüp duruyor, kasırga çıkarmaya hazırlanıyorlardı. Dai bana bağırınca hemen şakımaya başladım.

Jason. Jason. JASON.

Bu şarkı, bu hüznü şarkı bir Meşum Yel’e çarpıp tüplerini çıkardı. Meşum Yel, göğsünü tutarak yere yığıldı, etrafındaki iplere dolanmıştı.

Bir patlama, *Regalecus* feci bir patlamayla
SaRsiLDı

Yan yattı, yelkenlerden birinin yarısı gitmişti bile.

Jik’in bir Meşum Yel’e vurduğunu gördüm, tahmin edebileceğimden daha güçlüydü, hâlâ Zal’ın gemisindeydi ama benim için savaşıyordu. Öylesine bağırıyordum ki sesim adeta boğazımı yırtıyordu. Çünkü. Yapamazdım. Bunun gerçek olmasına izin veremezdim.

Resmi geminin yelkenini oluşturan sinekkuşlarını çığlığım la dağıttım. Uçtular, siyah benekler gibi hızla, hızla göğe yükseldiler.

Dai’nin de gücüne güç katmasıyla şarkım yeri göğü inle tiyordu. Bir eşekarısı, *Regalecus’un* yelkeninden ayrıldı. Sonra bir tanesi daha. Koca bir arı sürüsü döne döne karanlığa karıştı. Sonra gökte bir dişlinin gıcirtısı duyuldu. Gemi, üzerine korkunç bir ağırlık çökmüş gibi yavaş yavaş sallanmaya başladı.

Heyward başını kaldırıp derin bir nefes aldı. Bana doğru koşmaya başladı. Beni güverteye sermek için üzerime atladı.

HAYIR.

Var gücümle ben de ona daldım. Tüm anılarım. Tüm öfkem. Her şeyimle.

JASON.

Ben ağzımı açınca Milekt ile Dai de bana katıldılar. Heyward'la aramızda kum fırtınaları oluşuyordu. Şarkımla havayı katılaştırdım. Tüm kuvvetimi ortaya koyuyordum.

Boğul, diye şakırken ciğerlerini düşündüm, hayatım boyunca nefessiz kalışım gibi nefessiz kalmasını, nefes almak için debelenmesini istedim.

Onu yere devirdim ama çetin cevizdi. İki elinde birer bıçakla öne doğru atılıp göğsümü yararak Milekt'i oradan çıkarmaya çalışıyordu.

Daha da güçlü ve derinden gelen bir sesle şakıdım. Bu gemideki her şeyin çatırdadığını hissediyordum, Meşum Yel'lerin kaskları ve geminin iskeleti parçalanıyordu.

Heyward'ın bıçağı kolumu kesti.

Tek silahım sesimdi ve itiyor, döndürüyor, sıkıyordu.

Tayfam ve Zal etraftaki Meşum Yel'lerle çarpışıyordu.

Heyward yaralanmıştı. Dişlerini sıkıp tüm gücüyle tekrar üzerime atıldı.

Kükredim, bu tiz, acı çığlığın ses tellerimi titreştirdiğini, hanendemin de benimle olduğunu hissedebiliyordum ve Heyward tam karşımdaydı, derken bir ses, gökgürültüsünü andıran bir ses duyuldu.

JASON, diye çığlık çığlığa şakıyordum.

Kendi sesimi duyuyordum, göğe haykırıyor, onu kendime çağırıyordum. Üzerime akmasını istiyordum.

Hava çatırdıyordu. Etrafımızda ışık patlamaları oluyordu, gemi parçalanıyordu ve ben hâlâ o tiz, tatlı ve ölümcül sesi çıkarıyordum.

Ateşi parmaklarımda, dilimde, dişlerimde hissediyordum.

Kasırga yapıyordum, göğü ve bedenlerimizi onun bir parçası kılıyordum.

Bu bir ölüm ağıydı ama bu ağıdı kime yaktığımı bilmiyordum. Jason'a, Heyward'a ya da tüm evrene.

Göğsümün içindeki Milekt isyan ediyor, bu şarkıyı şakımayı reddediyordu, bense nefes almaya çalışırken soluk soluğa kalıyor, boğulur gibi oluyordum.

İşte o sırada, tüm Meşum Yeller gemiden atlayıp gölgelere karıştılar.

Gemiyi terk eden son kişi Heyward oldu. Öfkeli bir çılgılık atıp bana buz gibi bakarak tahtadan atladı.

Onları takip edemeyeceğimiz kadar hızla gecenin içine karıştılar.

Şarkım gözyaşlarıyla sonlanmıştı. Yapamazdım. Yapamazdım. Jason.

Mürettebatım gökyüzünde artık tek bir yelkenle asılı duran *Regalecus*'un altını üstüne getirmişti. Bütün dolapları açıp ambarlarına dalarak tüm kumanyalarını almıştı.

Dai'yle uyurgezer gibi yürüyordum. Mürekkepbalığım düşünüp duruyordum. *Yanmış*, diyordum içimden. *Gitti*, diyordum..

Öldü. Ölmüş müydü?

Boşluktaydım sanki. Dai'nin önünde bir kez daha ağlamayacaktım. Ağlamayacaktım.

Ağlarsam, bir daha duramazdım.

Dai lombarlardan birinin perdesini çekti, kamaranın gri ve delici bulutlarla aydınlandığını görünce irkildim.

"Üzgünüm," dedi usulca.

"Ne için?"

"Arkadaşın için," dedi.

Gergin, dudakları düz çizgi olmuş halde bana baktı. "Onu sevdiğini biliyorum."

"Ben..."

“Nasıl olduğunu bilirim,” diyerek sözümü kesti. “Sevdiğin birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim.”

Bir an gözlerimi kapayıp karanlıkta durdum. Bir süre öyle kaldım.

Sonunda, “Ne yaptın?” diye sordu.

“Ne zaman?”

“Zal’ın gönül kuşuyla gittiğinde,” dedi.

“Hiçbir şey,” dedim salak salak. “Bir hata yaptım.”

“Şahini serbest bıraktın, değil mi?” diye sordu.

“Evet.”

Dai başını salladı. “Zal’a ihanet etmesine rağmen bunu hatırlamıyordu. Onu özgür bırakman en iyisi oldu. Şarkısı bile yok, artık bir işe de yaramıyor. Çoktan salıverilmesi gerekirdi.”

Dai köşedeki bir dolabı açtı. Gözüme açık renkli, etli bir şey takıldı. Beden miydi o?

Aman Tanrım, ya bu...

“Onlar sadece beden,” dedi Dai. “Senin daha önce içinde olduğun beden gibi. Ama bunlar çok daha etkileyici. Yeni modeller. Maganwetar boğulanların arasına karışmayı planlıyor olmalı. Bu bilgi işimize yarayacak.”

Onları şöyle bir karıştırdı. Her biri kendi torbasındaydı. Ürperdim. Dai elimi tuttu. Ama işe yaramadı. Birini dolaptan çıkardı.

Tam beden denemezdi. Havası söndürülmüş, düzleştirilmiş bir kıyafeti andırıyordu. Soluk tenli ve mahzundu, yüzünde huzurlu bir ifade vardı. Kuru temizlemeye gidecekmiş gibi şeffaf kılıfının içinde, havası boşaltılmış şişme bebeğe benziyordu. Saçları uzun ve sarıydı. Açık tenliydi ve gözleri kapalıydı. Dudakları hafif aralıktı.

Dai’ye, “Nasıl çalışıyorlar?” diye sorarak kafamı dağıtmaya çalıştım.

Kılıfın içindeki bedeni yan yatırıp bana gösterdi. Omurgasında bir açıklık vardı.

“Şuraya dokununca seni sarıveriyor. Derini ve tüm uzuvlarını kaplıyor. Aşağıda giydiğin beden, boğulanlar gibi görünmeni sağlıyordu ama en fazla bir ay kadar işe yaraması gerekiyordu. Nasıl bu kadar dayandığını bilmiyorum.”

Tek istediğim eski tenime, aşına olduğum insan halime, her şeyini bildiğim o bedenin beni tekrar sarmasıydı. Ama gitmişti. Ben, ondan çıkan bu şeydim işte, sefil bir anka kuşu gibiydim.

Başka bir bedeninin kılıfının fermuarını açmak için elimi uzattım: Burada her cinsten, her yaştan kadın ve erkek bedenleri vardı. Dai kılıfı elimden kapıp benden uzaklaştırdı.

“Ona bürünmek mi istiyorsun?” diye beni uyardı. “Ona dokunursan o da sana dokunur.”

Kılıflardan birindeki bir beden gözlerini açıp bize baktı.

Çılgılık atıp geri çekildim. Bize bakan kızın teni kahverengi, saçları örgülüydü. Benim yaşlarımdaydı.

Dai de ürperdi sonra koluna birkaç beden daha attı. “İçi boş. Sadece refleksleri var.”

Bir hazine bulduğumuzu anladım. Meşum Yel gemisini ele geçirdiğimiz için ganimetimizi kaldırıyorlardı. Daha önce korsan değilsen bile artık korsandık.

Oradan çıkardığımız beden, yol boyunca gözlerini benden ayırmadı.

Erzakla birlikte onları ve alabildiğimiz her şeyi *Amina Penarrum*’a götürdük.

Milekt’le usulca şakıyarak eşekarısı yelkenini dağıttık. Döne döne sabahın ilk ışıklarına karıştılar. Hemen altımızda şafak söküyordu. Okyanus, beyaz dalgalar ve pert olmuş bir Meşum Yel gemisi. Gemi gökten düşüp denizi boyladı.

Dağlacaktı. Öyle oluyormuş, yani bana öyle söylenmişti. Suyun içinde bir sürü Magonya gemisi sürüklenip gizleniyor, neredeyse görünmez oluyormuş.

Dalgıç olsanız bile bunu anlayacağınızı sanmam. Gök gemisi de olsa, deniz gemisi de, hepsi enkaza dönüşmüştü. Ve okyanusun dibinde binlercesi vardı.

“Bu da sonuncusu,” dedi Zal sadece bana fısıldayarak. Sesindeki öfkeyi duyabiliyordum ama başka şeyler de vardı. “Caru gitti. Artık o iş bitti. Seni affediyorum. Zaten beni Ley’e gammazladıysa, hiç benim olmamış demektir.” Gergindi. “Bu son itaatsizliğindi. Anlaştık mı? Bu son olsun.”

Beynim hüzne bulanmıştı, kederliydi.

“Artık yalan yok,” diye devam etti Zal. “Sen ve ben, biz Maganwetar’a karşı beraberiz.” Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırırken kulağıma usulca fısıldadı. “Hiçbir çocuk senin kadar istenmemiştir.”

Bana böyle şefkat göstermesine rağmen hiçbir şey hissetmiyordum. İçime çekilmiştim.

Bana gülümsedi. “Seviliyorsun, Aza,” dedi. “Çok seviliyorsun.”

Sevilmek. Zal tarafından. Bu beni hiç rahatlamıyordu. Ama işte, yine *Amina Penarrum*’daydım.

Çünkü Maganwetar, Jason’ı öldüren Meşum Yel’i kiralamıştı. İşte bu yüzden savaşıyordum.

{AZA}

Sancak tarafından bembeyaz, kırılğan bir güneş doğuyordu, geminin korkuluklarından yıldızlar hâlâ görünüyordu, güneş dağlardan ya da ufuktan değil, bu uçsuz bucaksız buzulların üzerinden doğuyordu. Göğüs kafesimdeki Milekt kendi şarkısını söylüyordu, bense ıstırap içinde yas tutarak zaten bildiğim şeyle barışmaya, Jason'ı bir daha göremeyeceğime, eline bir daha asla dokunamayacağım fikrine alışmaya çalışıyordum. Bir an gözlerimin önünde belirdi, bir şeye odaklandığında yaptığı gibi tamamen konsantre olmuş, beni bile görmüyordu. Hakkındaki her şeyi bilirdim, her detayını, her anını ama artık bundan emin değildim.

Gidenin ben olduğumu sanıyordum.

Gidecek olanın hep ben olduğumu düşünmüştüm.

Oysa şimdi...

Az sonra, Milekt'le usulca şakımaya başladım. Hemen tepemizdeki nemli havadan küçücük bir kum girdabı yapmıştık. Dönerken tıslıyordu, sonra onu kar gibi yağdırdık.

Hemen altımızdaki buzlu dünya, yumurta kabuğu gibi parlayıp duruyordu. Hedefimize varmak üzereydik. Görev zamanı yaklaşmıştı.

Ben bunun için doğmuştum. Artık benim için yapılacak bir şey yoktu.

Yine de buraya uymuyordum. Kalbimin bir yarısı yeryüzünde, diğer yarısı bulutlardaydı. Hâlâ kimseye benzemiyordum. Hâlâ ait olduğum bir yer yoktu.

Hemen altımızdaki dünyada yanlış olan o kadar çok şey vardı ki. Nehirlerin renklerinin maviden yeşile, sonra kahveye dönmesi gibi. O dumanın fırtına balinalarına kadar yükselip onları hasta etmesi, yeryüzündeki insanlar yemek yerken Magonyalıların aç kalması gibi.

Başkent'in, Magonyalıları Dai ve kardeşleri gibi ölüme terk ederek topladığımız azıcık ekini alıp depolarına kaldırmasını ve paralı askerlerini yeryüzündeki masumların üzerine göndermesini düşündüm...

Şişşt, Aza. Şişşt. Düşünme bunları.

Tek çözüm, geçmişe sünger çekmekti. Eski yöntemleri bir kenara bırakmalıydı. Her şeye sil baştan başlanmalıydı.

Yalnızca kendi hayatımı kurtarmak için değil, Magonyalıların hayatını da kurtarmak için yola çıkıyordum. Üstelik bunun için artık daha çok sebebim vardı.

Başka bir sürüden bir fırtına balinası, canhıraş bir şekilde kar yağdırırken bana baktı, sonra hızımıza şaştı ve hızla öne atılıp telaşla vızıldayarak bu kadar hız yapmamamız gerektiğini söyledi.

Kar yapıcı! diye ıslık çaldı fırtına balinası. *Gökyuva! Şakı ve kaç, şakı ve uç! Suları çalkandır, tufanlar yağdır! Gemi dur.*

Diğer fırtına balinaları da onun şarkısına eşlik ettiler ve bir anda dört yandan kuşatıldık, koca bir sürüydü, içlerinde damızlıklar, anneler ve yavruları vardı, hepsi de canhıraş bir şekilde bize şakıyorlardı, *gemi dur gemi dur*, kar bulutları oluşturup onları kuzey denizine döküyorlardı. Bir kar fırtınası şakıyorlardı.

Onlara kulak asmadık.

Derin bir nefes alıp tüm acımı içime gömdüm.

Amina Penarrum'un güvertesinden aşağıdaki buza baktım ve belli ki şu anda elimde olan tek şey de buydu. Deniz. Gök. Kaptanın Kızı. Uzaklardan bir yerden, bir kuşun uzun, yash bir çışlık attığını işittim.

Ağlayabilirdim ama ağlarsam gözümünden süzülen yaşlar mav-siyah bir mürekkebi andıran buzlu yaşlar olacaktı. Buzdan sarkıtlar.

Caru'yu düşündüm. Belki de güneye giden bir gemiye yuva yapmıştı ya da tek başına uçuyor, kendi şarkısını söylüyordu. Özgürdü ve gitmişti. Ona gıpta ediyordum.

Su serpintileri arkalarında iz bırakarak burnumun dibinden geçerken, gümüş renkli kuşbalıkları da suyu etrafa sıçratıp buz parçacıklarını yere serpiştiriyorlardı.

Kalbimi güvende tutmak istercesine elimi göğsüme bastırdım. Yüreğim acıyordu.

Geminin kenarındaki filikalar ayrılıp yan taraftan yükseldiler.

Ay renk değıştirip gece inerken, biz de gri gökyüzündeki bulutları yara yara geçiyorduk, sislerin içinde kürek çeken tayfaları görüyordum.

Güverte buzla kaplanmıştı ve donuyordum ancak bir türlü aşağı inemiyordum. Dai yanımda oturuyordu. Donmuştu.

Her şey yanlış geliyordu. Kalbim. Özlüyordum. Özlüyordum.

Uzanıp Dai'nin elini avcuma aldım. Birbirine dolanmış parmaklarımıza baktım. Usulca bir ezgi mırıldandım, o da sesimi yavaşça, nazikçe yankılandırıp büyüttü. Minicik bir bulut yarattık ve Dai de yağmur yağdıran minyatür bir fırtına yarattı. Bana bakarken bulutu üfleyerek uzaklaştırdı, bulutun güvertenin korkuluklarından yavaşça süzölerek uzaklaşmasını izledik. O da bunu yapmak için doğmuştu. Onun da yapabileceğı başka bir şey yoktu.

Aşağıdaki buz tabakalarının birbirine çarptığını görebiliyordum. Okyanusu, beyaz ovaların arasındaki kara boşlukları seçiyordum.

Yakınlardan ağıdı andıran bir şakıma duydum.

Caru muydu?

Hayır. Size tayin edilen hanendeyi alıyordunuz, kendi seçtiğinizi değil. Benimkisi Milekt'ti. Aramızda bir bağ vardı. Kalıcı bir bağ. Aramızda bir bağ kurulmadığı takdirde, bizi nasıl bir sonun beklediğini düşündüm ve bunu ikimiz için de istemiyordum.

Zal güvertede volta atıyor, kendi kendine mırıldanıyordu. Mürettebat kendinden geçmişti; teyakkuzda olmaktan, açlıktan.

Gemimizi dünyanın tohumlarının güvenli bir şekilde muhafaza edilmesi için gerekli her şeyle donatılmış ve kumtaşı dağında konuşlanmış eski bir madenin üzerine demirledik. Onu emniyetli kılan, bulunduğu yerd. Dağ onun koruyucusuydu.

Burası Meşum Yel'in bahsettiği ambardı.

Aşağıda, nemden korunmaları için kilitli poşetlerin içinde yüzlerce, binlerce paket tohum, bir kütüphane gibi dizi dizi sıralanmış raflarda saklanıyordu. Bunlar dünyadaki tüm yenilebilir bitkilerin yedekleriydi. Pirinç, elma ve brokoli tohumlarıyla aklınıza gelebilecek her türlü şey bulunuyordu. Derin dondurucuda cevizler vardı, o eski madenin içinde, hayat kurtaran bir sürü minik kutu vardı.

Belli ki burada göksel bitkiler de vardı. Zal öyle olduğuna yemin ediyordu.

Ambar Nuh'un gemisi gibiydi ancak içinde hayvan yerine bitki vardı ve suyun üzerinde değil, kayaların altındaydı. Burası ordugâh falan değildi. Ne silah vardı ne asker. Tohumları koruyan şey kilometrelerce yükseklikteki kayalardı.

Bense bir şarkıyla kayaları suya çeviren kızdım. Bitkileri yukarı çıkarması beklenen kızdım.

Kayalar suya döndüğünde neler olacağını düşündüm. Zal bir kez daha bunun çok kolay olacağına yemin etti. Zal'ın sözlerinin ne anlamı vardı ki?

Bunu düşünmemeliydim. Zal ne isterse istesin, ben kendimden sorumluydum. Bitkileri dışarı çıkaracaktım ve bu iş bitecekti.

Milekt'in şakıdığını işittim, ninni söylüyordu. *Sadakat*.

Jik'in nerede olduğunu merak ettim. Meşum Yel'le savaştığımızdan beri onu görmediğimi hatırladım. Caru'yla ne yapmamı istediğinden emin değildim. Ya da istediği şeyi doğru yapıp yapmadığımdan. Bana kızgın olup olmadığını merak ediyordum.

Yine aşağı baktım. Buz kırılıyordu ve buz tabakalarının arasında bir şey yüzüyordu. Bir kutup ayısı.

Barents Denizi'nin suları güvertemize sırıyordu ve Svalbard'ı çevreleyen kayaların üstü beyaz köpüklerle kaplıydı. Yakınlarda bir yerde küçük bir kasaba ve bir havalimanı olduğunu biliyordum ancak biz buraya gelirken uçsuz bucaksızmış gibi uzanan buz tepelerinden başka bir şey görmemiştik. Şimdiyse yalnızca kar ve deniz vardı.

Uzun zamandır yeryüzüne bu kadar yakın olmamıştım. Tam olarak ne kadar zamandır, Aza? Sanki ezelden beridir. Artık buraya ait değildim. Aslında hiçbir zaman buraya ait olmamıştım.

Yeryüzündeyken hiçbir şeyin kontrolü bende olmamıştı, kendi bedenimin bile. Ama burada önemliydim. Burada halkımı kurtaracak olan şeyi –zor olanı– bir tek ben yapabilirdim.

Ve artık bunu yapmam gerekiyordu. Magonya'nın göklerindeki tarlalarda göksel bitkileri hayal ettim. Kimsenin aç kalmadığını. Kimsenin ölmediğini.

Rostrae olmayanlarımız hırıltılı bir şekilde nefes alıp veriyorduk. Uzun süre bu kadar alçakta kalamazdık. Ciğerlerim sıkışıp titriyordu ve içlerindeki her şey hem buz kesmiş hem de sıkışık olmuştu. Bunda bir sorun yoktu. Bunu bekliyordum. Kaskım

da yoktu. Şakımam gerekiyordu ama şakımak için nefes almam şarttı. Elimde Magonya irtifasının havası doldurulmuş bir şişe vardı. Mecbur kalırsam oradan hava soluyacaktım.

Yelkenyarasa, insan olsam duyamayacağım bir sesle bana şakıyordu. Burada başka yarasa yoktu. Onlar için çok soğuk bir iklimdi. Burada kutup tilkileri ve ayları vardı. Ancak yarasayelken zora koşulmaya alıştıktı, şikâyet etmiyordu. Zal'ın, onun sadece bir hayvan olduğunu söyleyişini hatırladım. Ama öyle değildi. Beni rahatlatmak için şakıyordu. Ruhumu dinginleştiriyordu.

Hava biraz daha kararmıştı fakat aşağıda her yer, ısıtılı bir grilikteki kar ve buzla kaplıydı.

Yanımdaki Zal gözlerini dikmiş, bana bakıyordu. “Kararsız mısın?” diye sordu.

“Hayır,” dedim. “Ne yapmam gerektiğini biliyorum.”

Bunu duyan Milekt göğüs kafesimin içinden altın bir nota şakıdı.

Hazır, hazır, hazır, diye ötüyordu Milekt. Ayaklarıyla ciğerlerime tutunuyor, bir yandan da beni gagalıyordu.

Hazır, diye şakıdım Milekt’le. Kıyafetimin fermuarını çekip kukuletamı başıma geçirdim ve güverteye çıkıp korkuluklarda durdum. Soluğumu tuttum ve bunun nedeni yalnızca boğulanların havası değildi. Uzun, gri bir baca, don tabakasının üzerinden bir diken gibi dışarı fırlamış görünüyordu. Yamaca batan bir kıymık gibi. Deponun girişi orasıydı.

Milekt, *Ley* öldüğünden beri durmadan tekrarladığımız şarkının ilk notasını şakımaya başladı. Eski bir şarkıydı, Magonyalıların asırlardır söylediği bir şarkı.

Bitkileri geri aldığımızda, gökler üstbitkenlerle dolu tarlalarla kaplanacak. Magonya kendine yetecek. Yeryüzündeki ekinleri rahat bırakacağız. Başkent, halkını aç bırakarak güç gösterisi yapamayacak.

Şarkı yemyeşil, umut dolu bir baharı müjdeliyordu.

Onları geri aldığımızda bulutlardan ekin kaldıracacağız. Gök-yüzündeki şehirler açlık nedir bilmeyecek. Peki ya burada yanlış giden diğer şeyler? Onlar da düzeltilebilecek. Savaş, açlık yüzündendir. Bolluk olunca savaş da kalmayacak.

Yeşil yaprak, diye devam etti Milekt şarkısına. Gökçiçekleri.

Başta, tekniğimi test etmek için bir yankesici gibi varlığımı hissetirmeden ona eşlik ettim. Dai de şakıyacaktı ama şu anda çok hassas bir aşamadaydık. Buza çok fazla yüklenmek istemiyorduk.

Hemen altımızdaki kayaya biraz daha kuvvetle, girişin o metal kısmına, gizli binaya doğru şakıdım. Uzun saniyeler boyunca hiçbir şey olmadı. Sonra hafif bir inilti işitildi. Toprakta bir şey hareketleniyordu.

(Maganwetar geliyor, dedi bir ses, kafamın içinden. Tüm kanunları çiğnedik. Şimdiyse daha da ileri gidiyoruz. Bizi mutlaka bulacaklar.)

Bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırıp odaklandım, hava parlamaya başladı, ışıldayan buz yapıcılar. Dai de ağzını açmak üzereydi, henüz şarkıya katılmamıştı ama göğsündeki Svilken'le birlikte hazırды.

Elimi uzatıp elini tuttum, parmaklarımı arıcunda sıktı. Havanın bir katmanını şarkımla ince bir buz tabakasına dönüştürdüm.

Hava ışıldıyordu, bıçak sertliğindeki parıldayan buzu sesimle kırıp yere çarptım.

Zal'a baktım. Heyecandan yüzü aydınlanmış, gözleri yalnızca sebep olduğum hasarı görüyordu.

Milekt'le tiz bir ezgi şakıdım, insanın içine işleyen bir notaydı ve aşağıdan, sarsılan kayaların insanın içini oyan çığlığı duyuldu. Buzu sürdüğüm noktada yerin yarılmasını izledim. Hemen ambarın girişinde, karda bir yarık açılmıştı. Bu buzul yarığından su yükseliyordu, eriyip biçim değiştirerek kayadan suya dönüşüyordu.

Bir an başım döndü, kesik kesik solumaya başladım. Dai beni daha da sıkı tuttu. Milekt göğsümde vızıldıyordu, başımı çevirip bakınca Jik'i gördüm. Kaptanın hemen arkasındaydı, bana bakıyordu. Herkes bana bakıyordu. Omzundaki tüyler diken diken olmuştu.

Zal kabına sığmayan bir coşkuyla, "Kayayı aç!" diye bağırды.

Şişeden bir nefes alıp daha derinden şakımaya başladım. Dai'nin sesini duymadan önce hissettim. O sessiz notasını şarkıma katınca altımızda bir şeyler değişmeye başladı.

Bu değişim tahmin ettiğimden daha hızlı olmuştu. Tepelerdeki karlar suya dönüşmüştü, ambarın hemen üzerindeki hava bacası artık kaya değildi, hayır, kumsuz, tertemiz, sudan bir kolon halini almıştı. Sesimizle onu havada tutuyorduk.

Zal gemiyi doğruca oraya yönlendirdi; aşağı bakınca, bir dakika önce bir dağ olan şeyin metrelerce aşağısını görebiliyordum. Artık derin bir kuyuydu, kayalar gittikçe derine, daha da derine çekiliyordu, sonunda kaya olan kısım aniden bitince su dökülecek yer aradı.

Evet, su sele dönüşmek istiyordu ama onu durdurdum, şarkımla yerinde tuttum. Dai'nin, hareket halindeki bir âlemi hareketsiz kılmak için gösterdiği çabayla sarsıldığını hissedebiliyordum.

Girdap gibi dönen derinliklerde bir oda olduğunu fark ettik.

Raflar, raflar, raflar, dolaplar dolusu tohum. Ambar.

Su, bulduğumuz koridorları doldurmak istiyordu ama onu olduğu yerde tutmayı başardım. Dai'yle birlikte birkaç gergin nota daha şakımamızla, obruk daha da genişlemeye başladı. Artık ada'nın tüm yüzeyi dönüp duruyordu.

Mürettebat nefeslerini tutmuş, bu gücün kudretini izliyordu. Tepe bir göle dönüşüyordu. İçimdeki Milekt, bu eforla çılgına dönmüş, bana çarpıp duruyordu.

Su artık öyle bir düşmek istiyordu ki onu daha fazla tutmaya gücüm yoktu, bu yüzden ben de soğuk şakıyarak suyu buza çevirdim. İçinden ta aşağıyı, camın arkasından bakarmış gibi net görüyorduk.

Bölmelerle dolu art arda dizilmiş odalar, art arda dizilmiş salonlar bir anda aydınlandı. *Hangi tohumları alacaktık? Hangi bitkileri taşıyacaktık? O kadar çok vardı ki.*

Artık mürettebatın en iyi şakıycıları kendi ezgilerini söylemeye başlamıştı ve bölmelerin açıldığını, hepsi de su geçirmez torbalarında paket paket tohumların rüzgâra kapılmış gibi odadan odaya sürüklendiğini görebiliyordum. Ambarı inşa eden insanlar sel felaketiyle de karşılaşılabilceğini hesap etmişlerdi.

Zal'ın, "Sancak!" diye haykırmasıyla, Rostraelerimiz gemiyi çekmeye başladılar. Başımı kaldırıp bakınca, pençeleriyle bir halata tutunan Jik'i gördüm. Artık tamamen kuş formundaydı ama hâlâ bana bakıyordu.

Zal, "Şimdi, Aza," dedi.

Buzun içine suyu buharlaştırarak bir fokun nefes almak için başını dışarı çıkaracağı genişlikte bir delik açtım.

Amina Penarrum'un en iyi balıkçıları ve avcıları geminin bir yanına yığılmışlardı. Geminin arkasında duran vinci –büyükbaş hayvanları yukarı çekmek için kullandığımızı– güvertede kenara çekip hazırda beklettiler.

Zal, "Şimdi!" diye haykırınca halatlara bağlı ağır kancalar ve kapanlar, açtığım delikten içeri sarkıtıldı. Vincin çarkları dönüp duruyordu, kancası, su yarığına, tepenin ortasına düştü. Tohumların olduğu yere.

Gördüğümüz odaya inmesini ve ne varsa alıp tekrar yukarı çıkmasını, ben tepeyi tutabildiğim sürece balık tutar gibi bunu yapmaya devam etmesini bekliyordum. Ancak Zal, "Daha da derine in," diye haykırdı.

Milekt notalarımızı yönlendiriyordu. O tiz sesler çıkardıkça ben de Dai ve Svilken'le şakıyordum. Ana deponun altında, derinlerde başka odalar da vardı. Bir an kekeledim, kafam karışmıştı ve koca bir buz kütlesi bir anlığına tekrar kayaya döndü. Notaları önceki gibi düzgün bir şekilde çıkarmaya çalıştım.

Bu depolama tesisinin çok daha alt katmanlarında ışıklar, dağın derinliklerinde hidrofonik sıralar vardı. Bitkilerin var olma savaşı verdiği deney odaları.

Kontrollü bir şekilde notaları doğru çıkararak şakıyordum ama bir yanımda bir şeylerin yanlış gittiğini söylüyordu, sanki bu şarkının bir tsunami çıkarmasına saniyeler kalmıştı, tıpkı Dai'yle birlikte şakırken yanlışlıkla, kontrolümüz dışında bir dalga oluşturduğumuzdaki gibi olacağını hissediyordum.

Usulca şakıdığı notalarla şarkıma yön veren Dai'nin hemen arkamda olduğunu hissediyordum ama sanki onları daha bir güçlü söylüyordu. Notalar gergin ve tizdi.

Bu tesisin dibinde, bu gizli katmanların en alttakinde, kame-ralarla donatılmış, emniyetli kapıların ardında saklanan ancak şu anda buz gibi soğuk havayla dolmuş gizli tohum ve bitkilerle dolu odalar vardı. Onlara ayrılmış koca bir kat vardı. Ne olduklarını göremiyordum.

Bunu beklemiyordum. Saksıların içinde kıpraşıp duran bebek köklerle dolu bir sürü oda. Adamotu kökleri. Bir bitki koyun. Kan damlalarıyla beslenen balkabakları. Bunlar ve daha niceleri.

İŞTE. Aradığım şeyler bunlardı: Üstbitkenler. Efsanelerdeki bitkiler. Onlar da Magonya kadar gerçeklerdi.

Boğulanlar onları saklıyordu demek.

Sesim yine titredi ancak Milekt, Svilken ve Dai oradaydılar, tüm kuvvetleriyle şakıyarak beni durmamaya zorluyorlardı.

Bitkiler havada süzölmeye başladı. Yosun gibi süzölüyorlardı. Yaprakları uzun ve gümüş renkliydi. Kökleri dokunaçlar gibi kıvranıp duruyordu. Hiçbir şeye kök salmamışlardı.

Kayıp Magonya ekinleri, havada büyüyorlardı. O kadar güzellerdi ki gözlerime inanamıyordum.

Kanca, boğulanların bitkilerinin bulunduğı odaları geçip aşağı indi. Mürettebat hızlı hareket ediyor, kancayı döndürerek aşağı salıyorlardı. Burgaçlanana göksel bitkilerin olduğı odaya sarkaç gibi salınarak bir, ardından bir tane daha ve daha çok bitkiyi kaptı.

Zal, "Yukarı çekin," diye bağırdı.

Vincin kolunu çevirmeye başladıkları için ip yavaş yavaş yukarı yükseliyordu. Bitkileri çekiyordu. Kök saldıkları havadan, titreşek kendilerini ayırdılar. Ambardan yukarı doğru yükselmeye başladılar.

Sadece bir başlangıç yapmaya yetecek kadarına ihtiyacımız vardı. Bu her şeyi değıştirecekti.

Neredeyse bitmişti. Ne kadar korktuğumu ancak rahatladıktan sonra anladım.

Bitti, diye düşündüm. Başardım. Hâlâ şarkı söylüyordum ama sesim her an zayıflayabilirdi.

Durmama izin vermesi için Zal'a baktım ama o bana bakmıyordu.

"Şimdi," dedi Dai'ye. "Tam zamanı."

Sesinde, iliklerimin buz kesmesine neden olan bir açlık ve öfke vardı.

Birden havada bir şeylerin değıştiğini hissettim. Uzaklardan gelen bir uğultu vardı. Başımı kaldırıp yukarı baktım ama bir şey göremedim, sadece sis ve bulutlar vardı. Fırtına balinaları.

Neler oluyordu?

Dai'nin yüzündeki ifadeyi çözemişyordum. Benden biraz uzaklaştı ama hâlâ sıcaklığını hissedebiliyordum, hâlâ yanımdaymış gibi geliyordu. Sonra, Dai ve Svilken şarkılarını en yüksek perdeden benimkiyle birleştirdiler. Şarkımız yükselerek içimden dökölmeye başladı.

Sanki bir bubi tuzağının teline dokunmuşum. Şakımak isteyip duruyordum. Tek istediğim buydu.

Dai'nin notası benimkini bastırıyordu. Bu kadarı çok fazlaydı. Kaldırabileceğimden çok çok fazlaydı. Kontrolümü kaybetmişim. Ses tellerimi durdurmaya çalıştım.

Durduramıyordum.

Gücüm içimden taşıyordu ama ben hiçbir şey yapamıyordum. Bir başkasının elinde oyuncak olmuşum.

Haykırıyordum ve bu haykırış benim şarkımdı, Dai'nin notaları dudaklarımdan dökölüp kulaklarıma akıyordu. Şarkı bir anda değışti.

Ve onların şakıdığı... *Birlikte şakıdığımız şey... Tufandı.*

Planımız bu değildi. Planımız tohumları almaktı. Bitkileri almaktı. Ancak ada parçalara ayrılmaya başlamıştı. Sular denize karışırken deniz de suya karışıyordu.

Buzullar adanın kenarlarına çarpıp parçalanıyordu. Ambarın girişı feci şekilde sarsılıyordu. Tepenin buza çevirdiğim kayalıkları çatırdayarak suya dönüşüyor ve sel olup akıyordu.

Zal hemen yanımda duruyordu. "Bize yanlış yapanları, seni inciten herkesi cezalandırıp intikamımızı alacağız, Aza Ray. Boğ onları, Aza. Dünyayı onlardan temizle. Sel çekilince, gerçek Magonya'yla tekrar başlayacağız."

Gözlerimi kırıştırdım ama kendimi durduramıyordum. Ağzım açıldı, sesim boğazımdan yükseliyordu, sanki Caru'ydum, her notada kanatlanıyordum.

Zal'ın istediği şeyin bu olduğunu fark ettim. Başından beri bunu istiyordu.

Altımızdaki kayalık ada denize dönüşüyordu.

Bana ihanet eden, irademin aksine hareket eden Milekt artık *Tufan*, diye şakıyordu ve Dai de yürekten ona katılarak onunla uyumlu sesler çıkarıyor, Milekt'in ıslığı andıran melodimi şakı-yışına odaklanıyordu.

Altımızdaki koridorların sarsılarak sıvılaştığım ve bu koridor-ların birinden bir anda üniformalı insanların fırladığını gördüm. Binanın içinden bir yerden bir sürü asker fırlıyordu ve *Amina Penarrum*'un kancası, suya dönüştürdüğüm yerin derinliklerin-den yükseliyordu.

Hayır. Burada insanlar olmaması gerekiyordu.

Boş, demişti Zal. Böyle olmaması gerekiyordu...

Tepe sarsılıyordu. Tüm Spitsbergen suya dönüşmeye çalışı-yıyordu. Kendimi durdurmaya çalıştım ama Dai'nin şarkısı izin vermiyordu.

"Devam et," diye bağırdı Zal, Dai'ye. Dai de en az benim kadar dehşete kapılmıştı ama şarkısını söylemeye devam etti.

Milekt, sarı tüylü küçük iblis, *Tufan*, diye şakıyordu cığlık cığlığa ve ben çaresizce bu cığlığa eşlik ediyordum. *Boğul*.

Zal beni kullanıyordu. Tıpkı Ley ile Jik'in, bunu yapacağı konusunda beni uyardıkları gibi. Ben de en az Rostrae kadar esirdim. Özel olduğumu sanarak kendimi kandırmıştım. Başka seçeneğim yoktu.

Kafamda deli gibi, hızlıca bir hesap yaptım. Birkaç tonluk madde yeterdi. Oradan bir ada, şuradan bir dağ ve denizler ka-barıp dünya sular altında kalacaktı.

Dai'nin şarkısı tam içimdeydi; ciğerim, bedenim, kalp atışla-rım gibiydi. Gözlerimle yalvararak ona HAYIR demeye çalıştım.

Korktuğunu görebiliyordum fakat Zal'a sadıktı. Onun bütün emirlerini yerine getireceği konusunda beni uyarmıştı. Bunu kastedtiğini anlamamıştım.

Şarkımıza farklı bir ses karışmaya başladı. Önce bir uğultuydu, sonra kulakları sağır eden bir kükremeye dönüştü.

Hızla bulutlardan aşağı indiğini görüyordum. Gökte hareket eden kocaman bir şeydi, rüzgârla sarmalanmıştı. O kadar büyüktü ki tamamını göremiyordum bile. Ah, aman Tanrım! Aman Tanrım! Dönüp duran bulutlar ve oradan sarkan halatlar görüyordum.

MAGANWETAR.

Zal, "Bitkileri hemen yukarı çekin! Zabitler!" Vinç dönmeye başladı ve mürettebatın geri kalanı halat ve zincirleri toplamaya koyuldu.

Birdenbire başkent ve onun dönüp duran sınırları tarafından etrafımız sarılmıştı. Ve ben hâlâ göğsümdeki Milekt'le şakıyordum...

Üstbitkenler hâlâ yukarı çıkıyordu ve...

Kendimi kaybetmişim. Sanki ben şarkıyı değil, şarkı beni şakıyordu. Onunla sarhoş olmuş gibiydim ve bir yanımda artık hiçbir şeyi umursamıyordum.

Herkesi, hepimizi boğacak, artık şakıyacak tek bir notam kalmayana dek şarkımı açık göklere haykıracaktım. Her şeyin canı cehennemeydi...

Ambarın yakınlarından bir yerden başka bir insan rüzgârla boğuşup karanlıkta bağırarak dışarı çıktı. Kar ve tipi vardı ama o buzdan bu minik adadaki insana bakınca yukarıdan minicik görünüyordu.

Yerden yaklaşık altı metre yukarıdaydık, şarkımızın yarattığı sis bulutunun içinden bitkileri yukarı çekiyorduk ve dünya suya dönüşürken gözlerimden öfkeden, çaresizlikten, kahrından ve umutsuzluktan yaşlar boşanıyordu.

Yüzüne bir şey tutarak ellerini sallıyordu.

Sis ve selin arasından onu göremiyordum. Bir insan. Bir boğulan.

“*Bitirin bu işi!*” diye bağırdı Zal. “*Onları boğun.*”

Zal’ın istediği dünyayı gördüm. Dünyadan oluşan bir deniz. Bir an, koca bir denizin üstünde bir gemi ve hepsinin üzerinde bir kuş, Caru gibi bir kuş gördüm. Sonra gitti. Bu kez kabarak dünyayı kaplayan bir deniz gördüm. Cesetle dolu bir deniz. Boğulmuşlardı.

Yanımda biri bir çığlık attı. Gemimizin hemen üstünden biri daha canhıraş bir çığlık attı.

Tepemizdeki o devasa şehirden gemimize bir çapa indi.

Oklar vızıldıyordu.

Bu sırada da Dai, “*Durma,*” diyor, bense, “*TUFAN,*” diye şakıyordum. *Amina Penarrum* yan yatmasına, güverte kan gölüne dönüşmesine rağmen duramıyordum.

Aşağıda, yerdeki insanları yutacak kadar yükselen bir sel oluşuyordu. Aşağıdaki kişi yer değiştirirken sis hafifçe aralandı ve o kişinin, boğulanın yüzünü gördüm ve...

Arkadan aydınlatmalı bir ekran.

Doğum günümdeki timsah kostümü.

Kapüşonlu hastane önlüğü.

Araba sürerken korna çalma oyunu.

Bizim evin merdiveninde yan yana oturmak.

JASON.

{JASON}

Hemen altındaydım. Onu görebiliyordum. Her şeyi görebiliyordum, en azından birkaç saniyede bir. Kötü bir bağlantı gibiydi.

Bir gemi gördüm. Bir gemiden çok daha fazlasını. Orada, o geminin üstünde akla ziyan bir şey görüyordum.

Bulutların üzerinde bir şehir vardı.

Büyük kısmı görünmeyen devasa bir yapıydı, kule gibi yüksek binaları vardı, etrafında bir hortum dönüp duruyordu.

Yaşıyordum. Hayatta kalabileceğimi hiç sanmıyordum. Üstüme yıldırım düşmüş, geride üç yanık bırakmıştı; ikisi iki elimde, biri belimin ortasında.

Gözlerimi açtığımda, parkın bekçisi üzerime eğilmiş, “Oğlum, sana yıldırım çarptı. Kalbini yeniden çalıştırayım mı?” diye sormuştu.

“Galiba kalbim atıyor, teşekkürler,” demiştim.

Sonra kalbim durmuştu.

Bana suni teneffüs yapmıştı.

Sonraki bir haftayı hastanede geçirmiştım. Yaklaşık dört gün kendime gelememiştım ve insanlar etrafımda pervane olmuştu. Sonunda, bilincim tekrar açıldığında, vücudumun her tarafı, bir

dev çetesinden dayak yemiş gibi ağrıyordu ve kollarım ile bacaklarımın aşığı inen uzun ve kırmızı yanık yaraları vardı. Ama fena halde iyiydim. Aslında hiç o kadar iyi olmamıştım.

Magonya yıldırımını mıydı? Bilmiyordum. Artık dürbüne ihtiyacım olmadan her şeyi görebiliyordum.

Beni ziyarete gelen ilk birkaç kişiden biri Bay Grimm'di, bana yıldırımını ve nasıl hissettirdiğini sormuştu ve ben ona ne diyeceğimi bilmediğimden, tam olarak nasıl hissettiğimi anlatmıştım. Beti benzi atmıştı. Haline üzölmüştüm. Muhtemelen anlattıklarım deli saçması gibi gelmişti. Sanırım bunları hezeyanıma vermişti.

Gerçek Aza'ya yazdığım, sonra düzmece Aza'nın bana verdiği not ortada yoktu.

Bu yüzden de Heyward'ın nereye gideceğini biliyordum. Aza'nın nereye gideceğini de.

Dolayısıyla ben de nereye gideceğimi biliyordum.

Beni yataktan kaldıran şey bu oldu ama ayağımı yere basar basmaz düştüm. Ancak Svalbard'a gitmemek gibi bir durumum yoktu, ölü ya da diri oraya gidecektim.

Oraya nasıl gittiğimi bilmek istemezsiniz, ne kadara mal olduğunu da, başımın kısa bir süre sonra ne büyük bir belaya gireceğini de... Ancak Carol ile Eve'e not bırakmıştım. Beni asla bağışlamayacaklardı ama beni seviyorlardı, bu yüzden de sonunda affedeceklerdi.

Onlara geri döneceğimi, beni merak etmemelerini yazmıştım. Hayatım boyunca onlara açıklama yapmak zorunda kalacaktım. Ama hey! Bazı şeyleri o anda açıklayacak vaktiniz olmuyordu.

Doğrusu, ondan önce buraya gelmem mucizeydi.

Sahte evrak düzenlemiştim. İnternet sitelerini hack'lemiştim. Konsolosluktan ayrıcalığım olduğunu öne sürmüştüm. Birilerinden iyilik istemiştim. Hayatımın geri kalanını ödemek için çalışmakla geçireceğim büyük meblağı borçlar almıştım. Ayrıca resmen, in-

ternetin karanlık tarafındaki en büyük karın ağrısı bendim ama bunların hepsine değerdı. Ona değerdı.

Onu birkaç saniyede bir, ıslak ve kapüşonlu kıyafetiyle güvertede görebiliyordum.

Eski haline benzemiyordu ama diğer seslere karışan sesini duyuyordum. Onu duymamak zor olurdu. Ötekilerin hepsi kuştı.

Her yerde çığlık çığlığa kuşlar vardı ama gözlerimi kırpıştırduğımda onların aslında kuş olmadığını, tam olarak kuş olmadıklarını görebiliyordum. Hayır.

İnsan kuşlar. Bir tür hibritlerdi.

O telaşla pi'yi saymamak için kendimi zor tutuyordum. Çünkü yapamazdım. *Burada* olmam gerekiyordu.

Anlayamadığım insanlarla çevrildiğini görüyordum. “*Bulutların üstünde henüz insanların anlayamadığı şeyler meydana gelmişti.*” Ve üstünde, gemilerine halat sarkıtan bir ŞEHİR vardı. O her şeyin merkezindeydi.

Aza, Aza, Aza!..

Açık arazide saklandığım yerden fırlayıp koşmaya başladım, çünkü beni görürse bunu yapmazdı...

Yapıyordu. Şarkı söylemeye devam ediyordu ve etrafımdaki her şey yarılıp açılıyordu. Tüm dünya paramparça oluyordu.

Bu bir tür deprem, bir nevi doğal afetti ve nedense onun şarkısı yüzünden oluyordu. Haykırdığı notaların, etrafımı saran buz kütesine ok gibi saplandığını hissedebiliyordum.

Su, hiç olmaması gereken bir yerden, kayaların içinden dökülüyordu ve hemen yanımda yavaş yavaş yukarı çıkan bir kanca vardı ve onun gemisine bağlıydı. Sıcaklık o kadar eksilerdeydi ki kaç derece olduğunu bile anlamıyordum. Beynim, neredeyse kavruarak ölmekten kurtulup donarak ölmenin ne kadar ironik olduğunu söylüyordu.

Adını haykırdım. Cevap vermedi. Daha yüksek sesle bağırdım ama gökyüzü gemilerle dolmuştu ve korkunç bir savaş başlıyordu.

Gülleler, oklar.

Görüşüm bir açılıyor, bir kapanıyordu.

Gözlerimi kırıştırdım. Mavi gökyüzü.

Gözlerimi kırıştırdım. Savaş gemisi.

Gözlerimi kırıştırdım. Bulutlar.

Gözlerimi kırıştırdım. Bulut şehri.

Gözlerimi kırıştırdım. Göksel köpekbalıkları ve balinalar.

El salladım.

“AZA!” diye haykırdığımda su, ayak bileklerime kadar yükselmişti. Ona bakıp adını bir kez daha haykırınca şarkısını söylemeye devam ederek orada donup kaldığını, bana baktığını gördüm.

Hiçbir şey bilmiyordum. Hiçbir şey söyleyemiyordum.

Aza’nın burada ve hayatta olduğundan başka. Ben uzun süre hayatta olmayabilirdim ama belki bu, Aza’nın burada olması gibi bir şeydi.

“AZA!” derken ağlıyordum ancak gözyaşlarım donup kalıyordu ve burada ne halt ettiğimi bilmiyordum çünkü o yukarıdaydı bense aşağıdaydım, bana yardım edebilecek hiç kimse yoktu. “3.141592 65358979323846264338327950288419716939937510582097494 4592307816406286,” diye bağırdım, sanki sihirliymiş, sanki bu onu aşağı indirmeye yetermiş gibi bağıra bağıra temel sayıları sayarak pi’yi haykırıyor, kollarımı deli gibi havada sallıyordum ve sonra, birdenbire durdu.

Beni gördü. Ve o anda hissettim. Bütün ada sarsılıyordu. Üzerindeki gökten, bir şey fırlayıp gelerek onun üstüne düştü.

27. BÖLÜM

{AZA}

HAYIR!! Ağzımı ellerimle kapayıp sesimi kestiğimde Mîlekt hâlâ göğsümde çığlık çığlığa şakımaya devam ediyordu.

Jason! JASON'dı.

Yaşıyor, yaşıyor yaşıyor!

Şakıdığım her notayla deniz kabarıyordu. Şakıdığım her saniye, iki asırlık iklim değişikliği yaratıyordu. Şarkımı kestim,

Ama

D

U

R

A

M

I

Y

O

R

D

U

M.

HAYIR.

Deniz kabarıyordu

Ve şarkım

İçimden dökülmeye

devam ediyordu

NEDEN DURAMIYORUM?!

Dai'ye baktım. O da bana baktı ama hiç insafı yoktu. O ve Zal, dünyayı eritmeme neden oluyorlardı ama beni yapmaya zorladıkları şeyi yapmayacaktım. Dünyayı bir tufanla yok etmeyecektim. Jason'ı bir kez daha kaybedemezdim.

Oysa çok daha kuvvetli şakıyordum.

Jason'a bakıyordum. Onu boğuyordum. Herkesi boğacaktım ve Dai yanımda şakıyor, Zal bana bağıırıyordu, Milekt ise göğüs-kafesimin içindeydi, tam o sırada her şey ansızın...

Durdu.

Gökyüzünde, hemen tepemde, daha önce duyduğum tek bir sese benzeyen, bozuk bir plaktan dökülen bir aryayı andıran, insanın içini acıtacak kadar yumuşak ve berrak sesi duydum; uyumsuzluk ile acımasızlığın, umarsızlık ile sevginin birbirine karıştığı bir şarkıydı.

CARU.

Siyah tüyleri ve kırmızı kanatlarıyla karanlıktan fırladı. Tepemde, havada kaldı. Kızılca kıyamet kopuyordu, gemiler, uçaklar, oklar ve...

ŞAKI, diye haykırdı Caru. *ŞİMDİ ŞAKI.*

Şişeden içime derin bir nefes çektim, sonra da göğüs kemiğime sertçe vurdum.

Hayır yapmayacaksın! diye haykırdı Milekt. *O Benim!*

Caru da Milekt'e bağırdı. *Hiçbir zaman senin olmadı!*

Göğsümdeki kapıyı açtım, ciğerlerimi soğuğa açtım ve içinde, bana haykırıp duran o sarı diken vardı.

Burası benim yuvam! diye haykırdı Milekt, sonra da beni yine o tufan şarkısını söylemeye zorladı ama başaramadı çünkü artık Caru'yu görebiliyordum.

Sadık Caru'yu. Kimseye ait olmayan Caru'yu.

Onun tercihi, diye şakıdı. *Benim tercihim.*

Gönül kuşu Caru, beni seçmişti.

Süzüldüğü yerden, geminin gölgelerinden çıktı, doğasına rağmen ses çıkarmıyordu.

Milekt'i, o altın sarısı minik bedenini yakalayıp, çığlık atan gagasını tuttum.

Hain! diye öttü, tırnaklarını geçirdiği ciğerimden söküp aldım onu. Onu çıkarıp kapıyı kapadım. Sarı kuş bana bakarken gözlerinde şimşekler çakıyordu.

HAIN!

Ama asıl hain ben değildim.

Onu havaya fırlattığımda öfke ve şaşkınlıkla orada asılı kaldı.

Caru hep oradaydı. Şarkısını bölük pörçük duyabiliyordum. Benimle şakımak için burada kalmıştı.

Benim için kalmıştı.

Dünyayı sulara boğacak, dedi Caru çığlık çığlığa. *Her şeyi öldürecek. Tarlaları ve ağaçları suya gömecek.*

Caru, gagasıyla elime vurarak parmağımdaki yüzüğü dürttü. Zal onu yakalamaya çalıştı ama Caru kaçıp onun elinden sıyrılarak tiz bir sesle Zal'a bağırdı ve etrafımızdaki tüm Magonyalılar ve Rostrae çığlık atıyor, ölüyorlardı. Meşum Yel, gemimize iniyordu.

Svilken, Dai'nin ciğerinden çıkmış, şahine doğru dalışa geçmişti. Zal, Caru'yu hedef almış, ne olduğunu göremediğim bir şeyi ona fırlatmaya hazırlanıyordu. Onu okla vuracaktı.

Jason'a, buzun üzerindeki ufak tefek figüre baktım. Hâlâ bana bağırdığını, sesini duyuyordum, ne söylediğini biliyordum. O sayıyı biliyordum. Sonsuzdu.

Tıpkı {{{ }} gibi. Onun gibi sonsuzdu.

Kendimi biliyordum.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Göğsümdeki kapıyı açıp Caru'nun yüzüğünü içeri koydum.

Milekt'in korkunç bir çığlık attığını işittim. Titreyerek, güvertede ayağımın dibine düştü. Caru'yla yekvücut olmuştuk.

Gönül kuşu.

Şakıdım.

Ayrı ama bağl. Kendi seçimimizle, hem onun hem de benim.

Birbirimizi seçmiştik.

Her şeyi değiştiren korkunç bir sarsıntı oldu. Caru bana baktı, ben ona baktım.

Birlikte her şeyden daha güçlü olduğumuzu biliyordum. Bir araya gelebilecek her şeyden daha şiddetliydik. O her iki şeydi, hem yeryüzü hem de Magonya'ydı. Ben de.

Caru havada silkindi, o kocaman sarı gözlerini ve kanatlarını açtı. Yükseldi ve tepemde dönenen rüzgâra tutundu. Gagasını açıp çığlık atmasıyla, bizin saran gökyüzünde bir şeyler değişti. Ağzımı açtım ve sesimi onun sesine kattım, notalarımız bizi sarıp sarmalıyordu.

Gökyüzünün karşılık verdiğini hissettim. Milekt'le, hatta Dai'yle şakımaya benzemiyordu. Caru ve ben, ikimiz tek bir şey olmuştuk. Caru'nun sesi benim boğazımdan dökülürken benim sesim de onunkinden dökülüyordu.

Caru ve ben belirli titreşimleri şakıyorduk. Yıldızlar sesimizle parlamaya ve iki yana açılmaya başladılar. Sesim giderek yükseliyor, Caru da bana eşlik ediyordu. Tiz sesler çıkararak şakıyor, şakıyor, şakıyorduk.

Dünya tufanı yaşıyordu. Bunu Zal için yapmıştım. Kendim için düzeltecektim.

Tufan kabarıp taşıyor, sular ambara çarpıp duruyordu ve Caru sesimle şakıyor, her şeyi değiştiriyor, beni eski halime dönmeye zorluyor, yeniden kendi şarkımı söylememi sağlamaya çalışıyordu.

Şakıyarak tufanı geri çekmeye çalışıyorduk. Suyu tekrar eski haline, kayaya çevirmeye çalışıyorduk.

“Yukarı! Gemiği yukarı çıkarın!” diye haykıran Zal, yine Rost-rae’ye emirler yağdırıyordu ama onlar da artık Zal’ı dinlemiyordu.

Başımı kaldırıncı Jik’i gördüm, parlak mavi kanatlarını açmıştı. Yüzü, yarı insan yüzüydü. O kadar yüksekteydi ki insan mı kuş mu olduğunu tam seçemiyordum. O da bizim şarkımıza katılmış, çığlık atıyordu ve ben ona bakarken pençelerini ve ayak bileklerini saran zincirler parçalandı. Kendi şarkısını söylüyordu, sesini açıyor, mürettebata nasıl bir büyü yapılmışsa onu bozuyordu, bir şeyleri yok ediyordu. *İçeriden çalışmak.*

Hemen yanında Wedda’yı gördüm. Her zaman Zal’a sadık olan Wedda, gemi direklerinden birine tünemişti. O da kanatlarını açmıştı. Onun zincirlerinin de kırılıp güverteye düşmesini izledim, pırıl pırıl bir düşüştü.

Yarasayelkene baktığımda onun da bizimle dayanışmak için kanatlarını kapadığını gördüm. Zal’ı yukarı çıkarmayacaktı. Onu kurtarmayacaktı.

Yeryüzünü eski haline getiriyorduk.

Birkaç dakika önce, Spitsbergen tamamen suya dönüşmüştü. Utançla titrer gibi tekrar kayaya dönüşüyordu. Dalgalar kıyıya vurdukça kaya biçimine dönüyor, su katılaştırken, ada tekrar eski halini alıyordu.

Üstbitkenlerle dolu kanca artık yeryüzünden sadece birkaç metre yukarıdaydı. Bitkileri Zal’a versem ne olurdu? Yeryüzü ile Magonya arasındaki kadim anlaşmazlığı çözebilirdi.

Ne var ki Caru’yla söylediğimiz şarkı kontrollü değildi. Dünya mühürleniyordu ve ben bunu düşünürken bile, bitkilerin üze-

rine kapanıp onları kayalara hapsediyordu... Hava bitkilerini ve *Amina Penarrum*'dan sarkan halatları da yutuyordu.

Vincimize bağh halatlardan biri aniden Svalbard'ın zemininden fırladı. Hızla dönen çarklar artık yukarıya mahsul çıkarmıyordu. Gemiye yere yakın, yana yatırıyorlardı.

Hızla yan yattık. Mürettebat çığlık atarak sendeliyordu. Dai güvertede kaymaya başlayınca sesi kesildi. Gemi birden yön değıştirdi, burnu havaya kalktı ve düşmeye başladı, mürettebat ipi kesmeye çalıştı ama çok geç kalmışlardı, kontrolü kaybetmiştik. Bir şeylere tutundum ama korkmuyordum.

Şarkımız, gerektiğinde hem Caru'nun hem de benim havalanmamızı sağlayacak kadar güçlüydü. Bunun için endişelenmeme gerek yoktu. Böyle olacağını biliyordum.

Artık, bir yanımın her zaman yapmam gereken şeyi yaptığından emindim. Bu gemi bundan böyle bir köle gemisi olmayacaktı. Rostrae artık özgürdü. Kendilerini kurtarmışlardı ama yarasayelken hâlâ gemiye bağlıydı.

Caru'yla şarkımı, onu *Amina Penarrum*'a bağlayan halatları koparmak için kullandım. Onu serbest bıraktım. Bana tiz bir nota şakıdı, *ateşböceğı*, sonra kanatlarını açıp rüzgârda süzülerek uzaklaştı.

Rostrae mürettebatın tamamen değışmesini ve gökyüzünün tüylerle dolmasını izledim. Wedda yine baykuşa dönüşmüştü ve inanılmaz geniş kanatları vardı. Açık mavi Jik, gökyüzüne yükseldi. Sinekkuşları. Kartal.

Köleleştirilmiş hanendelerin yuvasını da dağıtıp onları özgürlüklerine kavuşturdum. Gök, altın renkli beneklerle kaplanmıştı, Milekt'in kardeşleri ve öğrencileri, güneş ışınları gibi gemiden fırlamışlardı.

Uç, diyorlardı.

Magonyalılar gökten denize döküldüler. Nefes almaya çalışanlar, korkudan titreyenler vardı ve mürettebatın bir kısmı sulara gömülmüştü.

Sallandık ve en sonunda, feci bir su sıçraması sesiyle, yer sarsıntısını andıran bir şokla *Amina Penarrum* okyanusa düştü. Gökteki okyanusa değil, gerçek okyanusa düştü. Spitsbergen'in kıyısındaki sahile.

28. BÖLÜM

{AZA}

Çarpmadan sonra kendime gelmem birkaç saniyemi aldı. Her yanım paramparça olmuş ahşapla doluydu. Magonyalılar şoktaydı, çığlık atıyor, boğulur gibi sesler çıkarıyor ve yeryüzünün o ağır havasında inleyerek can çekiyorlardı. Onlara bakmadım bile.

Jason'ı bulmalıyım.

Korkulukların üstünden atlayıp birkaç adım ötedeki kayaların üstüne düştüm. Şişemdeki havayı soludum.

Zal da peşimden korkulukların üzerinden atladı. Sonra bağırıp duran annem, bu savaşçı kadın, kaptan, buzda önümü kesti. Ancak burada benim kadar güçlü değildi. Ben yeryüzüne alıştım. Burada nasıl yürüneceğini biliyordum. Çok daha aزیyla yetinerek nasıl hayatta kalınacağını biliyordum.

*Şartlar değişmişti. Artık, *Amina Penarrum*'a çıkan o ürkek, narin kız değildim.*

Zal uzanıp yüzümdeki şeyi kendisi için kapmaya çalıştı. Ben onu itince geri geri düştü.

*Milekt bana uçup öfke çığlıkları atarak etrafımda uçuşurken Meşum Yel de Zal'ı almak için Maganwetar'dan *Amina Penarrum*'a indi.*

Zal ıgık atarak karşı koymaya çalışıyordu ama onlara gücü yetmiyordu. Şarkısı yoktu. Nefes almaya alıırken mücadelede devam ediyordu. Şakıyarak silahlarını felç etmiştım.

Beni de yakalamalarını bekledim.

Cılız bir uyarı notası şakıdım, Caru da karşılık verdi.

Karşımdaki Meşum Yel susmam için elini kaldırdı. Heyward değildi. Bu daha önce hiç görmediğim bir Meşum Yel'di. Bir an bana baktı sonra tekrar Zal'a döndü. Beni almayacaklardı. Nedenini bilmiyordum ama almayacaklardı.

Caru'yla şakıdığım nota gökte yankılanıyordu ve her şey sessizliğe bürünmüştü. Korunma. Güç.

Adam, Zal'ı alıp Magonya'nın komuta gemisine çıkardı. Zal, balina gibi debelenip nefes almaya çalışıyordu. Mürettebatının geri kalanı gibi.

Zal giderken, "HAI'N," diye bağıırıyordu.

Yere akıldıktan sonra bayılan Dai'yi hemen onun ardından yukarı çektiler. Böyle yukarı çekildiğini görmek kalbimi acıtıyordu, gözlerim dolmuştu. Hâlâ birbirimize bağılydık; aramızdaki bağı kopmamıştı. Hem de hiç kopmamıştı. Birbirimizi seçmemiş olsak da birlikte şakımamız gerekiyordu.

Dai'yle sonumuzun böyle olmayacağını düşündüm.

O kadar şanslı olduğumu sanmıyordum.

O yükselirken Milekt'in onun omzuna konduğunu gördüm, benim bıraktığım altın bir ok gibi. Dai'nin artık iki kuşu vardı; iki omzuna birer tane, akciğerlerine birer tane. Dai yükseldikçe, Milekt, deli bir kuş gibi bana lanet yağdırıyordu.

Bağı kes! diye bağıırıyordu. İçim, korkunç bir suçluluk duygusuyla dağılandı. Bağıımızı kestim. Bunu yapmalıydım.

Boş ver, Aza. Bunların bir önemi yok.

Eğimli adada, karın üstünde koşmaya başladım.

Arkamdan gelen Caru'yla ambarın girişine gittim, içerisi zifiri karanlıktı ve hâlâ kimsecikler yoktu. Neredeydi? Gitmiş miydi? Nasıl gitmiş olabilirdi ki?

Hayır, ayak sesleri duyuyordum. Bir şeye çarpıp homurdandı. "Of."

Dünyanın en basit sesiydi belki ama aklımı başıma getirmeye yetmişti.

Buna hazır değildim. Artık onun tanıdığı Aza değildim. Ben... Ben...

Midemin bulandığını hissettim. Ayaklarım hissizleşti, dilim dolaştı, tüm vücudum kırılıyor, alev alev yanıyor ve sonu gelmeyen bir boşluğa düştüğümü hissediyordum. Her şeyin bir anda kayıp gittiğini –kanatsız kuyruklu yıldız meteor paraşütü– ve onun üstüne yığıldığını sandım.

"Aza," diye dedi. Bana doğru geliyordu. "Burada olduğunu biliyorum."

Ben Magonyalıydım. O ise insandı. Böyle bir şeyin imkânı yoktu. Yeryüzünde olmamalıydım. Beni görmesine izin veremezdim. Beni böyle görmemeliydi.

"Git bu adadan," diye uyardım onu ama kalbim paramparçaydı. "Git buradan."

"Aza Ray. Buraya gelmenin ne kadar zor olduğundan haberin var mı? En az beş ülkenin yasalarını çiğnedim. Az kalsın beni öldürüyordun. Az kalsın beni *öldürüyorlardı*. Üstelik Norveçliler de Longyearbyen'e geziye gelen meraklı ve biraz geri zekâlı bir öğrenci olduğumu sanıyorlar."

Fermuarı kapalı kapüşonumun içinde gülümsüyordum çünkü o tanıdığım Jason'dı. Yaşıyordu. Gerçekte. Ama ben artık Aza değildim. Kim olduğumu da bilmiyordum.

"Ayrıca Longyearbyen'e gelmek için Tanrı'ya rüşvet vermem gerekti."

Bir sessizlik oldu.

“Havalimanı bir kilometreden az mesafede,” dedi. “Kıyafetlerin seni sıcak tutacak kadar kalınsa yürüyebilirsin. Yanıma çadır almıştım. Sanırım suya kapıldı. Yani, şu. Az önceki.”

Bir şey söylemedim.

“Benimle eve gel,” diye fısıldadı. “Burası buz gibi. Her ne yapıyorsan, tek başına yapmak zorunda değilsin.”

Caru, sesimizle çığlık çığlığa tüyler ürpertici bir şarkı şakımaya başladı, kalbim bomboş sesiyle yankılanıyordu ve bir an, üzerine bastığımız zemini suya dönüştürdük çünkü korkmuştuk. İtiraf ediyorum, itiraf ediyorum, korktuk. Jason’ın gözleri fal taşı gibi açıldı, sendeledi, etrafına sular saçtı, batıyor gibi oldu sonra toparlandı.

Onunla olamam, onunla olamam. Caru, korkunç tiz bir sesle şakıyordu, keder ve ıstırap dolu bir sesle. Jason acıyla kulaklarını kapadı. Caru’nun sesi dudaklarımdan dökülüyordu.

Jason kesik kesik soluyordu, sonra tekrar başını kaldırıp bana baktı, artık yüzünü görebiliyordum. Kaşlarının arasındaki iz biraz daha derinleşmişti. Cebinden kulak tıkacını çıkarıp kulağına taktı.

“Budala,” dedi. “Seni almadan buradan gideceğimi mi sanıyorsun gerçekten? Yaşadığım bunalıma geri döneceğimi mi sanıyorsun? Üç hafta boyunca pi sayısını ezberlemeye? Uykumda konuşmaya?”

Doğruldu, beline kadar suya gömülmüştü, su üzerinden dökülmüş, sonra tekrar betona dönüşmüştü. Ama bunları zerre kadar umursamamıştı.

Caru sesiyle havayı büküyordu, *git git git kaç kaç kaç buradan boğulan*, ama sonra ben hıçkırıklara boğulduğum için Caru durmak zorunda kaldı.

Jason tam karşımdaydı. Onda bir şeyler değişmişti. Tıpkı bende olduğu gibi.

Hayır hayır hayır. O insandı. Kendime insan olmadığımı hatırlatıp durdum. Ancak aman Tanrım aman Tanrım ah kalbim. Kalbim insan gibi hissediyordu.

“Gitmemi istiyorsan beni öldürmen gerekecek,” dedi Jason. “Çünkü seni bırakıp hiçbir yere gitmiyorum.”

“Öldüğünü sandım,” dedim.

Bir süre hiçbir şey söylemedi.

Sonunda, “O zaman eşitlendik,” dediğinde zar zor bastırıldığı bir hıçkırıkla sesi çatlıyordu.

Saklandığım sütunun arkasından çıktım. Hiçbir yerim gözükmüyordu. Zal’ın istediği şeyi yaparken giymek zorunda kaldığım kostüm üzerimdeydi. Beni fazla oksijenden korumak için fermuarı tamamen çekilmiş bir kostüm. Acil durum savaş zırhı. Yalnızca gözlerim açıktaydı.

Benden başka hiç kimse onun korktuğunu anlayamazdı. Benden başka hiç kimse Jason Kerwin’in ağladığına şahit olmamıştı.

Jason, “Hiçbir yere gitmiyorum,” dedi. “Gitmem gerektiğini söylemeye devam edebilirsin ama işe yaramayacak. Buraya senin için geldim. Sensiz de gitmeyeceğim.”

“Aza gitti,” diye şakıdım.

Jason gözlerini benden ayırmıyordu. Bana doğru bir adım attı.

“Saçmalık,” dedi.

Geriye bir adım attım.

O bana bir adım attı. Ben geriye bir adım attım.

Sonra bir adım daha attı.

Arkamda kayadan bir duvar vardı.

Ama.

Onu bırakıp gidecektim.

Ama.

Elini uzattı ve işte o anda, sanki bunun hiç önemi yokmuş gibi elbisemin kukuletasına elini uzatıp fermuarını açtı ve maskeyi yüzümden çekti.

Saçlarım buz gibi havada çözüldü. Örgülerim ısırmak istercesine ellerine uzandı. Tenim elektrikleniyor, şimşekler çakıyordu, çok fazla oksijen vardı.

Uzun bir süre böyle nefes alamazdım.

Tam karşısında duruyordum ve Magonyalıydım.

Jason gözünü bile kırpmadı.

Bir kez daha denedim. Bu beden, bu şahıs, bu ten, bu yüz, bu kızıl sarı gözler, tanıdığım kızın korkunç yeni haliydi. Bana, Medusa gibi kıvrım kıvrım kıvrılan saçlarıma, eskisinden çok daha uzun parmaklarıma, eskisi gibi olmayan her şeye bakıyordu ve ona iğrenç görünüyor olmalıydım.

“Şimdi anladın mı? Ben Aza değilim,” dedim hırıltılı bir sesle. “Sandığın kişi değilim...” Sonra Jason Kerwin hızla bir adım daha attı ve...

Beni öptü.

Beni kollarına almıştı. O insan dudakları. Benim Magonyalı ağzım. Sonra hava, fırtınayı kırdı. Gökten, güneşin ve doğruluğun o engin ve iç ısıtan sıcaklığı yayıldı. Ben de onunla ışık saçıyordum. Dudakları, teni, parmak uçlarım, çenesi ve...

Benden uzaklaştı ve bir saniyeliğine öpüşmemiz yarım kaldı.

“Aza Ray,” dedi. “Beni hiçbir surette korkutamazsın.”

O bana nefesini verdi, ben ona nefesimi verdim ve tuttuğumuz soluklarımızı verdiğimizde aramızda oluşan buğu, buz tutup yere düştü. Kara dönüştü.

Tir tir titriyordum ve aptallaşmıştım, bir an ne yapmam gerektiğini unuttum ama sonra bildiğimi fark ettim.

Yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve *onu* soluksuz bırakana dek öptüm. Gözlerim açıldı. Onunkiler de. Çok uzun zamandır birbirimize bakmamıştık. Neredeyse hayatımız boyunca.

Ama artık gerçektir.

Artık parantez yoktu. Köşeli parantezlerde.

Dışarıda yeni sesler duyuyordum. Motor sesleri, uçaklar, helikopterler. Her ne yaptıysak, insanlar her şeyi öğrenmek üzereydi.

“Sorun yok. Böyle şeylere hazırlıklı olmak için plan yapmıştım.”

Jason’a bakıp, nasıl biri olduğunu bildiğim halde onu hep hafife aldığımı hatırladım. Gülümsedi.

Sendeleye sendeleye *Amina Penarrum*’un yan yatmış ve parçalanmış gövdesine çıkarken *gizlenme* şarkısı şakıyordum. Fazla vaktim olmadığını biliyordum. Bu enkazın burada kalmasına izin vermezlerdi.

Bir zamanlar avcumun içi gibi bildiğim koridorlarda, birbirine girmiş hamakların ve birbirine dolanmış iplerin arasından geçip Dai’nin Meşum Yel gemisinden aldığı tenleri aradım. Burası karanlık ve dumanlıydı ve yakınlarda bir yerden su sesi geliyordu, dışarıda berbat bir koku vardı, ozon kokuyordu ancak üniformamı yırtar gibi çıkarıp en yakındaki tene uzandım.

Kılıfın fermuarını açtım. Elimi tenin üzerine koydum, dokunduğumda yumuşacık, ılık ve narin bir şeydi. Bana dokunduğunu hissettim. Üzerime yapıştı, her yanımdan beni sarıp tenime baskı yapıyor, neredeyse beni ezerek, eriyerek bana karışıyordu ve bedenimin içinde Caru’nun titreşimini hissedebiliyordum, geminin hemen ötesinde, yaptığım şeyi sorguluyordu.

Tamam, diye şakıdım. *Sakin*, onun da bana şakıdığını hissettim. Duymaktan ziyade hissettim.

Ten üzerime kapanmıştı; pürüzsüz, mükemmel ve yeniydi ve hemen giysilerimi yeniden üzerime geçirip içinde bulunduğum enkaz yıkılırken koşmaya başladım, koştum, koştum.

Kendimi bir lombardan buzun üzerine attım. Başımı kaldırdığımda Maganwetar gitmişti. Gemiler de. Gökyüzünde de yeryüzünde de bir şey yoktu ama fırtına balinaları ve insani şeyler, uzaklardan bir yerden buraya gelen uçaklar ve adada, hareket halinde arabalar vardı. İnsanlar geliyordu, karın üzerinde koşarak buraya geliyorlardı.

Gelişigüzel giydiğim Magonya üniformam ve ödünç aldığım taş bebeğin ciğerleriyle daha rahat nefes alarak Jason'la birlikte ambardan uzaklaştık.

Okul gezisinde şahit olmamaları gereken şeylere şahit olmuş ama aslında sevişmek için bir yerler arandıklarından olup biteni yarım yamalak görmüş Amerikalı iki yeniyetme öğrenci gibi yürüye yürüye oradan uzaklaştık.

{JASON}

Bir hayli kallavi yalan ve saçmalığın ardından, tabii insanın parasının olması asıl böyle zamanlarda işe yarıyordu. Nihayet ikimizi de eve götürecek bir uçağa binmenin yolunu bulmuştum.

Daha yıldırım düşme vakasını tam olarak atlattığım söylemezdi ve uçuş boyunca midem bulanıp durmuştu. Bütün olup bitenlerden sonra uçakta olmak hem acayip hem de korkutucu bir histi. Aza'nın da böyle hissedip hissetmediğini bilmiyordum. O kadar yorgun düşmüştü ki dokuz saattir uyuyordu. Nefesinde yine o aşına olduğum hırıltı ve ısıkları duymaya başlamıştım ama soluk alıp veriş i eskisinden çok daha iyiydi.

Şu anda içinde olduğu ten çok daha güçlüydü, daha önce giydiğinin yeni bir modeliydi. Her şey yine tepetaklak olmadan önce biraz daha süresi olacağını umuyorduk.

Beden. Bunun üzerine düşündüm. Hiç mantıklı gelmiyordu. Aza bana açıklamaya çalışmıştı ama sonunda pes edip bunun bir kamufraj ve bir tür Su-Akciğeri olduğunu söylemiş, konuyu kestirip atmıştı. Ondan durmasını rica etmiştim çünkü bu durumu anlamama hiç de yardımcı olmuyordu, o da sonunda, "Tamam,

Jason. Bir çeşit sihir. Sana yardımcı olamam. Çünkü ben de bilmiyorum,” demişti.

Aylar önce Aza’yla dev mürekkepbalığı videosunu seyrettiğimiz o geceyi düşündüm... Bu yarattığın bir yandan gerçek, bir yandan hayal ürünü, bir yandan bir vakıa bir yandan fantezi gibi gelmesini... Tabii şimdi dönüp geriye baktığımda göreceli olduğu söylenebilirdi. Bu da bir daha asla gerçekleşmeyecek şeylerden biriydi.

Dönüp dönüp başa sarmıyordum.

Tamam, peki, dönüp dönüp başa sarıyordum.

Yani şöyle: Bu böyle yürümeyecek, bu böyle yürümeyecek, biz ne olacağız?

Yani, belki olması gereken kişi değildi, belki ben de olmam gereken kişi değildim, belki de bu durumun elle tutulur hiçbir yanı yoktu.

Yani, belki de yine ölecekti. Hem belki bu daha öncekinden daha feci bir ölüm olurdu, fakat bu kez gerçekten ölmüş olacaktı.

Baş sar. Endişe et. Nefes alıp vererek ve hapı yutarak panik atağı bastır. Şişşt. Aza uyuyordu ve benim uçağın tuvaletinde kendimi toplamaya ve tamamen dağılmamaya çalıştığımın farkında değildi, tabii bunca hafta *dağılmamak* için gösterdiğim o üstün çabanın ardından.

Bu tamamen delilikti. İlk görüşte aşktı. Ve artık o burada, benim yanımdaydı ve ben burada, onun yanındaydım ve gökyüzü onun ölmesini isteyen bir sürü kızgın insanla doluydu.

Hem ayrıca burada kalabilecek miydi? Kalabilir miydi?

Ama bunun önemi yoktu. Onu sevmemeye çalışacağım bir evren hayal edemiyordum. Ya bir gün bana bakıp, “Ben tekrar yukarı çıkmak istiyorum,” derse ne olacaktı?

Ya ben kayalara sıkışan bir çapaysam ve onu burada kalmak zorunda bırakırsam ne olacaktı?

Bu artık sadece Jason ve Aza meselesi değildi. Onu kurtarmak için ölümle yarışıyordum. İmkânsızla yarışıyorduk.

Annelerimi düşündüm. Bir zamanlar asla bir araya gelemeyeceklerini düşündükleri günler geçirmişlerdi. Aileleri paniklemişti. İki kadın mı? Başlarında bir erkek olmadan mı? Ama yine de yapmışlardı. Doğum belgemin üzerinde ikisinin de adı yazıyordu ve bunu başarmak için tam olarak ne yaptıklarını gerçekten de bilmiyordum.

Çok cesurlardı. En az onlar kadar cesur olmak zorundaydım.

Ancak Eve bile Svalbard'da tanık olduklarımızı görse, korkardı. Hatta belki yanımdaki kızdan da korkardı.

Uçuşun başında, bir kaz sürüsünün uçağımızın yanından geçtiğini görmüştüm, aksi istikamette uçuyorlardı. Aza da aynı şeyi görmüştü. Yüzünü cama yaslamıştı.

“İyi misin?”

“Evet,” demişti. Onlara el sallarmış gibi elini cama koymuştu ama her an bir şey yapmaya hazırlanıyor gibi bir hali de vardı. Hava kumlu gibiydi. Biraz sonra sürü uçağın yanından geçip girdince rahatlamıştı.

“Az önce ne oldu?”

“Tam olarak ne yapmaya çalıştıklarından emin olamadım,” derken yüzünde hâlâ alışmaya çalıştığım mahzun bir ifadeyle bana bakıyordu. “Peşimize düştüklerini sandım.”

“Açıkla,” dedim.

“Şu anda bir Magonya gemisinin yakınlarından geçiyoruz,” dedi. “Kazlar, geminin gövdesinin yanında uçuyorlardı. Oradan nasıl çıktığımızı bilmiyorum. Gitmemize nasıl izin verdiklerini de.”

Ona baktım. Ben de bilmiyordum. Her şeyi atlatmayı başarmıştık. Heyward'ı... Gökteki o gemiyi... Adı Dai olan eşini...

Anlattı. Bu mutluluk verici bir açıklama değildi, yani ona nasıl bir çekim hissettiğini duymak hiç de hoş değildi. Son bir buçuk

aydır olup bitenleri birbirimize anlattık ama karşılaştırdığımız şeylerde yine de dolduramadığımız boşluklar vardı.

Ambarda olup bitenler haberlerde hiçbir şekilde yer almamıştı. Bütün uçuş boyunca internette araştırma yapıp durmuştum. Tohum ambarının yağmalanması ve korkunç deprem hakkında bir satır bile haber yoktu.

Bu da aslında *herkesin* ne kadar korktuğunu gösteriyordu. Bu ancak uluslararası bir mesele olabilirdi.

Aza'yı uyuduğuma inandırdıktan sonra, Longyearbyen'deki havalimanında bana verilen kartviziti çıkardım.

Aza tuvaletteydi. Siyah takım elbiseli, siyah güneş gözlüklü bir adam, iki kelime söyleyip bu kartviziti bana uzattıktan sonra kayıplara karışmıştı. Ona sadece, "Teşekkür ederim" diyen ajandan bahsetmeye niyetim yoktu, neredeyse bunu başarmıştım da.

Artık bir de federallerin ne zamandır beni takip ettiğini merak ediyordum. Aza'nın her şeyi bilmesine gerek olmadığını düşündüm. Belki de kimsenin bir şey bilmesi gerekmiyordu.

Onların yerinde olsam, beni işe almazdım. Bilmem gerekenden çok daha fazlasını biliyordum. Onların yerinde olsam beni öldürürdüm.

Yanımda uyuyan Aza'ya baktım. Soluk alıp verişini dinledim. Eve dönüyorduk ama orada ne kadar kalabileceğimizi kim bilebilirdi.

Aza bu bedende bambaşka bir insan gibi görünüyordu. Ama öyle değildi. O hâlâ aynı Aza'ydı. Örnek: Uçağa bindiğimizde bana bakıp, "Neye bakıyorsun?" demişti.

"Sana," demiştim.

"Buna alışma. Bence bu beden fazla dayanmaz. İşte bu güzel. Ölü gelin gibi görüldüğümde de elimi tutmak isteyip istemeyeceğini anlarız."

Ama bu doğru değildi. Gün geçtikçe teni daha çok moraracaktı, nefes almakta daha da zorlanacaktı ve sonuç olarak daha önce başımıza gelenler tekrarlanacaktı. Ancak ben yine de onun elini tutmak isteyecektim. Bu seferki modelin daha öncekinden daha iyi olduğunu ummaktan başka şansımız yoktu.

İnce ince örülmüş siyah saçları ve kahverengi bir teni vardı. Bedeni aynıydı çünkü ten, bedene uyum sağlamak için üzerine yapışarak küçülüyordu. Ancak gözle görünen değişiklikler dışında onun Aza olduğunu bildiğim için bana hâlâ eski Aza gibi görünüyordu.

Ağzı yine kocamandı. O inanılmaz tuhaf gözlere sahipti. Sesi, Aza'nın sesiydi. Konuştuğunda Aza'nın kelimeleriyle konuşuyordu.

Ona bir kâğıt parçası ve bir makas uzatsam üç dakika içinde Empire State binasının bir modelini ortaya çıkarırdı. Herhangi bir şey hakkında ne düşündüğünü sorsam, yanlış da doğru da olsa, hemen fikrini beyan ederdi, aklından geçenleri benden saklamazdı. Hep öyleydi işte. Hâlâ öyleydi.

“Ne kadar uyudum?”

“Uçağa bindiğimizden beri,” dedim.

“Hâlâ yaşıyor muyum?”

“Tabii ki yaşıyorsun.”

“Çünkü uykudaymışım da rüyamda buraya dönmüşüm gibi hissediyorum.”

“Bunun üstesinden geleceğiz.”

Keşke ben de kendime inansaydım. Onu tanıdığımdan beri her zaman Kesinliğin Kralı olmuştum, ama geri kalan şeyler konusunda numara yapmışım. Şu anda da öyle yapıyordum. Oysa hiçbir şey bilmiyordum. Dağılıp tükendiğimi hissediyordum, dehşet içindeydim ve uçak indiğinde havalimanı güvenliğinin onu vuracağından neredeyse emindim.

Biz uçaktan inerken Aza başını hafifçe yana yatırıp hafifçe doğrularak beni öptü, bunu öyle göstere göstere yaptı ki körükteki herkesin benim kadar kızardığından emindim. Ama bu beni onu kucağıma alıp havadaki bu ülkeyi yuvamızdan ayıran eşikten geçirerek havalimanına kadar taşımaktan alıkoymadı.

Herkes, etrafımızdaki tüm insanlar gülüyordu. Çok tatlı bir şey yaptığımızı düşünmüşlerdi. Belki de abartılı bir sevgi gösterisi yaptığımızı düşünmüşlerdi.

İnsanlar şaşırtıcı bir şekilde, bizim birbirine âşık iki genç olduğumuzu düşünüyorlardı. Bir an için öyleydik de.

{AZA}

Evimin olması gereken yerde koca bir boşluk bulmayı bekliyordum. Ailemin yerinde yeller esmesini. Geriye bir tekinin bile kalmamış olmasını. Ya polis ya da Meşum Yel tarafından kuşatıldıklarını, birilerinin beni bir hücreye tıkmak ya da hapse veya bir yerlere kapatmak için beklediğini. Mahallem tamamen farklı görünüyordu. Etrafımızı saran gökyüzü yoktu. Kar yoktu. Buz yoktu. Zemin sabitti.

Evimin olduğu sokağa girmek için köşeyi dönerken intikam avcılarıyla karşılaşmayı bekliyordum. Maganwetar nereden geldiğini biliyordu. Zal da nereye gideceğimi. Birileri peşime düşmüş olmalıydı.

Gitmeme izin veren Meşum Yel dışında. Birileri böyle emretmiş olmalıydı. Ama kim? Bu da bana az da olsa zamanımız olabileceğini düşündürüyordu. Magonya yetkilileri benim burada kalmamı istiyor olmalıydı. Bilmiyordum. Neden böyle bir şey isteyeceklerini anlamıyordum.

Olmam gereken şey değildim. Yasadışıydım. Uzaylıydım. Hem de kelimenin her manasında. Annem bir suikastçı ve suçluydu ve herhalde şu anda Magonya'da hapislanedeydi. Belki ben de bir

suikastçı ve suçluydum. Babamı düşünüyordum. Acaba bir babam var mıydı? Kimse bu konuda bir şey söylememiştii.

Oturduğumuz sokakta kimse yoktu, ortalık sakindi. Birkaç kuş vardı ama hiçbirii konuşmuyordu. Sadece ötüşüyorlardı.

Masmavi bir gökyüzü vardı. Pırıl pırıl bir güneş. Yukarıda, benim aşağıda olduğumu fark ettiklerine dair bir emare yoktu. Neredeyse (tabii eğer deliysem) Magonya'nın varlığını unutabilirdim.

Bir esinti bile yoktu. Hava soğuktu ama tabii Svalbard'da olduğu kadar soğuk değildi.

Ve işte orada... Evim oradaydı. Tam karşımdaydı. Sarı kapısıyla. Garaj yolundaki mavi arabayla. Göçmüş yan tarafıyla.

Ağlamama sebep olan şey, arabadaki o göçüktü. Bunların hiçbirii yaşanmamış olabilirdi. Belki de yalnızca okuldan dönüyor, birazcık ağır ağır soluklanarak Jason'ın arabasından inip eve geliyordum. Her şey normalmiş gibi. Tabii Jason'ın yanımda olması ve elimi tutması hariç, bütün bunlar olmadan önce böyle bir şey mümkün değildi. Jason'la aramızda resmi bir şey yoktu o zamanlar.

Gömleğinin yakasında bir yırtık ve yüzünde de bir is lekesi vardı. Gülmek istiyordum, yani sadece bir is lekesi mi? Bütün o yaşananlardan sonra mı? Sadece bir is lekesi mi?

Ama dünyanın sonu gelmemiştii ve işte buradaydık.

Başımı kaldırıp Jason'a baktım. Parmaklarının benimkilere değdiğini hissedebiliyordum. Başparmağından kalbinin atışlarını duyabiliyordum.

"Ne düşünüyorsun?"

"Bizimkiler evde," dedim.

"Hazır mısınız?"

"Değilim."

"Belki de garajın üstünden aşağı atlayabiliriz," dedi.

“Belki de uçarak içeri girmeliyiz,” derken neredeyse ağlayacaktım. Ucunda kaybetmek de vardı. Büyük kayıplar.

Bir planım yoktu. Buraya gelmeyip de dünyanın başka neresine gidecektim? Evime. Hayır evime değil. ~~Yuvama~~.

Arkamı dönüp ters istikamette yürümeye başladım. Hayır. Ailemin karşısına böyle çıkamazdım. Bana baksanıza. Ben ben değildim ki...

“Biliyor musun,” dedi Jason, en az benim kadar gergindi, hızlı hızlı konuşuyordu. Bastırdığı tedirginliğin göstergesiydi. “Ganzfeld Etkisi’nin ne olduğunu biliyor musun?”

“Hayır,” dedim. Onu dinliyordum ama durmadım. Bilmediğim şeylerle beni kandırmayı başaramayacaktı. Daha hızlı yürüdüm.

“Beynin kayıp sinyalleri aramak için sinir sisteminin seslerini artırmasıdır. Mesela herhangi bir şey düşünmeden masmavi gökyüzüne bakarsan halüsinasyon görmeye başlarsın. Uzunca bir süre kara bakarsan, şehirler görmeye başlarsın.”

“Magonya böyle bir şey değil,” dedim lafını keserek. Gördüklerinden sonra böyle bir şeyi ima etmesinden rahatsız olmuştum.

“Pisagor’un öğrencileri bunu görmek için karanlık mağaralara giderlermiş. Hiçliğin bilgeliği. Astronotlar da aynı şeyi gördüklerini iddia ediyorlar. Kutup kâşifleri de.”

Parmaklarının benimkilere dolandığını hissettim. Hiç durmadan konuşuyordu. Kaçıp gitmeme izin vermeyecekti.

“Hücrede tutulan mahkûmlar. Bu kısmı için başka bir isim daha var. Mahkûmların sineması. Gecenin karanlığında görülen figürler, biçimler ve renkler. Bazı insanlar Lascaux mağarasındaki resimlerin de karanlıkta yapıldığını düşünüyor, görecek başka bir şey olmadığında, gözlerinin önünde belirenleri resmettiklerini. Ellerini uzatıp parmaklarını boyalara batırarak, zifiri karanlıkta bu görüntüleri duvara çizdiklerini. Yalnızca uzunca bir süre orada kalıp baktığında görebilirmişsin.”

Başımı kaldırıp Jason'ın gözlerinin içine baktım. O da bana bakıyordu.

"Aslında kimse, beynin neden böyle görüntüler ortaya koyduğunu bilmiyor. Bir şeyler görmek istiyor. Ama bunca güzel şey birdenbire ortaya çıkıyor," dedi. "Karanlığın içinden. Tıpkı senin gibi. Gökyüzündeki ülken, hayatımda gördüğüm en güzel şey. Sana inanıyorum. Ben de onu gördüm. Hâlâ görüyorum, ara sıra." Yukarıyı işaret etti. Gökyüzünde hızla seyreden küçük bir yelkenli vardı.

"Hayatlarında hiçbir mucizeye şahit olmamış insanlar bile mucizelere inanabilir, Aza Ray. Işığı hiç görmemiş, karanlığa mahkûm edilmiş insanlar, kara veya güneşe bakmaktan körleşmiş insanlar bile. Bu insanlar bile fantastik şeylere inanabilir. Sana inanıyorum. Ailen de sana inanacaktır."

"Ama ben, ben değilim," dedim.

"Sen, SENSİN." Sustuk. "Ayrıca, Aza, ben de korkuyorum."

"Sen de mi?" Fena halde rahatlamıştım.

"Evet," dedi. "Ama en azından birbirimizden korkmuyoruz."

Ona baktım.

"Emin misin?"

Bir süre tereddütte kaldı. "Hayır. Yani, ben de korkulmayacak biri değilim. Belki sen de benden korkuyorsundur."

Güldüm. "Senden çok ama çok korkuyorum."

Evimin kapısına doğru yürümeye başladık.

On beş yıl önce buraya ilk geldiğim zamanı, yeni doğmuş ve hiç kimse olmayan bir bebekken, benim olmayan bir yatağa, benim olmayan bir bedenle, ölmem beklenerek yatırıldığımı ve ne olduğumu bilmedikleri halde bana güvenli bir ortam vermek için ellerinden geleni yapan bu insanlar sayesinde yaşadığımı düşündüm. Bozuk bir şeyin yürümesi için o kadar çok çaba sarf etmişlerdi ki. Tek yaptıkları beni sevmekti.

İçinde serum olan bir enjektörle, daha doğrusu Jason bana öyle olduğunu söylemişti, odama gelen annemi düşündüm. Peki o zaman o kimdi? Korkmuştu ve ne olduğu hakkında bir fikri yoktu. Benim insan olduğumu sanıyordu. Kimsenin ne olduğunu anlayamadığı bir hastalık yüzünden öleceğimi düşünüyordu. Hastalığımı bulmak için her şeyi yapmıştı. Bir ilaç geliştirmişti. Onu benim damar yoluma, yiyeceklerle birlikte enjekte edip umutla beklemişti. Hiç kimse bana yardım edemezken o bana her şeyini vermişti.

Onun sayesinde hâlâ buradaydım.

Göğsümdeki hırıltıyı hissedebiliyordum.

İnsanın evinde olması, nefes almaktan bile daha güzel, diyordum kendime.

Zili çaldım. Holdeki ayak seslerini işitebiliyordum. Babam, ayak sesleri; evde ayakkabı giymemesi gerektiği halde ayağında ayakkabısı olduğu için annem söylenip duruyordu.

Jason az sonra koşarak oradan uzaklaşmaya başlayacakmış gibi yerinde duramıyordu, sanki mezuniyet balosuna gitmek üzere olan bir çifttik.

Artık daha kötüsü olamazmış gibi hissediyordum ve bu hiç akıl kârı değildi, hem de hiç, ama umurumda değildi.

Kapı açıldı.

Ailem.

Hıçkırıklara boğularak ödlerini koparmamak için kendimi tuttum, kapılarında gözyaşlarına boğulan bir yabancı görmemeliydiler. Ancak elbette sese benzer bir şey çıkarmıştım. Ve onlar {???} ve ben {&&&} beni tanımıyorlarmış gibi bakıyorlardı, bu da aslında gayet mantıklıydı ama bir taraftan her şey o kadar yanlış geliyordu ki bu yüzden, “Anne?” dedim.

Tamamen farklı görünüyordum. Bunun olacağını biliyordum ama buna hazır değildim. İçim acıyordu.

“Ne?” dedi. “Ne dedin sen?”

“Hiçbir şey,” dedim ve o anda arkamı dönüp tam bir korkak gibi oradan kaçmak üzere olduğumu fark ettim. Burada beni kimse tanımayacaktı. Ailem dahil. Hiç kimse.

Kekelemeye başladım, sanki dilim tutulmuştu ama Jason hemen kendini öne attı.

“Hey, millet,” dedi. “Bu biraz garip ama beni bir dinleyin.”

“Merhaba, Jason,” dedi annem. “İyi misin? Pek iyi görünmüyorsun. Carol’ı aramamı ister misin? Olanları duydum.”

“Şu yıldırım meselesi, değil mi?” dedi Jason. “Hiç tavsiye etmem. Ama ben iyiyim.”

Göğsümde bir çarpıntı hissettim. Caru, hemen tepemde bir ağaca tünemiş, kanatlarını açmıştı. İçimde yükselen şarkıyı duydum, Caru şakiyarak beni rahatlatmaya çalışıyordu.

“Jason,” derken babamın gülümsemeye çalıştığını görebiliyordum ancak Jason’ı, yanında benden başkasıyla görmenin onu sarstığı belli oluyordu. “Arkadaşın kim?”

“O...”

Elimi kaldırıp saçlarıma götürdüm. Eskisi gibi görünmüyordum. Bunu bilmelerine imkân yoktu.

“Merhaba,” demeyi başardım fısıltıyla. “Sizi gördüğüme sevindim.”

Eli hemen anne ve babamın arkasından merdivenlerden inerken yolun ortasında durdu.

“Vay canına,” dedi. “Sesini duyunca bir an sandım ki...” Bana daha yakından baktı. Kaşları çatıldı. Kafası karışmıştı. “Jason?”

Annem ile babam da bana dikkatle bakıyorlardı. Sesim. Unutmuştum. Aynıydı. Kendi sesimdi.

“Sen de kimsin?” diye sordu babam. “Ben seni tanı...”

“Bilmiyorum bilmiyorum bilmiyorum...” derken annemin sesi gittikçe tizleşip yüksek perdelere çıkıyordu.

“Bu hiç de komik değil,” dedi babam.

“Hayır,” dedi Jason. “Komik olmaya çalışmıyoruz. Sadece size bir şey göstermesi gerekiyor, tamam mı?”

Annem dikkatle bana bakıyordu. Babam ağlıyordu. Buna daha fazla dayanamayacaktım.

Jason bana bir parça kâğıt ve bir kalem uzattı. “Tamam mı?” dedi. “Bunu yapacaksın. Ne yapman gerektiğini biliyorsun.”

“Bu bir özür listesi,” dedim gereksizce sesimi yükselterek. Kâğıdı duvara yaslayıp yazmaya başladım. Kimin elyazısıyla yazdığımın farkındaydım. O da değişmemişti. Ne olursa olsun, asla değişmeyen bir sürü şey vardı.

“Özür dilerim,” dedim. “Kıymetinizi bilmediğim için. Normal şeyler yaptığınız tüm o zamanlar için. Korktuğumda odama gelip beni sevdiğinizi söylediğiniz tüm o zamanlar için.”

“Bir dakika,” dedi annem. “Ne bu? Jason. Bu hiç de hoş...”

Babama bakıp, “Özür dilerim,” dedim. “Beni müdürün odasından almak için seni defalarca okula gelmek zorunda bıraktığım için. MR’a girerken ayak parmaklarımı tutmanın kıymetini bilmediğim ve korkmadığımı söylediğim için. Korkuyordum. Korkumla biraz olsun baş etmemi sağlamıştın. Benim için Minik Kuş’la bile kapışacağını söylemiştin.”

Babamın yüzünde paramparça olmuş bir ifade vardı. Hıçkırıklarına engel olamadı.

“Perende atmada iyi olmadığın halde bana kimin patron olduğunu göstermek için belini sakladığın için özür dilerim.”

Kahkahalarla gülmeye başladı. Başını kaldırdığında yüzündeki ifade değişmişti.

“Sen yanımdayken öldüğüm için ve ölümümü engelleyememekle kendini suçladığın için özür dilerim. Ama senin suçun değildi. Bunu açıklayabilirim.”

Eli’ a baktım.

“Üzgünüm...”

“Dur,” dedi. Bana uzun uzun baktı. “Bunu yapmana gerek yok. Orada olduğunu görebiliyorum, Aza.”

“Ama sana hiç gerçek bir Seni Seviyorum listesi vermedim,” diye kekeledim. “Hatta bir özür listesi bile vermedim. Senin listene aptalca şeyler yazmıştım, gerçek hislerimi yazmamıştım.”

Eli bana baktı. “Ayrıca beni hep hafife aldın,” deyip sırtırken o klasik Eli gülümsemesiyle bana bakıyordu. “Ben her şeyin farkındayım.”

“Ne diyorsun sen?” dedi annem. Ona döndüm. Atkuyruğu topladığı ağarmış sarı saçları. Yüzü. Gözleri çılgın bir parıltıyla ışıldıyordu.

“Özür dilerim,” dedim. “Gerçek seni göremediğim için. Ne kadar şanslı olduğumun farkında değildim. Sen geç saatlere kadar çalışırken ben gece geç yattım. Birbirimizi hiç göremiyorduk. Senin o savaş fareleriyle dalga geçtim. Yaptığın hiçbir şeyin bir işe yaramadığını söyleyip durdum. Sızlandım. Arabayı iki kere garaj kapısına çarpıp suçu senin üstüne attım. En son ben ambulans-tayken bana bir şeyler söyledin, istersem gidebileceğimi söyledin.”

Annemin dudaklarını titriyordu.

Bir insana ölmediğinizi nasıl ispatlardınız? Tüm aileniz öldüğünüzü gözleriyle gördüğü halde onları hayatta olduğunuza nasıl inandırırdınız? Bütün olup bitenlerden sonra ve daha bir sürü şey olabilecekken, insan olduğunuzu nasıl ispatlardınız? Nasıl kanıtlayacağınızı bilmem. Bildiğim bir şey varsa, o da insanlara güvenmek gerektiği idi.

Ailem etrafımdaydı. Bir an bir bilememe, sevmeme, umur-samama anı oldu.

Sonra kız kardeşim ellerini uzattı. Babam da. Sonra da annem. Caru’nun, kapının önündeki ağaçtan havalandığını duydum. Ben de ellerimi uzatıp kendimi aralarına attım. Jason dışarıda kalmıştı ama sonra onu da kucaklayıp yanımıza çektim ve biz

NOTLAR VE TEŞEKKÜR

Bu kitapta anlatılan Magonya'nın büyük bir kısmı hayal gücümün eseridir ancak tarihi dayanakları doğrudur. Kaynak ve ilham için, özellikle yeryüzünü, gökyüzünü ve denizi birbirine bağlayan çapalar hakkındaki olağanüstü metnin yazarı Miceal Ross'a, ilk kez Magonya bahsiyle karşılaştığım *Anchors in the Three-Decker World* için yürekten teşekkür ederim. Jason ile Aza'nın araştırma yaptığı Ulster Vakayinameleri vd. gerçektir. Jacob Grimm ve genellikle iklim büyücülüğü ile mahsul kaldırmayı konu alan on dokuzuncu yüzyıl halkbilimcisi Charles Leland tarafından yazılan bölümleri de kapsayan pek çok materyal mevcuttur.

Gernert Company'deki temsilcim Stephanie Cabot'a, telkinleri ve düşünceleri ile katkıda bulunan Ellen Goodson, Will Roberts, Seth Fishman ve Sarah Burnes'e şükranlarımı sunuyorum. Sivil Havacılık Kurumu'ndaki Sally Willcox'a notları ve gözü pek yolculukları için teşekkür ederim.

Magonya göğünü müsvedde haliyle henüz ayakları yere basmazken görüp daha çok fırtına köpekbalığı ve büyük savaşlar için ısrar eden HarperCollins'teki editörüm Kristen Pettit'e. Magonya onun ellerinde bittiği için çok mutluyum. Zekice katkılarından

dolayı editör yardımcısı Elizabeth Lynch'e ve muhteşem Harper ekibine: Susan Katz, Kate Morgan Jackson, Jen Klonsky, Alexei Esikoff, Veronica Ambrose, Charles Annis, Alison Klapthor, Barb Fitzsimmons, Christina Colangelo, Elizabeth Ward, Gina Rizzo, Alison Donalty ve kapak tasarımı için Craig Shields'a. Ayrıca Harper'da, ilk Harper deneyimim olan *Unnatural Creatures* üzerine birlikte çalıştığım Rosemary Brosnan'a. Yayın dünyasında bir yerlerde olan ve bu kitabı geliştirmeme büyük katkı sağlayan hızlı ve cömert destekleri için muhteşem Kathy Dawson'a.

Önerileriyle kötülerin daha canlı ve şarkıların daha güçlü olmasını sağlayan ilk okurlarım Kat Howard ve Molly Headley'e. John Joseph Adams, Sarah Alden, Libba Bray, Mark Bemesserfer, Nathan Dunbar, Kelley Eskridge & Nicola Griffith, Neil Gaiman, Barry Goldblatt, Liz Gorinsky, Mark Headley & Meghan Koch, Adriane Headley, Ben Loory, Sarah McCarry, Francesca Myman, Skip Shirey, Jared Shurin, Nova Ren Suma, Michael Damian Thomas, Lynne Thomas & Christie Yant'a, sinirden dişlerimi gıcırdattığımda bile yazın dünyasına teşvikleri, neşeli çılgınlıkları ve duygudaşlıkları için. Canlarım Zay Amsbury, Jess Benko & Kate Czajkowski'ye, gece geç saatlere kadar süren bağırış çağırışları, kahkahaları ve bu hikâyeye de yansıyan hayat kurtarıcılıkları için. Evlerinde oturup bahçelerindeki kuşları dinlememe izin veren Timothy & Kira Don'a. Zarafeti ve şefkatiyle fırtınaları atlatmamı sağlayan Patrick Farrell'a. Küçükken bu kitabı yazmama izin vermeyen ama yazma konusunda bana çok şey öğreten çocuklarım Sarah Schenkkan ve Joshua Schenkkan'a. Bu kitabın her yerine maceracı ruhu sinen ve kitabı bitirdiğim sırada hayatını kaybeden çok sevgili dostum ve yol arkadaşım Matthew Power'a. Onu çok özliyorum.

Kendisine hiçbir zaman teşekkür etmeme izin vermeyen China Miéville'e; onun hayal gücü, dehası ve üstün zekâsı olmasa bu kitap ortaya çıkmazdı. Düzelti için karaladıkları, aldığı notlar ve ilk

sayfadan onuncu düzeltiye kadar dahice önerileri, olay örgüsü için değerlendirmeleri, bölümleri acımasızca eleştirmesi beni kendisinin gizli hazinelerine, çok az kişinin ulaşabildiği ve ortaçağdan kalma, hayvanlar hakkındaki kitaplara, ötücü kuşlar üzerine yazılmış metinlere ve solaklar için üretilen dolmakalemlere yöneltmiştir. Genellikle hayatta olduğum ve yanında yazabildiğim için şanslı olduğumu hissettirir.

Böylesine sıradışı dostlarım olduğu için çok şanslıyım.